

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

«Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, τὸ σύμβολον τῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητος καὶ τῆς ἀλληλεγγύης».

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 42 (93)
20 ΙΟΥΛΙΟΥ 1940 - Ε

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β΄. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 42 — 20 Ἰουλίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς ἠμπορεῖ νὰ κάνῃ οἰκονομία ἕνα παιδὶ καὶ διατὶ νὰ τὴν κάνῃ;

Προχωροῦσα ἐκεῖνο τὸ πρωῒ σκεπτικός. Ἔξαφνα μία κλαψιάρικη φωνοῦλα ἦλθε διὰ νὰ μοῦ διακόψῃ τὰς σκέψεις. Σήκωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδα πρὸ 5-6 βημάτων μιὰ γυναῖκα ἐνδεδυμένη μὲ ξεθωριασμένα μαῦρα ροῦχα. Εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἦτο ζωγραφισμένη ἡ λύπη. Βάδιζε σιγὰ σιγὰ κρατώντας εἰς τὰ χέρια της δύο μικρὰ παιδάκια. Καχεκτικὰ καὶ μὲ κουραλιασμένα ροῦχα σταματοῦσαν κάθε τόσο καὶ ἔλεγαν μὲ κλαψιάρικη φωνή: «Μανοῦλα, πεινᾶμε». Ἐλυπήθηκα πολὺ τὴν πτωχὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὸ θυλάκιόν μου ἓν χαρτονόμισμα τὸ ἔδωσα εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα. Αὐτὴ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους δάκρυα μὲ εὐχαρίστησε. Κατόπιν ἐπροχώρησα μονολογῶν: «Τί ἀθλία κατάστασις». Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο πρότερον σύζυγος μεγάλου ἐμπόρου. Αὐτὸς θαμπωμένος ἀπὸ τὰ πολλὰ κέρδη ἐσκορποῦσε ἀδιάκοπα τὰ χρήματά του εἰς μὴ ἀναγκαίας δουλειάς. Δὲν ἐσκέπτετο ὁ δυστυχὴς ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἔλθῃ κακιὰ ἡμέρα. Νὰ ἔλθῃ ἀρρώστεια. Δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ἀργότερα θὰ ἐγήρασκεν. Τίποτε, τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἦλθεν ὅμως ἡ μοιραία ἡμέρα! Ἡ ἐπιχείρησίς του ἔπεσεν ἔξω. Διὰ μιᾶς εὑρέθη μὲ μεγάλο χρέος. Ἐπάνω στὴν μεγάλη αὐτὴ συμφορὰ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἔκαμνεν ηὐτοκτόνησεν. Ἕνα σπίτι ποὺ εἶχε τὸ κατέσχεσαν, καὶ οὕτω ἡ δυστυχὴς χήρα εὑρέθη μὲ τὰ δύο ὀρφανὰ παιδιὰ εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν τὴν συνήντησα. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ πρᾶγμα μᾶς κάνει νὰ πιστεύσωμεν τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς ἀποταμιεύσεως. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀποταμίευε τὰ περισσεύματα, θὰ ἠμποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλοίμονον ὅμως! Τότε ἦτο ἀργά, ὅλα εἶχαν τελειώσει. Δι' αὐτὸ ἐνόσῳ εἶναι καιρὸς ὅλοι μας πρέπει νὰ ἀποταμιεύωμεν κάτι, ἕνα μικρὸν καὶ ἀσήμαντον ποσόν. Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου τὸ ἀσήμαντον ποσὸν γίνεται σημαντικὸν καὶ χρησιμεύει εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ Κράτος ἔχει ἱδρύσει τὰ Ταχυδρομικὰ Ταμιευτήρια, ὅπου τὰ χρήματα ἔχουν πλήρη ἀσφάλειαν καὶ αὐξάνονται κατὰ 4%. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ Κράτος μᾶς παρέχει μιὰ τέτοια εὐκολία διατὶ νὰ μὴν ἀποταμιεύωμεν τὰ περισσεύματα; Κάθε ἄνθρωπος, καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη, πρέπει νὰ ἔχουν μέσα των τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας. Ὅποιος εἶναι οἰκονόμος θὰ ζήσῃ καλὰ καὶ θὰ πεθάνῃ εὐτυχισμένος, ὁ σπάταλος ὅμως ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ εὐημερήσῃ. Θὰ καταστραφῇ καὶ θὰ πεθάνῃ δυστυχὴς ἐν μέσῳ τοῦ ἐφιάλτου τῆς δυστυχίας καὶ τῆς φτώχειας. Ἐκ τῆς ἀποταμιεύσεως ὠφελοῦνται ὄχι μόνον οἱ ἀποταμιεύοντες ἀλλὰ καὶ τὸ Κράτος. Χρησιμοποιεῖ τὰ χρήματα αὐτὰ δι' ἔργα ποικίλα. Ἡ οἰκονομία εἶναι μία ἀρετή. Τὸ μικρὸν παιδίον ὅταν γεννᾶται πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἀρετὴν αὐτήν. Πόσα καὶ πόσα ποιήματα μᾶς ἐξυμνοῦν τὴν ἀρετὴν τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ τῆς οἰκονομίας.

Τί θαυμάσιον προτέρημα, τί ὡραῖον πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἡ Ἀποταμίευσις.

Ἐν Ζαχάρῳ τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1939.

Διονύσιος Δημ. Μιχαλόπουλος

ΠΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ

Ἡ ἐπέκτασις τοῦ πολέμου εἰς τὴν μεσογειακήν μας περιοχὴν ἔχει στενέψει ἀκόμη περισσότερον τὸ πεδίον τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τοῦ λαοῦ μας, ποὺ εἶχε σημαντικὰ περιορισθῆ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου. Μὲ τὴν κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾷ γίνεται ἀμεσώτερα καὶ ὀδυνηρότερα αἰσθητὴ εἰς ὅλους ἡ πρόγνωσις τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ὅταν ἔλεγε, τὸ περασμένο φθινόπωρο, πὼς ἂν δὲν θὰ εἶναι τελείως ἀδύνατο ν' ἀποφύγουμε ἕως τὸ τέλος τὴν ἐμπλοκήν μας εἰς τὴν νέαν εὐρωπαϊκὴν σύρραξιν, δὲν θὰ εἶναι ὅμως δυνατὸν οὔτε σὲ σᾶς οὔτε σὲ κανένα ἄλλο Κράτος νὰ ξεφύγωμε τὸν οἰκονομικὸν πόλεμον. Καὶ εἶναι τόσον γοργὸς καὶ τόσον ἀπότομος ὁ ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖον προχωροῦν τὰ πολεμικὰ γεγονότα, ὥστε ἡ προσαρμογὴ νὰ καταντᾷ ἀληθινὰ σισύφειον ἔργον. Δοκιμασμένοι, δοκιμασμένης βιωσιμότητος καὶ ἀποδόσεως κλάδοι ἐργασίας ἀναγκάζονται ἀπὸ αἴτια ἐξωτερικά, ποὺ ἡ ρύθμισις καὶ χαλιναγώγησίς των δὲν εἶναι εἰς τὸ χέρι μας, νὰ περιορίζουν τὴν δραστηριότητά των ἢ νὰ παροπλίζωνται καὶ ν' ἀδρανοῦν. Ἄλλοι ἀγωνίζονται νὰ κρατηθοῦν μὲ θυσίας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ προσαρμόσουν τὴν δρᾶσιν των πρὸς τὰς νέας συνθήκας καὶ νὰ διατηρηθοῦν.

Ἡ ἐμπορική μας ναυτιλία, ποὺ ἦτο ἀνέκαθεν κλάδος ἐξαιρετικὰ ζωτικὸς τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ἐπέρασε τὸν περασμένο μῆνα σκληρὰς ἡμέρας. Ἕνας μικρὸς στόλος ἀπὸ δεκατέσσαρα πλοῖα, ἑξῆντα δύο περίπου χιλιάδων τόννων, ἐβυθίσθη ἀπὸ νάρκας καὶ ἀπὸ τορπίλλας εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Ἀκόμη θλιβερώτερον εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐξωφλήσαμεν τὰ ἀτυχήματα αὐτὰ μόνον μὲ τὴν ἀπώλειαν πολυτίμου ὑλικοῦ. Ἐθρηνήσαμεν καὶ ἀνθρώπινα θύματα, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ ἀναλογία των, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς 1 ½ ἄτομον διὰ κάθε πλοῖον.

Δὲν ἀποτελεῖ φυσικὰ παρὰ μικρὰν παρηγορίαν τὸ γεγονός, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναταραχὴ καὶ ὁ σάλος ποὺ προκαλεῖται εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς Χώρας μας δὲν ὀφείλεται καθόλου οὔτε εἰς σφάλματα ἰδικά μας οὔτε εἰς ὀργανικὰς ἀτελείας τῆς διαρθρώσεως τῆς οἰκονομίας μας ἀλλὰ εἰς παράγοντας τελείως ἐξωτερικούς. Οὔτε πάλιν ἠμπορεῖ νὰ πραΰνῃ ἢ νὰ μεταβάλῃ τὰς συνεπείας τοῦ σάλου τούτου ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας τὸ γεγονός, ὅτι τὰς ἰδίας δυσχερείας ἀντιμετωπίζουν μαζί μας ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς οἰκουμένης. Ἡ φύσις τοῦ πολέμου εἶναι ἀνοικτίρμων καὶ παράλογος καὶ καταστροφική. Οἱ καιροὶ ὅμως δὲν ἐπιτρέπουν νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ δικάσωμεν τὸν πόλεμον. Οὔτε καὶ ἠμπορεῖ ἄλλως τε νὰ περιμένωμε πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν κρίσιν καὶ τὴν δίκην τοῦ πολέμου. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχομεν νὰ κάμωμεν εἶναι ἕνα πρᾶγμα μόνον. Ν' ἀντιδράσωμεν δραστηρίως, μὲ θεληματικότητα καὶ μὲ ἐπιμονήν, μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ μ' ὅλην μας τὴν δύναμιν, μ' ὅλον τὸν ὁπλισμὸν τῶν γνώσεων καὶ τῶν μέσων ποὺ διαθέτομεν, εἰς τὰς δυσχερείας ποὺ ἐπισωρεύει ἡ φοβερὰ πολεμικὴ καταιγίς, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν διὰ τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ τῆς Χώρας — λιτὰ ἔστω καὶ περιωρισμένα — τὰ μέσα τῆς ζωῆς, ἐνόσῳ θὰ ἐξακολουθῇ ὁ πόλεμος.

Τὸ ἔργον ἐνέχει δυσχερείας. Καὶ θὰ τὸ δυσχεραίνῃ ἀκόμη περισσότερον τὸ ἀστάθμητον στοιχεῖον ποὺ ἐνυπάρχει εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πολέμου. Δὲν εἶναι εὔκολον πρῶτον νὰ προσδιορίσῃ κανεὶς ἐπὶ πόσον χρόνον θὰ διαρκέσῃ ἡ ἐμπόλεμος κατάστασις. Οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ προΐδῃ ἂν θὰ περιορισθῇ τὸ θέατρον τοῦ πολέμου εἰς τὰ σημερινὰ ὅρια καὶ δὲν θὰ ἐπεκταθῇ περισσότερον. Ὁπωσδήποτε μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν ἀβεβαιότητα τῶν στιγμῶν ποὺ διερχόμεθα, ὑπάρχει μία βεβαιότης, ποὺ πρέπει νὰ καθοδηγῇ τὴν ἀντίδρασίν μας. Ἡ βεβαιότης ὅτι εἰσερχόμεθα εἰς μίαν περίοδον ἠπειρωτικοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς αὐτός, καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις, θὰ εἶναι στενώτερος καὶ περισσότερον ἀσφυκτικὸς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐγνώρισεν ἡ Ἤπειρος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ναπολεοντείων πολέμων. Τοῦτο διότι καὶ τὰ μέσα τοῦ ἀποκλεισμοῦ εἶναι σήμερον ἀπηνέστερα καὶ περισσότερον ἀποτελεσματικὰ καὶ ἀκόμη διότι ἡ δημογραφικὴ πυκνότης εἰς τὴν ἤπειρον εἶναι ἀφαντάστως μεγαλυτέρα, ἑπομένως καὶ αἱ ἀνάγκαι ἀπείρως ὀγκωδέστεραι. Ἀπέναντι αὐτῶν τῶν μειονεκτημάτων ὑπάρχει ἕνα ἐξαιρετικῆς ἀξίας πλεονέκτημα, ποὺ ἠμποροῦν νὰ τὸ διαθέτουν σήμερον ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ κατ' ἴσον λόγον καὶ ἡμεῖς, τὰ ἀσυγκρίτως ἀνώτερα μέσα ἐργασίας καὶ παραγωγῆς καὶ μία πληρεστέρα γνῶσις τῶν παραγωγικῶν ἱκανοτήτρν τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν μεθόδων ποὺ γονιμοποιοῦν τὰς ἱκανότητας αὐτὰς εἰς τὰ ἀνώτατα ὅρια. Εἰδικῶς προκειμένου διὰ τὴν χώραν μας εἶναι πλεονέκτημα καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἀπέχομεν ἀκόμη πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχωμεν ἐντείνει ἀρκετὰ τὰ φυσικὰ περιθώρια ἐκμεταλλεύσεως ποὺ μᾶς παρέχει ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος καὶ τὸ κλῖμα τῆς Ἑλλάδος. Μᾶς μένει ἑπομένως στάδιον προσπαθείας εὐρὺ καὶ ἡ περίστασις ποὺ μᾶς δίδεται διὰ νὰ τὸ ἐξαντλήσωμεν εἶναι μοναδική. Θὰ ἐντείνωμεν τὸν ἀγῶνα μας διὰ τὴν μείζονα γεωργικὴν αὐτάρκειαν. Τοῦτο εἶναι τὸ ἄμεσόν μας καθῆκον. Καὶ εἶναι εὐτύχημα ὅτι τὸ ἐγχείρημα δὲν θὰ εἶναι κάτι ἐντελῶς νέον διὰ τὴν πεῖραν μας. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι ὅλη ἡ δεκαετία ποὺ προηγήθη, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ ἀπὸ τῆς Αὐγουστιανῆς μεταβολῆς τετραετία ἐπέρασε κάτω ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτοῦ τοῦ συνθήματος. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ 1939 ἡ Χώρα ἐκάλυψεν ἀπὸ τοὺς ἰδίους της πόρους τὰ 80 % τῶν ἀναγκῶν της εἰς γεωργικὰ προϊόντα, δηλαδὴ ηὔξησε τὴν γεωργικήν της ἀπόδοσιν κατὰ 20 % καὶ πλέον — ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1936 — δικαιολογεῖ ἀπολύτως τὴν πεποίθησιν, ὅτι μὲ μίαν μεθοδικωτέραν καὶ περισσότερον ἀποφασιστικὴν ἐξόρμησιν ὁ ἀγὼν διὰ τὴν πλήρη γεωργικήν μας αὐτάρκειαν ἠμπορεῖ νὰ ὁλοκληρωθῇ. Τὸ ἀτύχημα τῆς χαλαρώσεως τῆς δραστηριότητος τῶν ἄλλων παραγωγικῶν κλάδων θὰ τὸ χρησιμοποιήσωμεν καὶ αὐτὸ διὰ νὰ ἐπιταχύνωμεν τὴν μάχην τῆς χώρας διὰ τὴν γεωργικήν της αὐτάρκειαν. Μία ἀπὸ τὰς ἀποτελεσματικωτέρας ἐνεργείας πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θὰ ἦτο ἡ μεθοδικὴ καὶ μελετημένη διοχέτευσις ἀνέργων ἀπὸ τὰ ἀστικὰ κέντρα εἰς τὴν ὕπαιθρον. Τὸ ἐγχείρημα δὲν θὰ ἦτο βεβαίως καθόλου ἁπλοῦν. Ἀλλ' αἱ δυσκολίαι ἐδόθησαν διὰ νὰ τὰς κατανικῶμεν. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς συντηρήσεως τοῦ λαοῦ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ τὸν ὑπέρτατον νόμον. Ἄλλως τε καὶ ἀπὸ τῆς περιωρισμένης ἐργατικῆς ἀπόψεως ἀπέβη ἀναγκαιοτάτη ἡ δημογραφικὴ ἀνακατανομή. Τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν Θεσσαλίαν πληρώνονται οἱ θερισταὶ πρὸς 160 δρχ. ἡμερησίως, ὅταν εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγωνιζώμεθα νὰ ἐξοικονομήσωμεν διὰ τῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας εἰσόδημα 180 καὶ 150 δρχ. καθ' ἑβδομάδα διὰ τὴν ἐργατικὴν οἰκογένειαν, ἀποδεικνύει πόσον εἶναι κακὴ ἡ δημογραφικὴ διάρθρωσις εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εἶναι περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς αὐξήσεως τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ὕπαιθρον, δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι συμμεριζόμεθα τὰς περιέργους ἰδέας ἐκείνων ποὺ προεξοφλοῦν τὴν κατανομὴν τῶν Χωρῶν τῆς Εὐρώπης εἰς ζώνας βιομηχανικὰς καὶ γεωργικὰς καὶ προφητεύουν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν τὴν ἐπιβολὴν μιᾶς σχεδιασμένης καὶ διευθυνομένης εὐρωπαϊκῆς οἰκονομίας. Τὸν χαρακτῆρα τῆς οἰκονομίας ἑκάστης Χώρας προσδιορίζει ἡ γεωγραφία καὶ ἡ δημογραφία, κυρίως δὲ ἡ ἰδιοφυΐα καὶ ἡ βιοποριστικὴ ἐπίνοια τοῦ λαοῦ της. Αὐτὸν τὸν νόμον, ποὺ ἰσχύει ἀπὸ καταβολῆς ἱστορίας, δὲν θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸν καταργήσῃ καμμία δύναμις. Μία ἐκ τῆς ἐκτάκτου ἀνάγκης ἐπιβεβλημένη ἀνακατανομὴ τῶν ἐργατικῶν δυνάμεων δὲν προϋποθέτει ἀπαραιτήτως οὔτε παροπλισμὸν οὔτε ἐγκατάλειψιν κανενὸς οἰκονομικοῦ κλάδου. Ἡ μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας θὰ παραμείνῃ σύνθετος, διότι προσαρμόζεται τελείως εἰς τὴν γεωγραφικήν μας θέσιν, εἰς τὴν δημογραφικὴν κατάστασιν τῆς Χώρας, εἰς τὴν ἰδιοφυΐαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ τὴν πορείαν τῆς Χώρας πρὸς τὴν γεωργικὴν αὐτάρκειαν ἐπισπεύδουν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὰ παγκόσμια γεγονότα καὶ αἱ ἐθνικαὶ ἀνάγκαι. Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας οἱ πόροι τῆς γῆς μας εἶναι οἱ μόνοι τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἀπεριόριστον χρῆσιν, ἀνεμποδίστως. Ἡ χρῆσις αὐτὴ πρέπει νὰ ὀργανωθῇ μ' ὅλα τὰ μέσα, μ' ὅλην τὴν δυνατὴν πρόβλεψιν καὶ μ' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν. Ἡ ἐπικειμένη περίοδος τῆς σπορᾶς τῶν σιτηρῶν πρέπει νὰ εὕρῃ τὴν Χώραν ἀρτιώτατα παρασκευασμένην καὶ ὠργανωμένην διὰ τὴν ἐκσρατείαν διὰ τὴν αὐτάρκειαν. Αἱ ὑπεύθυνοι κρατικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἁρμόδια ἱδρύμαα ἂς τεθοῦν τὸ ταχύτερον ἐπὶ τὸ ἔργον. Τὰ τεχνικὰ καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα καθὼς καὶ ὁλόκληρος ἡ πλεονάζουσα ἐν τῇ Χώρᾳ ἐργατικὴ δύναμις ἂς τεθοῦν χωρὶς κανένα περιορισμὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς τῆς ἐκοτρατείας.

ΘΕΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

«Παιδιά μου, ἐδῶ μέσα εἶναι μιὰ ζεστὴ φωλιά, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ πετάξετε μιὰν ἡμέραν δυνατά, μὲ τὰ φτερὰ καὶ μὲ τὴν δύναμιν ποὺ θὰ πάρετε ἀπ' ἐδῶ, θὰ πετάξετε δυνατά, διὰ νὰ ζήσετε καὶ νὰ εὐτυχήσετε. Μαζὶ μὲ αὐτὴν τὴν δύναμιν ποὺ θὰ πάρετε ἀπ' ἐδῶ, πρέπει νὰ καταβάλετε καὶ ἀπὸ μέσα σας κάτι. Πρῶτα πρῶτα θέλησιν νὰ κάμετε κάτι εἰς τὴν ζωήν σας καὶ νὰ γίνετε κάτι, καὶ ἔπειτα αἰσιοδοξίαν. Ποτὲ νὰ μὴ βλέπετε τὴ ζωή σας μαύρη. Ὁσαδήποτε ἐμπόδια καὶ ἂν βρεθοῦν μπροστά σας, τὴ ζωὴ νὰ μὴ τὴν βλέπετε μαύρη, νὰ τὴν βλέπετε ἄσπρη καὶ γαλάζια, ὁσαδήποτε καὶ ἂν ὑποφέρετε».

Τὰ φωτεινὰ καὶ ζωντανὰ αὐτὰ λόγια εἶναι λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ τὰ εἶχε πῆ σὲ συγκέντρωσι σπουδαστῶν στὸν Πειραιᾶ. Ἀλλὰ δὲν τὰ εἶπε μόνο γιὰ τοὺς σπουδαστὰς τοῦ Πειραιῶς· τὰ εἶπε γιὰ ὅλους τοὺς σπουδαστὰς τῆς Ἑλλάδος, γιὰ ὅλους τοὺς Νέους τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν ἀρκεῖ μονάχα ἡ δύναμι ποὺ θὰ πάρετε ἀπὸ τὴ ζεστὴ φωλιὰ τοῦ Σχολείου· δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ μονάχα ἡ Γνῶσι, ἡ Μόρφωσι· χρειάζεται καὶ μιὰ ἄλλη, μιὰ βαθύτερη ψυχικὴ δύναμι. Χρειάζεται θέλησι καὶ αἰσιοδοξία.

Θέλησι καὶ αἰσιοδοξία. Στὴν οὐσία ἡ σημασία τῶν δυὸ αὐτῶν λέξεων εἶναι μία, τὸ νόημα εἶναι τὸ ἴδιο· γιατὶ οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις συναντῶνται μέσα μας, συνταυτίζονται καὶ ἀποτελοῦν μιὰν ἑνιαία ἔννοια: τὴ μεγάλη καὶ πλατειὰν ἔννοια τῆς αἰσιοδοξίας.

Ἀλλὰ τί εἶναι λοιπὸν αἰσιοδοξία; Δὲν πρόκειται νὰ κάμουμε θεωρητικὲς διδασκαλίες· δὲν μᾶς χρειάζονται οἱ θεωρητικὲς διδασκαλίες· μᾶς ἀρκεῖ ἡ ζωή, ὁ καλύτερος καὶ θετικώτερος διδάσκαλος, πού, ἂν τοῦ προσφέρουμε λίγη προσοχὴ καὶ μελέτη, μᾶς χαρίζει πρόθυμα τὰ πολυτιμότερα διδάγματά του.

Ἡ ζωὴ λοιπὸν μᾶς ἀπαντᾶ καὶ μᾶς λέγει: Αἰσιοδοξία σημαίνει πίστι· σημαίνει ἀποφασιστικότητα καὶ θάρρος, θέλησι καὶ δύναμι, δρᾶσι. Ἑπομένως σημαίνει ἐξέλιξι καὶ πρόοδο· σημαίνει πολιτισμό.

Πρῶτα - πρῶτα «πίστι». Ὄχι βέβαια μιὰν ἐπιπόλαιη, ξερὴ καὶ ἄγονη πίστι μὲ στενὸ νόημα, ἀλλὰ μιὰ πίστι βαθειά, ζεστὴ καὶ ζωντανή, ποὺ πηγάζει καὶ ἀντλεῖ τὴ δύναμι καὶ τὴ θέρμη της ἀπὸ τὸ πιὸ πλατὺ θρησκευτικὸ αἴσθημα. Καὶ τὸ αἴσθημα αὐτό, μαζὶ μὲ τὴ θρησκευτικὴ διδασκαλία, περιλαμβάνει συγχρόνως καὶ ὅλα τὰ ἀνώτερα ἀνθρώπινα ἰδανικά, ποὺ ἐξευγενίζουν, ἀνυψώνουν καὶ πλαταίνουν τὴν ἀνθρώπινη ψυχή. Ἡ διαρκὴς ἐπιδίωξι τῶν ἰδανικῶν αὐτῶν, ἡ εἰλικρινὴς ἀφοσίωσι σ' αὐτά, ὁ γεμᾶτος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐτοθυσία ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπικράτησί τους, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινή, ἡ γνήσια «πίστι».

Ἡ ἀποφασιστικότητα καὶ τὸ θάρρος εἶναι τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο μιᾶς τέτοιας πίστεως. Ὅλοι οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἥρωες τῆς ἀνθρωπότητος, ὅλων τῶν τόπων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, οἱ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ μιὰν ἀνώτερη πίστι, εἴτε θρησκευτικὴ ἦταν αὐτή, εἴτε ἐπιστημονική, εἴτε ἄλλη, ἐμεγαλούργησαν καὶ ἐδοξάσθησαν μὲ τὴν τολμηρὴ ἀποφασιστικότητά τους, μὲ τὸ ἀδάμαστο θάρρος τους. Πόσες ἰδέες φωτεινές, πόσα μεγάλα διδάγματα, πόσες πράξεις ὑψηλές, πόσες πολύτιμες ἐφευρέσεις, πόσα μεγαλειώδη ἔργα θὰ κρύβονταν, θὰ ἔσβηναν, θὰ χάνονταν μέσα σὲ σκέψεις ἄβουλες καὶ ψυχὲς δειλές, ποὺ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Ἡ ἀποφασιστικότητα ὅμως καὶ τὸ θάρρος δὲν μποροῦν νὰ ἐννοηθοῦν χωρὶς τὴ θέλησι καὶ τὴ δύναμι τοῦ χαρακτῆρος. Χωρὶς αὐτά, θὰ μποροῦσαν νὰ καμφθοῦν, νὰ ἐξαντληθοῦν, νὰ ξεθυμάνουν, ἀκόμη καὶ νὰ παραστρατήσουν. Ἡ θέλησι καὶ ἡ δύναμι τοῦ χαρακτῆρος εἶναι ἐκεῖνα ποὺ διατηροῦν, τονώνουν καὶ ἀναζωογονοῦν τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὸ θάρρος καὶ τὰ κατευθύνουν στὴ δρᾶσι.

* * *

Αὐτὴ εἶναι ἡ κλῖμαξ τῆς Αἰσιοδοξίας, ἡ κλῖμαξ ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰ πιὸ βαθειά, τὰ πιὸ ἁγνὰ καὶ πιὸ στερεὰ βάθρα τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ἀνεβαίνει ψηλά, πολὺ ψηλά, ὡς τὶς πιὸ ὡραῖες καὶ πιὸ φωτεινὲς ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, **ὡς τὶς ἀνώτερες βαθμίδες τοῦ Πολιτισμοῦ.**

Ἂν θελήσουμε τώρα νὰ δοῦμε κι' ἕναν ἀπαισιόδοξον ἄνθρωπον, θ' ἀντικρύσουμε ἕνα θέαμα θλιβερὸ κι' ἀπογοητευτικό. Εἶναι ἕνας δυστυχισμένος, ἕνας ἀξιοθρήνητος ἄνθρωπος. Μέσα του καὶ γύρω του τὰ βλέπει ὅλα μαῦρα· δὲν ἔχει καμμιὰν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, δὲν βρίσκει καμμιὰν ἀξία στὴ ζωή· ὁ κόσμος τοῦ φαίνεται ἄχαρος κι' ἀπελπιστικός· ὁ πόνος καὶ ἡ δυστυχία εἶναι πάντα μπροστὰ στὰ μάτια του, στὴ σκέψι του καὶ στὴν ψυχή του, καὶ τὸν τρομάζουν, τὸν ἀπελπίζουν καὶ τὸν παραλύουν! Καὶ ὅταν ἀκόμα ἡ ψυχή του, αὐθόρμητα κι' ἀπρόσκλητα, τοῦ στέλλῃ ἀπὸ μέσα της ὡραῖα μηνύματα χαρᾶς, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ζωὴ τοῦ προσφέρῃ τὰ θεῖα δῶρά της, αὐτὸς δὲν τ' ἀναγνωρίζει, δὲν τὰ ἐκτιμᾶ, δὲν τὰ δέχεται, καὶ τ' ἀφήνει νὰ πᾶνε ἄδικα χαμένα, χρησιμοποιῶντάς τα μάλιστα ἀντιθέτως, γιὰ νὰ τονίσῃ μὲ τὴ σύγκρισι, ἀκόμη περισσότερο, τὴ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ κόσμου!

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπαισιόδοξος· ἄβουλος, διστακτικός, δειλός· χωρὶς θάρρος, χωρὶς θέλησι, χωρὶς δύναμι· ἀνίκανος νὰ δράσῃ, ἀνίκανος νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ ἐπιδιώξῃ μιὰν ἀνάτασι τοῦ ἑαυτοῦ του, νὰ κατακτήσῃ μιὰ θέσι στὴ ζωή. Θρηνεῖ μονάχα καὶ ὀδύρεται, ὄχι μόνο γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ καὶ γιὰ λογαριασμὸ ὅλου τοῦ κόσμου, ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος!

* * *

Ἂς τὸν ἀφήσουμε νὰ θρηνῇ. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ παρακολουθοῦμε τὸ θλιβερὸ θέαμα ἀνθρώπων πανικοβλήτων καὶ ἀνικάνων, ποὺ μόνοι τους καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους στὴν ἀδράνεια, στὸν μαρασμὸ καὶ στὸν ψυχικὸ καὶ πνευματικὸ θάνατο. Ἐμᾶς μᾶς καλεῖ ἡ ζωὴ στὸν τραχὺ μὰ ὡραῖον ἀγῶνα της· μᾶς καλεῖ ἡ δρᾶσι, μᾶς καλεῖ ἡ πάλη γιὰ τὴν ἐσωτερική μας ἀνάπτυξι καὶ γιὰ τὴν κοινωνικὴ πρόοδο — ὁ δύσκολος, ἀλλ' ὑψηλὸς καὶ μεγάλος σκοπὸς κάθε ζωντανοῦ ἀνθρώπου, ποὺ αἰσθάνεται τὴ βαθύτερη οὐσία τῆς ὑποστάσεώς του, τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του, τὸν πραγματικὸ προορισμό του.

Δὲν παραγνωρίζουμε τὶς δυσκολίες, τὸν μόχθο, τὶς θυσίες ποὺ ἀπαιτοῦνται· δὲν ἀγνοοῦμε ὅτι μέσα στὴ ζωὴ ὑπάρχει καὶ πόνος, καὶ κακία, καὶ δυστυχία· μὰ ξέρουμε ὅτι αὐτὸς ἴσα - ἴσα ὁ μόχθος, αὐτὲς ἴσα - ἴσα οἱ δυσκολίες κι' οἱ θυσίες κάνουν πιὸ ὡραῖον καὶ πιὸ ἀγαπητὸν τὸν ἀγῶνα, πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ βαθειὰ τὴν ψυχικὴ ἱκανοποίησι ποὺ μᾶς χαρίζει· καὶ ξέρουμε ἀκόμη ὅτι, ἂν ὑπάρχῃ στὸν κόσμο κακία καὶ δυστυχία, ὑπάρχει ὅμως σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ καὶ τὸ ἀγαθόν, ὑπάρχει καὶ ἡ χαρά, ἀρκεῖ νὰ ξέρουμε νὰ τ' ἀναζητήσουμε μέσα μας καὶ γύρω μας, ἀρκεῖ νὰ ξέρουμε νὰ τὰ κατακτήσουμε καὶ νὰ τὰ χαροῦμε.

Οἱ καλλονὲς τῆς μητέρας Γῆς· οἱ ὀμορφιὲς τῆς Τέχνης σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της· ἡ ἀπόκτησι τῶν γνώσεων καὶ τῆς γενικώτερης ἐσωτερικῆς καλλιέργειας ποὺ μᾶς δίνει ἡ μόρφωσι· ἡ μελέτη τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ζωῆς, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν διάφορες πηγὲς χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως, ποὺ δὲν ζητοῦν ἀπὸ μᾶς παρὰ καλὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν διάθεσιν, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσουν τὴ ζωογόνο καὶ ἀναγεννητικὴ δροσιά τους. Καὶ ἔπειτα, πόσες ἄλλες πηγὲς χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως μέσα μας, ἀπὸ τὴ συναίσθησι πὼς ἐκάμαμε μιὰ ἀγαθὴ πρᾶξι πρὸς τὸν πλησίον μας ἢ πρὸς τὸ σύνολο, ἀπὸ τὴ συναίσθησι πὼς μὲ τὴν ἐργασία μας, μὲ τὴν προσπάθειά μας δημιουργοῦμε κάτι καλό, κάτι ἀνώτερο καὶ κάτι χρήσιμο, ἀπὸ τὴ συναίσθησι ὅτι μὲ τὴ βελτίωσι καὶ τὴν ἀνάτασι τοῦ ἑαυτοῦ μας συντελοῦμε καὶ μεῖς στὴ βελτίωσι καὶ τὴν ἀνάτασι τῶν ὁμοίων μας, στὴν πρόοδο καὶ στὸν πολιτισμὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Ἔχετε τὴν εὐτυχία νὰ ζῆτε σὲ μιὰν ἐποχὴ ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας, ὅπου ἡ αἰσιοδοξία ἀποτελεῖ τὸ ὑψηλότερο καὶ κυριώτερο σύνθημα, δοσμένο μὲ πίστι, μὲ πάθος, μὲ θέλησι, μὲ δύναμι ἀπὸ τὸν Ἀρχηγό. Ἐνστερνισθῆτε τὸ σύνθημα αὐτό, Νέοι τῆς Ἑλλάδος! Κάμετέ το ὁδηγό σας, κάμετέ το κίνητρό σας καὶ πνοή σας καὶ δοθῆτε μ' ὅλη σας τὴν ψυχή, μ' ὅλες σας τὶς δυνάμεις στὸν ὡραῖο καὶ μεγάλον ἀγῶνα ποὺ διεξάγει σήμερα τὸ Ἔθνος μας, **τὸν ἀγῶνα τοῦ Πολιτισμοῦ.**

Μελῆς Νικολαΐδης

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Η «ΚΑΡΤΕΡΙΑ»

Τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἑβδομάδων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, μετετώπισαν τὸ πεδίον τῆς δράσεως ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ τοὺς ἀέρας στὴ θάλασσα. Διαρκῶς γίνεται λόγος γιὰ πολεμικά, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸ θάμβος, ὅταν σκεφθῇ κανεὶς μὲ ποιὰ μέσα εἶναι ἐφωδιασμένα: μὲ τηλεβόλα ποὺ βάλλουν σὲ ἀπόστασι δεκάδων χιλιομέτρων, μὲ δίχτυα ποὺ περισυλλέγουν τὶς νάρκες καὶ τὶς τορπίλλες ποὺ ἐκτοξεύει τὸ ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο, μὲ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα, μὲ τορπιλλοβλητικοὺς σωλῆνας, μὲ καπνογόνους συσκευὰς γιὰ νὰ κρύβωνται πίσω ἀπὸ προπετάσματα καπνοῦ, ὅταν αὐτὸ ἐπιβάλλουν οἱ ἀνάγκες, τοῦ στρατηγικοῦ σχεδίου ποὺ ἐφαρμόζει ὁ κάθε ἀντίπαλος, μὲ μηχανήματα ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν «ἀκρόασι τοῦ ἐπερχομένου ἀεροπλάνου» καὶ μὲ χίλια ἄλλα μηχανήματα, ποὺ δείχνουν τί εἶναι ἱκανὸ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Διερωτῶμαι μόνο ἂν πᾶμε ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια πίσω καὶ ἂν τηρήσουμε τὶς ἀναλογίες καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια, δὲν θὰ βροῦμε πῶς κι' οἱ Ἕλληνες θὰ μποροῦσαν νὰ καυχηθοῦν ὅτι νωρίτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς διέθεσαν πολεμικὰ μηχανήματα ποὺ ἦσαν τὰ τελειότερα τῆς ἐποχῆς;

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἤδη ἀπὸ τὸ 1707 ὁ Παπῖνος ἔνοιωσε ποιὰ ἀξία θὰ εἶχεν ὁ ἀτμὸς ὡς κινητήριος δύναμις, ὅλες ὅμως οἱ ἀπόπειρες τοῦ Χάλλς, ποὺ πῆρε εἰδικὸ προνόμιο στὰ 1736 καὶ τοῦ Βάττ στὰ 1770, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐμπνεύσουν ἐμπιστοσύνη στὴν κοινὴ γνώμη, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς θὰ ἀντικαθιστοῦσε ἡ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ, τὴ δύναμι τοῦ ἀνέμου. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Μέγας Ναπολέων δὲν μπόρεσε νὰ συλλάβῃ τὴν ἔκτασι τῆς ἐφευρέσεως ποὺ τοῦ ἀνέπτυξεν ὁ Φοῦλτων. Μόνο στὰ 1807 κατώρθωσε νὰ πλεύσῃ τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιον, ἡ «πυρόσκαφον» ὅπως λεγόταν τότε στὸν ποταμὸ Οὔδσων, καὶ μόλις στὰ 1812 ἐναυπηγήθη τὸ πρῶτο κατάλληλο γιὰ κλειστὲς θάλασσες πλοῖο στὴν Ἀγγλία καὶ στὰ 1819 δεύτερο, κατάλληλο νὰ πλέῃ καὶ στὸν ὠκεανό. Τέλος στὰ 1821, τὸ πρῶτο γαλλικὸ ἀτμόπλοιο ἀνέπλευσε τὸ Σηκουάνα ἀπὸ τὴ Ρουὰν γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ Παρίσι, μὲ συνοδεία ἀπὸ τὴν ξηρὰ δύο γερῶν ἵππων, ποὺ θὰ τὸ βοηθοῦσαν στὰ δύσκολα περάσματα.

Αὐτὰ τὰ λίγα ἀποδεικνύουν ποιὰ σημασία εἶχεν ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου στὰ 1826 μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Καρτερία», ποὺ ἐναυπηγήθη χάρις στὴν ἐπιμονὴ καὶ μὲ τὴν ὑλικὴ ἀκόμη συνδρομὴ τοῦ φιλέλληνος Ἄστιγκος, ποὺ ἦταν καὶ ὁ πρῶτος κυβερνήτης της. Ἦταν τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον ποὺ ἔπαιρνε μέρος σὲ πόλεμο καὶ ἴσως νὰ ἦταν τὸ ἰσχυρότερο πλοῖο τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε μηχανὴ 84 ἵππων καὶ 8 πυροβόλα τῶν 68, ἔλαβε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ νὰ συμβολίζῃ τὸ ψυχικὸ σθένος καὶ τὴν μαρτυρικὴ ὑπομονὴ τῶν ἀνδρῶν τῆς γενιᾶς ἐκείνης. Στὸ Ναύπλιο κατέπλευσε στὶς 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 1826, ὑπάρχουν δὲ περιγραφὲς τῆς ἐποχῆς ποὺ μᾶς διαζωγραφίζουν ποιὰ ἐντύπωσι προκάλεσε σὰν ἐπρωτοφάνηκε μὲ τὴν ὑψηλή του καπνοδόχο, τοὺς περιστρεφομένους τροχούς του, τὸν περίεργο συνδυασμὸ ἀτμοῦ καὶ ἱστίων καὶ τὴν ὅλη του κατασκευή. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ «Καρτερία» δὲν εἶχε ταχύτητα μεγαλύτερη τῶν 5—6 μιλλίων καὶ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κινηθῇ μὲ κυματισμό, ἐξ αἰτίας τῶν τροχῶν, ὁ ὁπλισμός της ὅμως ἦταν βαρύτατος γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἔρριχνε πυρακτωμένους μύδρους καὶ τὸ σπουδαῖο ἦταν ποὺ μποροῦσε νὰ κινῆται μὲ πλήρη ἄπνοια.

Μὲ τὴν «Καρτερία» ὁ Ἄστιγκς καὶ μὲ κανονιοφόρους καὶ ἕνα πάρωνα κατώρθωσε νὰ παραβιάσῃ τὰ στενὰ τοῦ Ρίου καὶ Ἀντιρρίου, ποὺ στὰ παλιότερα χρόνια ὠνόμαζαν Μικρὰ Δαρδανέλλια καὶ νὰ καταστρέψῃ ἕνδεκα τουρκικὰ πολεμικὰ στὸν Κορινθιακό.

Ἔτσι δὲ κι' ἔγινε ἡ ἔμμεση ἀφορμὴ τοῦ Ναυαρίνου, γιατὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἄστιγκος ἐδοκίμασεν ὁ Ἰμπραὴμ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν Κορινθιακὸ καὶ ἄρχισαν οἱ προστριβές του μὲ τὸν Κοδριγκτῶνα.

Ἡ δρᾶσις τῆς «Καρτερίας» ἐν τοσούτῳ δὲν περιωρίσθη ὡς ἐδῶ καὶ θἆταν κατὰ πολὺ εὐρύτερη, ἂν κατὰ κακὴ τύχη στὴν ἐπίθεσι τοῦ Αἰτωλικοῦ δὲν ἐτραυματίζετο θανάσιμα ὁ Ἄστιγκς «ὁ χρηστότατος καὶ τῇ Ἑλλάδι ὠφελιμώτατος πάντων τῶν φιλελλήνων». Στὸ μικρὸ ἐν τούτοις διάστημα ποὺ ἡ «Καρτερία» ἔδρασε ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἐδόθη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ ἀπόδειξις τί μπορροῦσε νὰ προσφέρῃ ὁ ἀτμός.

Ταυτόχρονα, ἢ λίγο ἀργότερα, οἱ Ἕλληνες ἀποκτοῦσαν καὶ ἄλλα ἀτμόπλοια, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ σκάφος «Ὄθων», κατὰ πολὺ τελειότερο ἀπὸ τὴν «Καρτερία», καὶ ἡ «Ἕνωσις» ποὺ ἔμεινε θρυλικὴ γιὰ τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὴν ἐπανάστασι τῆς Κρήτης τοῦ 1866.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες, ποὺ ἐδέχθησαν τὸν ἀτμὸ ὡς κινητήριο δύναμι εὐθὺς ὡς ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἔγινε «πρακτικῶς ἐφαρμόσιμος», αὐτοὶ πρῶτοι εἰσήγαγον καὶ τὸ σκάφανδρον στὴ σπογγαλιεία. Ἀξίζει νὰ τονισθῇ ὅτι λίγα χρόνια μόλις μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ ἐπανάστασι τὸ Αἰγαῖο καὶ ὁ Δούναβις ἐκαλύπτοντο ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ σημαία.

Μιὰ ἐπίσημος στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στὰ 1858 ἡ δύναμις τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 32.128 ναῦτες, στοὺς ὁποίους θὰ ἔπρεπε νὰ προστεθοῦν καὶ ἀρκετὲς χιλιάδες «ναυτικῶν ἐργατῶν».

Οἱ ἀριθμοὶ ὅμως αὐτοὶ ἔχουν καὶ ἄλλη γενικώτερη ἔννοια· ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ τονίσω τώρα εἶναι ἡ ἱκανότης τοῦ Ἕλληνος νὰ δέχεται καὶ νὰ προάγῃ κάθε ἀνθρώπινη ἐφεύρεσι, ἂν ὁ ἴδιος δὲν κατώρθωσε νὰ εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἐφευρέσεως. Ἡ ἑλληνικὴ «Καρτερία» μὲ τὸ συμβολικὸ ὄνομα ἐβοήθησε στὴν ἐξέλιξι τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀτμοῦ, ὅσο θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ πράξουν πολὺ λίγα πλοῖα.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

Καὶ ζητήσατε ὁ καθένας σας, μέσα εἰς τὴν ψυχήν σας, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖτε νὰ διαθέσετε καιρὸν καὶ κόπους καὶ χρῆμα διὰ νὰ κάμετε ὅ,τι πρέπει διὰ τὸ γενικὸν καλὸν καὶ αὐτὰ ποὺ πρέπει νὰ διαθέσετε θὰ τὰ εὕρετε ἐπειδὴ εἶσθε παιδιὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐπειδὴ μιὰ γλῶσσα μᾶς συνδέει ὅλους καὶ ὅλας, ἐπειδὴ μία καὶ κοινὴ εἶναι ἡ καταγωγή σας, θὰ τὰ εὕρετε ὅλα αὐτὰ ἐργαζόμενοι ὁ εἷς παράλληλα πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ὅλοι μαζί. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐργαζόμενοι θὰ βάλετε τὴν βάσιν τοῦ νέου πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στὸ περιθώριον

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ

'Αθρόα ἐξ ὅλης τῆς 'Ελλάδος καταφθάνουν τὰ τηλεγραφήματα διὰ τὰς ἀρξαμένας προετοιμασίας τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἱστορικῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου.

'Ο 'Ελληνικὸς Λαὸς ὡς εἷς ἄνθρωπος θὰ ὑψώσῃ καὶ πάλιν τὴν ψυχήν του ἐνθυμούμενος τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν, λυόμενος μακροχρονίων δεσμῶν πολιτικῆς κακοδαιμονίας, ἀπεδόθη εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν εὐρὺν δρόμον τῆς πραγματώσεως τῶν πεπρωμένων του, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον σταθερὰ τὸν ὁδηγεῖ ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ ἐθνικὸς παλμὸς μετεδόθη κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν εἰς ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος.

'Ο ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς μάλιστα τῆς 4ης Αὐγούστου, συμπίπτων μὲ τὴν ὀξύτητα τῆς διεθνοῦς κρίσεως, ἐπιτείνει τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ θὰ προσδώσῃ εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τὸν χαρακτῆρα ἀληθῶς ἐθνικῆς ἐκδηλώσεως, διότι χάρις εἰς τὸ νέον πολίτευμα καὶ τὸν δημιουργόν του ὁ 'Ελληνικὸς Λαὸς ἠμπορεῖ σήμερον νὰ συνεχίζῃ τὰ εἰρηνικά του ἔργα καὶ τὴν δημιουργικήν του προσπάθειαν ἄνευ κλυδωνισμῶν τοῦ ἐθνικοῦ σκάφους μέσα εἰς τὸν παγκόσμιον σάλον τῶν τελευταίων καιρῶν.

'Η 'Εθνικὴ Νεολαία, ἀποτελοῦσα τὸ ἡγητορικὸν στοιχεῖον τῆς νέας ταύτης 'Ελληνικῆς ἐποχῆς, θὰ δώσῃ καὶ πάλιν τὴν λαμπροτέραν αἴγλην καὶ τὸν θερμότερον τόνον εἰς τὴν ἑορτήν, διὰ τὴν ὁποίαν ἤρχισαν αἱ πανελλήνιοι προετοιμασίαι.

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μὲ τὴν προκήρυξιν τοῦ διαγωνισμοῦ διὰ τὴν βράβευσιν παιδικῶν τραγουδιῶν τὸ ἁρμόδιον 'Υπουργεῖον ἐκπληρώνει ἕνα παραμεληθὲν χρέος. 'Απομένει τώρα νὰ ἐκπληρώσουν καὶ οἱ μουσικοὶ τὸ ἰδικόν των, διὰ ν' ἀποκτήσωμε σχολικὰ τραγούδια ποὺ δὲν τ' ἀπεκτήσαμε ἀπὸ συστάσεως τοῦ Κράτους. Φυσικὰ τὰ τραγούδια πρέπει νὰ εἶναι ἑλληνικά. Οὔτε δηλαδὴ ἀντιγραφαὶ ξένων ἀναλόγων μελωδιῶν, οὔτε ἀπομιμήσεις. Οἱ συνθέται ποὺ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἂς προσέξουν πολὺ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἂς λησμονήσουν πρὸς στιγμὴν αὐτὰ ποὺ ἐδιδάχθησαν εἰς τὰς Εὐρώπας καὶ ποὺ δὲν ἐκφράζουν τίποτε διὰ τὸν ἑλληνικόν μας κόσμον καὶ ἂς κυττάξουν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὴν δημοτικὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν παράδοσιν. 'Ενδέχεται νὰ μὴ γράψουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀριστουργήματα, ἀλλὰ θὰ γράψουν ἀληθινὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, τραγούδια ποὺ τὰ παιδιὰ δὲν θὰ τὰ τραγουδοῦν κατ' ἐπιταγὴν καὶ μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας σχολικοὺς τοίχους, ἀλλὰ θὰ τὰ μεταφέρουν καὶ εἰς τὰ σπίτια των καὶ θὰ τὰ τραγουδοῦν εἰς τοὺς δρόμους. Ἔτσι θὰ προσφέρουν εἰς τὰ παιδιὰ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς χρειάζεται: τὴν μουσικὴν χαρὰν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς μουσικῆς μορφώσεως. Θὰ δώσουν ἐπίσης εἰς τὸν Τόπον τὸ παιδικὸ τραγοῦδι ποὺ τόσον αἰσθητὴ εἶναι ἡ **ἔλλειψίς του καὶ γενικώτερα θὰ βάλουν τὸ λιθάρι των εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἑλληνικῆς μας μουσικῆς.**

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΥ

Ὅτι δὲν χρειάζονται ἐξαιρετικὰ πράγματα, ἀλλὰ μία φωτεινὴ ἔμπνευσις, ὀλίγη προσπάθεια διὰ νὰ πάρῃ πρακτικὴν μορφὴν αὐτὴ ἡ ἔμπνευσις καί, φυσικά, ἡ ἀπαραίτητος μυστικὴ ὕλη ποὺ ζωοποιεῖ ὅλα τὰ ἀρχινήματα τοῦ ἀνθρώπου — ἡ πίστις — διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν ἀξιόλογα ἔργα, τὸ ἀπέδειξαν τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἐκστρατείας κατὰ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Δ. Πρωτευούσης. Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Δημάρχου 'Αθηναίων κ. Πλυτᾶ 'Αδελφᾶτον τοῦ Κέντρου Νεότητος, εἰς τὸ ὁποῖον χρεωστοῦμε τὸν θαυμάσιον θεσμὸν τῶν Κέντρων Παιδικῆς Χαρᾶς καὶ τὴν ἐξ ἴσου θαυμασίαν Παιδικὴν Χορῳδίαν 'Αθηνῶν ὅλως διόλου συμπτωματικῶς, θὰ ἠμποροῦσε μάλιστα ἀκριβολογῶν νὰ εἴπῃ κανεὶς καὶ ἀναρμοδίως, εὑρέθη ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας. Τὸ ὅτι ἡ ἀναρμοδιότης δὲν ἐστάθη ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσπαθείας εἶναι ἄλλη ὑπόθεσις. Πεντακόσιοι περίπου ὑπερήλικες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐφοίτησαν ἀπὸ τοῦ περασμένου Φεβρουαρίου εἰς τὰ Σχολεῖα 'Αναλφαβήτων, ποὺ ἐλειτούργησαν μὲ τὰ πενιχρότερα τῶν μέσων καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα ἄλλο ἀξιοθαύμαστον σημεῖον. Μαζὶ μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως ἐδιδάχθησαν εἰς τὰ Σχολεῖα 'Αναλφαβήτων καὶ στοιχεῖα οἰκιακῆς ὑγιεινῆς καὶ οἰκιακῆς οἰκονομίας, ποὺ εἶναι περιττὸν ὅλως νὰ τονισθῇ ἡ σημασία των. Πρέπει δὲ νὰ ἐξαρθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως ἀφ' ἑνὸς ἡ συγκινητικὴ ἔφεσις πρὸς μάθησιν, ἀρετὴ γνησίως ἑλληνική, παλαιά, καλλιεργημένη, πατροπαράδοτος καὶ ἡ ταχεῖα καὶ εὐχερὴς ἀφομοίωσις γνώσεων, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν ὅλοι οἱ φοιτήσαντες, γνώρισμα χαρακτηριστικὸν τῆς πνευματικότητος τῆς φυλῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐξ ἴσου συγκινητική, γεμάτη κατανόησιν καὶ ἀνθρωπισμὸν προθυμία τῶν διδασκόντων. Δύο στοιχεῖα ποὺ καταδεικνύουν ὅτι δὲν θ' ἀπαιτηθῇ κανένας ἐξαιρετικὸς ἆθλος, ἀλλὰ μεθοδικὴ μόνον ἐπιμονὴ εἰς τὴν συνέχειαν καὶ τὴν γενίκευσιν τῆς ἀρξαμένης προσπαθείας, διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ συντόμως ἀπὸ τὸν Τόπον ἡ ἐντροπὴ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ. Διὰ τὴν περιοχὴν τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἔπειτα ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἀπόδοσιν τοῦ πρώτου πειράματος, πρέπει νὰ ἀποκλείεται κάθε ἀνησυχία διὰ τὴν συνέχειαν. Τὸ 'Αδελφᾶτον Κέντρου Νεότητος ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ συστήσῃ σχολεῖα κατὰ τὴν προσεχῆ ἐκπαιδευτικὴν περίοδον παντοῦ, ὅπου θὰ ζητηθῇ τοῦτο ἀπὸ ἐπαρκῆ ἀριθμὸν ἀναλφαβήτων. 'Υπολογίζει δὲ ὅτι ἡ βοήθεια τῆς Κοινωνίας, καὶ πρὸ παντὸς τῶν ἐκπαιδευτικῶν, θὰ τοῦ παρασχεθῇ ἀμέριστος. Πρέπει δὲ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες θὰ ἐμπνευσθοῦν καὶ θὰ κεντρισθοῦν εἰς ἀνάλογον δρᾶσιν, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τῆς Πρωτευούσης καὶ ἐπωφελούμενοι τῆς πείρας της. Τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ὁποῖον — μέσα εἰς τὴν τύρβην ἑνὸς φοβεροῦ πλήθους ἀπασχολήσεων καὶ μεριμνῶν — ὁ 'Αρχηγὸς παρηκολούθησεν, ἐνεθάρρυνε καὶ ἐνίσχυσε τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ, **ἂς χρησιμεύσῃ εἰς ὅλους ὡς παράδειγμα καὶ ὡς κίνητρον.**

Στὸ περιθώριον

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΙΣ

'Αμέριστος ὁ σεβασμὸς καὶ διάπυροι αἱ εὐχαὶ τῶν 'Ελλήνων ἁπάντων στρέφονται καὶ πάλιν πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων Του.

'Ο 'Ελληνικὸς Λαὸς αἰσθάνεται βαθύτατα, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ὅλον τὸν παλμὸν τῆς καρδίας του, τὴν πηγαίαν καὶ βαθεῖαν στοργὴν τοῦ Βασιλέως του καὶ διὰ τοῦτο δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν νὰ τὴν ἀνταποδίδῃ εἰς ἀγάπην, εἰς ἀφοσίωσιν καὶ σεβασμὸν ἀνυπόκριτον.

'Η 'Εθνικὴ Νεολαία ἰδιαιτέρως, τῆς ὁποίας τὴν θερμὴν πρὸς Αὐτὸν ἀγάπην ἐγνώρισε τόσον συχνά, ὑποβάλλει τὰς ἀρίστας τῶν εὐχῶν της διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ μακροζωΐαν Του ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους.

ΟΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Συγκινητικὴ ἐκδήλωσις βαθειᾶς καὶ θερμῆς στοργῆς ἡ ἐνέργεια τοῦ Κράτους διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀποκλεισθέντων ἐν 'Ελλάδι ὁμογενῶν φοιτητῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ. Μόλις τὰ 'Ελληνόπουλα αὐτὰ τῆς Κύπρου, τῆς Δωδεκανήσου καὶ τῆς Αἰγύπτου, στερηθέντα, λόγῳ τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν περιορισμῶν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας των πατρίδας, τῶν ἐκεῖθεν χρηματικῶν ἀποστολῶν καὶ συνεπῶς καὶ τῶν μέσων τῆς ἐνταῦθα συντηρήσεώς των, εὑρέθησαν εἰς δύσκολον θέσιν, ἡ 'Ελληνικὴ Κυβέρνησις ἔδειξεν ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον της καὶ ἵδρυσεν εἰδικὸν ἑστιατόριον εἰς τὴν Φοιτητικὴν Λέσχην, ὅπου διαιτῶνται πεντακόσιοι περίπου φοιτηταί. 'Η χειρονομία αὐτὴ δὲν ἔχει ἁπλῶς τὸ νόημα τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς διατροφῆς εἰς τοὺς πεντακοσίους ὁμογενεῖς φοιτητὰς ποὺ εὑρέθησαν εἰς δυσχερῆ θέσιν· τὸ νόημα εἶναι πολὺ πλατύτερον καὶ βαθύτερον: εἶναι μία ἀκόμη ἁπτὴ ἐκδήλωσις τοῦ εὐρυτάτου ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς πατρικῆς στοργῆς τοῦ 'Εθνικοῦ Κράτους καὶ πρὸς ὅλα τὰ τέκνα τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἀνεξαρτήτως τόπου γεννήσεως καὶ διαμονῆς. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν Φοιτητικὴν Λέσχην δὲν ἱδρύθη ἓν κοινὸν φοιτητικὸν ἑστιατόριον, ἀλλ' ἐστήθη ἓν ἐπὶ πλέον σύμβολον τῆς ὑπὸ τὸ Νέον Κράτος ὑφισταμένης πραγματικῆς ἐθνικῆς ἑνότητος καὶ ἀλληλεγγύης.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

'Η π ρ ώ τ η: Μία τελευταία φωτογραφία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

'Η δ ε υ τ έ ρ α: Ἕνας χαρακτηριστικὸς δρομάκος τῆς νήσου Πάρου. (Φωτογραφία κ. Δαρκοφίκα).

Ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ἡ χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπὸ τὸν Βόλον καὶ τὰς ἐπιθεωρήσεις του εἰς τὸ Στρατόπεδον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τὸ Πανελλήνιον Κέντρον Ἀνεμοπορίας, ὁ συναγωνιστὴς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ἐσυνέχισε τὴν περιοδείαν του εἰς Τρίκκαλα καὶ Ἰωάννινα.

Οἱ ἀνεμοπόροι ξεκουράζονται ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς πτήσεως.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτὴν ἔμεινεν ἐξ ἴσου ἱκανοποιημένος, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων τοῦ πρώτου μέρους τῆς περιοδείας του. Παντοῦ εὗρε φαλαγγῖτες καὶ φαλαγγίτισσες πειθαρχικούς, ἐργατικούς, πιστοὺς καὶ ἐνθουσιώδεις στρατιώτας τῆς Ὀργανώσεως.

Ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ ἀπομακρυσμένες περιοχὲς ποὺ ἐπεσκέφθη, στὶς ὀρεινὲς περιοχὲς τῶν νομῶν Τρικκάλων καὶ Ἰωαννίνων.

Ἀπὸ τὸν Βόλον ἀνεχώρησε τὸ πρωῒ τῆς 9ης Ἰουλίου, ἀφοῦ συνειργάσθη ἐκ νέου μὲ τὸν περιφερειακὸν Διοικητὴν καὶ τὴν περιφερειακὴν Διοικήτριαν Λαρίσης. Εἰς τὰ ὅρια τῶν νομῶν Λαρίσης καὶ Τρικκάλων ὑπεδέχθησαν τοῦτον ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Νομάρχου Τρικκάλων, οἱ περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον κατέλθει εἰς τὴν ὁδὸν τὰ τμήματα τῶν περακειμένων χωρίων, τὰ ὁποῖα τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Ὁ Κ. Ε. Ν. ἐπεθεώρησεν ὅλα αὐτὰ τὰ τμήματα καὶ ηὐχαρίστησε τοὺς φαλαγγίτας καὶ τὶς φαλαγγίτισσες γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις των, εὗρε δὲ καιρὸν νὰ ζητήσῃ πληροφορίες — ποὺ ἦσαν πάντοτε εὐχάριστοι καὶ ἱκανοποιητικαὶ διὰ τὴν δρᾶσιν των — ἀπὸ τοὺς ἐπικεφαλῆς τῶν βαθμοφόρους.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν Τρικκάλων ἔφθασε τὴν 7ην ἑσπερινήν. Τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. εἶχον παραταχθῆ δι' ἀπόδοσιν τιμῶν πρὸ τῆς εἰσόδου μέχρι τῆς κεντρικῆς πλατείας τῆς πόλεως. Ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα καὶ ὡμίλησε κατόπιν εἰς συγκέντρωσιν βαθμοφόρων τῶν περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Τρικκάλων. Εὐθὺς ἀμέσως συνειργάσθη μετὰ τῶν περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ τῶν Ἐπιτελῶν τῶν Διοικήσεών των. Τὸ πρωῒ τῆς Τετάρτης ἀνεχώρησεν εἰς Καλαμπάκαν, ὅπου ἔφθασε τὴν 11ην ἀκριβῶς, ὥραν καθ' ἣν τὰ τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐξεπαιδεύοντο. Τοῦ ἐδόθη ἔτσι ἡ εὐκαιρία τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐπὶ τόπου.

Ἀπὸ τὴν Καλαμπάκαν ἀνεχώρησεν εἰς Ἰωάννινα. Σ' ὅλη τὴν διαδρομὴ τὸν περίμεναν ἀπὸ τὸ πρωΐ — παρὰ τὴν θερμὴν παράκλησίν του νὰ μὴ τοῦ γίνῃ καμμιὰ ὑποδοχὴ — τὰ τμήματα τῶν παρὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν χωριῶν.

— Ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατήσουμε τὰ παιδιά, ἐβεβαίωναν οἱ ἐπὶ κεφαλῆς των. Θὰ ἐρχόνταν καὶ μόνα τους ἀκόμη.

Ἦταν δὲ αἱ ἐμφανίσεις τῶν παιδιῶν τῶν ὀρεινῶν αὐτῶν περιοχῶν ἰδιαιτέρως συγκινητικαί. Εἶχαν κατεβῆ ἀπὸ τὰ χωριὰ Πεύκη, Κορυδαλλοῦ, Μαλακάσιον, Μέτσοβον καὶ Χρυσοβίτσα, ποὺ εἶναι σκαρφαλωμένα ὅλα σὲ βουνὰ ψηλὰ ἀπάνω ἀπὸ χίλια καὶ χίλια πεντακόσια μέτρα, μὲ ἀνθοδέσμες ποὺ εἶχαν κάνει μαζεύοντας ἀγριολούλουδα στὸ δρόμο. Καὶ τὶς προσέφεραν μὲ τόσο συγκινητικὰ καὶ ἁπλᾶ λόγια.

— Εἶναι ὄμορφα σὰν τὴ γῆ μας, ποὺ ἔχουμε σειρὰ νὰ τὴν προασπίσουμε καὶ νὰ τὴν δοξάσουμε. Σᾶς τὰ προσφέρουμε γιὰ νὰ σᾶς δείξουμε πόσο σᾶς ἀγαποῦμε. Στὸν ἀρχηγὸ δὲν μποροῦμε νὰ στείλουμε τὰ ἴδια λουλούδια. Ἔχει ὅμως τὶς ψυχές μας, τὴν ἀγάπη μας, τὴ ζωή μας. Νὰ τοῦ τὸ πῇς σὰν θὰ γυρίσῃς κοντά του.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Μετσόβου ποὺ γέννησε τόσους καὶ τόσους ἐθνικοὺς εὐεργέτες τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ τὸν ἴδιο μεγάλο ἐνθουσιασμό. Πρὸς αὐτὰ ὁ Κ. Ε. Ν. ὡμίλησε καταφανῶς συγκεκινημένος ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις των καὶ ἐξῆρε τὴν συμβολὴν τῆς μικρῆς των πατρίδος μὲ τὴν μεγάλην ἱστορίαν σὲ ἐκδηλώσεις μεγίστων ἐθνικῶν πράξεων ἀπὸ τὰ παιδιά της, τοὺς Ἐθνικοὺς Εὐεργέτας.

Ἔξω ἀπὸ τὸ Μέτσοβο ὑπεδέχθησαν τὸν Κ. Ε. Ν. ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ καὶ οἱ περιφερειακοί. Εἰς Ἰωάννινα ἔφθασεν ἀργὰ τὴν νύκτα. Τὴν Πέμπτην ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰ γραφεῖα τῶν περιφερειακῶν Διοικήσεων, τὸ δὲ βράδυ παρευρέθη εἰς συγκέντρωσιν βαθμοφόρων, Ἀρρένων καὶ Θηλέων, πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ ὡμίλησε.

Τὴν Παρασκευὴν ἐπεσκέφθη τὰς ἀκριτικὰς περιφερείας τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων, τὸ Δελβινάκι, τὴν Πωγωνιανὴν καὶ τὰ Δολιανά, μαζὶ μὲ τὸν Γεν. Διοικητὴν Ἠπείρου κ. Φιλοσοφόπουλον καὶ τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων καὶ τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν. Παντοῦ ἐγένετο δεκτὸς μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπεσκέφθη τὸ φυλάκιον Κακαβιᾶς, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ στρατιῶται μας τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἐκδηλώσεις ἀγάπης.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθη τὴν Σχολὴν Βελᾶς. Σ' αὐτή του τὴν περιοδεία, στὶς ἀκριτικὲς περιφέρειες, στὰ φυλάκια, στὴ Βελᾶ, δὲν συνήντησε παρὰ ἑλληνόπουλα μὲ ἀκμαῖο ἐθνικὸ φρόνημα.

— Ἐμεῖς, εἶπε χαρακτηριστικὰ ἕνας φαλαγγίτης ἀκρίτης, νὰ τὸ ξέρουν ὅλοι οἱ φαλαγγῖτες τῆς Ἑλλάδος, εἴμαστε ἐδῶ φρουροὶ τῶν ἰδανικῶν τὰ ὁποῖα μᾶς ἐδίδαξε νὰ πιστεύουμε ὁ Ἀρχηγός.

Τὸ βράδυ ἐπέστρεψε εἰς Ἰωάννινα ἐνθουσιασμένος μὰ καὶ συγκεκινημένος γιὰ ὅ,τι διεπίστωσε τὶς λίγες ὧρες ποὺ ἔμεινε κοντὰ στοὺς ἀκρίτες φαλαγγῖτες. Τὸ ἴδιο βράδυ συνειργάσθη μὲ τοὺς Περιφερειακούς, τὸ δὲ Σάββατο μὲ τὸν κ. Φιλοσοφόπουλον καὶ κατόπιν ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν φαλαγγίτας καὶ φαλαγγιτίσσας, καθὼς καὶ βαθμοφόρους τῆς Ε. Ο. Ν. Ἰωαννίνων.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος συναγωνιστὴς κ. Κανελλόπουλος χαιρετᾷ μιὰ-μιὰ τὶς φαλαγγίτισσες τοῦ στρατοπέδου Ἁγίου Ἰωάννου.

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ δεκαπενθήμερος περιοδεία τοῦ Κ. Ε. Ν.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΧΟΗΦΟΡΟΙ

4. (Συνέχεια)

Πιστεύουν δίχως ἄλλο πὼς ἡ φωνή τους φτάνει ὡς κάτω στὸν ἀραχνιασμένον Ἄδη, ὅπου περιφέρεται ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα τους, ἀνήσυχη, γιατὶ δὲν πῆρε ἀκόμη ἐκδίκηση. Τοῦ θυμίζουν διάφορα περιστατικὰ τοῦ φόνου. Τοῦ τάζουν δῶρα ἂν τοὺς βοηθήση. Ἡ Ἠλέκτρα λόγου χάρη θὰ φέρη ν' ἁπλώση ἀπάνω στὸ μνῆμά του γιὰ προσφορὰ τὴν προικά της.

Γ΄.

Μὰ ὁ Ὀρέστης θέλει περισσότερο νὰ κατατοπιστῆ, γιατὶ γιὰ νὰ συντελεστῆ τὸ ἔργο δὲ φτάνουν μονάχα εὐχὲς καὶ κατάρες, δὲ φτάνει ἡ βοήθεια τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀδικοσκοτωμένων, χρειάζεται καὶ ὁ ἐκδικητὴς νὰ μάθη τὶς τωρινὲς συνθῆκες καὶ νὰ ὀργανώση τὴν ἐκδίκησή του σύμφωνα μ' αὐτές.

Ρωτᾶ λοιπὸν τὴν ἀδελφή του καὶ τὶς γυναῖκες τοῦ χοροῦ, ποιὸ ὄνειρο εἶδε ἡ Κλυταιμήστρα κι' ἐξ αἰτίας του στέλνει τοῦτες τὶς χοές.

Ὁ χορὸς πραγματικὰ τοῦ ἱστορᾶ τ' ὄνειρο:

Εἶδε, λέει, πὼς γέννησε ἕνα φίδι καὶ τὸ περιποιήθηκε καὶ τὸ σπαργάνωσε σὰ νᾶτανε γυιός της· ὕστερα θέλησε νὰ τὸ θηλάση, μὰ καθὼς σίμωσε στὸ στόμα του τὴ ρόγα τοῦ μαστοῦ της, κεῖνο τὴ δάγκωσε καὶ τράβηξε μαζὶ μὲ τὸ γάλα κι' ἕνα κόμπο αἷμα.

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι πάνω ταραγμένη καὶ οὔρλιαξε μέσα στὴ νύχτα, κι' εὐτὺς πλῆθος λύχνοι ἄναψαν μέσ' στὸ παλάτι νιὰ χάρη της.

Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρο κι' αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ ποὺ στέλνει τοῦτα τὰ χαρίσματα στὸν τάφο τοῦ Ἀγαμέμνονα.

Μακάρι, λέγει ὁ Ὀρέστης, νὰ βγῆ τ' ὀνειρό της ἀληθινὸ
καὶ φαίνεταί μου μὲ τὴν τύχη μου ταιριάζει,
τί ἀπὸ τὴν ἴδια γλύστρησε κοιλιὰ τὸ φίδι
καὶ σὰν παιδὶ ἀναπαύτηκε στὰ σπάργανά μου,
καὶ τὸ μαστὸ βυζαίνοντας ποὺ ἔχω βυζάξει
μέσ' στ' ἅγιο γάλα ἀνάμιξε μιὰ στάλα αἱμάτου
ποὺ σαστισμένη στρένιαξεν ἀπ' τὸν πόνο.
Πρέπει λοιπὸν τέτοιο ποὺ γέννησε ἄγριο τέρας
καὶ κακὸ θάνατο νὰ βρῆ· τί ἐγὼ σὰ δράκος
θὰ τὴ σκοτώσω καθὼς τ' ὄνειρο σημαίνει.

Ὁ χορὸς μὲ χαρὰ δέχεται μιὰ τέτοια ἐξήγηση καὶ ζητᾶ ὁδηγίες ἀπὸ τὸν Ὀρέστη τί πρέπει νὰ κάνη τώρα ποὺ θὰ γυρίση στὸ παλάτι καὶ πῶς νὰ φερθῆ.

— Ὤ! τὸ πρᾶμα εἶναι ἁπλό, λέει ὁ Ὀρέστης. Ντυμένος σὰν ξενομπάτης χωρικὸς θἄρθω μαζὶ μὲ τοῦτον ἐδῶ τὸ φίλο μου, τὸν Πυλάδη, τάχα σὰ σπιτικὸς φίλος ἀπὸ τὴν Παρνασσίδα. Ὁ θυρωρὸς βέβαια δὲ θ' ἀνοίξη μὲ προθυμία ἀφοῦ δὲ μᾶς ξέρει·

γιατὶ τὸ σπίτι μαῦρες ὁρμὲς τὸ δέρνουν.

Ὅμως ἐμεῖς θὰ μείνουμε ἐκεῖ ὡς ὅτου π[illegible] κάποιος καὶ βλέποντάς μας νὰ καθώμαστε στὸ κατῶφλι τοῦ Αἰγίσθου θὰ πῆ: «Ἒ δοῦλοι, γιατὶ ἀφήνετε τοὺς ξένους νὰ περιμένουν στὴν ἐξώπορτα; Ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ Αἴγισθος καὶ τὸ μάθαινε...».

Κι' ἂν ἴσως τὸ διαβῶ τῆς πόρτας τὸ κατώφλι
καὶ τὸν πετύχω μιὰ στὸ θρόνο τοῦ πατέρα
εἴτε ἔρθη τὸ κατόπι μου καὶ μ' ἀπαντήση
πρὶν βγάλη λέξι καὶ μοῦ πῆ· «ποῦθε εἶσαι ξένε;»
νεκρὸς θὰ κυλιστῆ μὲ μιὰ σπαθιὰ στὸ χῶμα
καὶ ἡ Ἐριννύα ποὔχει δὰ χορτάσει φόνο
τρίτο ποτῆρι ἀκράτου αἷμα θὰ ρουφήξη.

Δ΄.

Ταῦτα ἀφοῦ πῆ ὁ Ὀρέστης σχετικὰ μὲ τὸ πῶς σκοπεύει νὰ ἐνεργήση, φεύγει μαζὶ μὲ τὸν Πυλάδη. Οἱ γυναῖκες παρακολουθοῦν τοὺς δυὸ νέους καθὼς ἀπομακρύνονται μέσα στὰ χωράφια, πιάνουν τὴ δημοσιὰ κι' ἀρχίζουν ν' ἀνεβαίνουν τὸν ἀνήφορο ποὺ τραβάει κατὰ τὸ κάστρο.

Καὶ κεῖ στὸ ἴδιο μέρος, δίπλα στὸ μνῆμα τοῦ σκοτωμένου βασιληᾶ, ἐνῷ ἡ καρδιά τους φτεροκοπᾶ ἀνάμεσα στὴν ἐλπίδα καὶ τὴ φρίκη, κάνουν διάφορες σκέψεις γιὰ τὴν τόλμη τοῦ ἀντρὸς καὶ τὴν «ξέφρενη» τῆς γυναικὸς ἀγάπη. Βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου καὶ βλέπουν στὸν Αἴγισθο τὸν αἰώνιο ἄντρα ποὺ ἀποτολμᾶ τὸ κάθε τι καὶ στὴν Κλυταιμήστρα τὴν αἰώνια γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔχει μέτρο στὶς πράξεις της κι' ἀκολουθώντας τὴν «ξέφρενη», ὅπως τὴ λέει, φωνὴ τῆς καρδιᾶς της, γίνεται ἀφορμὴ σὲ μεγάλες συμφορές.

Σκιάχτρα πολλὰ ἀνατρέφει ἡ γῆς
κι' ὅποιος τὰ βλέπει ἀνατριχιάζει.
Ἀνθρωποφάγα τέρατα
τῆς θάλασσας ὁ κόρφος βγάζει.

Εἶδε στὸν ὕπνο της...

Καὶ τὸν ἀγέρα ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς
φωτιὲς πετούμενες τὸν χαρακώνουν...
κι' ἄλλα πολλὰ μπορεῖς νὰ πῆς
πουλιὰ καὶ στεριανὰ κι' ἀνεμικὲς
π' ἄγρια θυμώνουν...

Ποιὸς ὅμως θὰ μιλήση
γιὰ τὴν ἀποκοτιὰ τοῦ ἀντρὸς
καὶ γιὰ τὴν ξέφρενη τῆς γυναικὸς ἀγάπη;
Μὲ πόσα βάσανα, μὲ πόσες ντροπερὲς
πράξεις μᾶς ἔχει τυραννήσει!

Ἀναθυμᾶται ὕστερα διάφορα περιστατικὰ ποὺ ἀπόμειναν πιὰ στὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων καὶ παραδίνονται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ σὰ δίδαγμα. Τέτοια καὶ χειρότερα δὲν ἔκαμε λόγου χάρη ἡ Σκύλλα, ποὺ ἀπὸ ἀγάπη στὸ Μίνω ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πεθάνη ὁ πατέρας της Νίσος; Καὶ ἡ πράξη τῆς Ἀλθέας τῆς κόρης τοῦ Θεστίου δὲν προκάλεσε τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της;

Ὤ ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ θεοὶ νὰ τιμωροῦν παρόμοια κακουργήματα!... Καὶ στὰ δυὸ παλληκάρια ποὺ ὁλοένα σιμώνουν στὴν πόρτα τοῦ κάστρου μὲ βῆμα σταθερό, ὁ χορὸς μὲ ἀνακούφιση βλέπει τὸ σπαθὶ τῆς θείας Δίκης νὰ λάμπη στὶς πρωϊνὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου.

Μὰ στὰ πλεμόνια πέρα ὡς πέρα
θὰ δώση τὴ λαβωματιά του
τῆς Δίκης τὸ πικρὸ σπαθὶ τ' ἀκονισμένο
Δὲ λησμονιέται τ' ἄδικο
ριγμένο, ποδοπατημένο,
κι' ὅποιος τοῦ Δία σεβασμὸ
δὲν ἔχει στὴν καρδιά του.

Τῆς Δίκης τὸ θεμέλιο εἶναι γερὸ
κι' ἡ Μοῖρα τὸ σπαθί της
ἀπὸ τὰ πρὶν χαλκεύει.
Στὸ σπίτι μπάζει τὸ παιδὶ
κι' ὕστερα ἀπὸ καιρὸ
μὲ νέο φόνο νὰ πληρώση τὸν παληὸ
γυρεύει.
Ἡ Ἐριννύα ἡ βαθυστόχαστη κι' ἡ σεβαστή.

Ε΄.

Ἐδῶ ἡ σκηνὴ ἀλλάζει. Εἶναι μιὰ ἄλλη εἰκόνα, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα στὴ θεατρικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης σὰ δυὸ χωριάτες ἀπὸ τὴ Φωκίδα — προσποιοῦνται μάλιστα τὴν προφορὰ τὴ Φωκέϊκη — χτυποῦν τὴν αὐλόπορτα τοῦ παλατιοῦ... Κοντεύει νὰ νυχτώση.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Παιδί, ἒ παιδί, ἄκου στὴν αὐλόπορτα χτυπῶ.
Ποιὸς εἶναι μέσα, ἒ παιδί, πάλι χτυπῶ.
Δὲν βγαίνει κάποιος; Τρεῖς φορὲς ἔχω χτυπήσει...
Φιλόξενη τοῦ Αἰγίσθου ἂν εἶναι ἡ στέγη.

Ἕνας δοῦλος τρέχει καὶ τοὺς ἀνοίγει. Ἀντίθετα πρὸς κάθε συνήθεια, τοὺς ρωτᾶ, πρὶν τοὺς ἐπιτρέψη τὴν εἴσοδο, ποιοὶ εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται.

Αὐτὸ δείχνει πὼς στὸ παλάτι τοῦ Αἰγίσθου λαχαίνουν κάποιες προφυλάξεις, γιατὶ ὅσο κι' ἂν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ Ἀγαμέμνονα, ἡ καρδιὰ τῶν φονιάδων βασανί-

ζεται ἀπὸ φόβους καὶ ἀόριστα προαισθήματα.

Ὁ Ὀρέστης, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ ἔχει καταστρώσει, ἀπαντᾷ στὸ ρώτημα τοῦ δούλου.

Σύρε νὰ δώσῃς εἴδησι στ' ἀφεντικά σου
πῶς ἦρθα ἐπίτηδες νὰ φέρω κάποιο μήνυμα.
Μὰ βιάσου, καθὼς βιάζεται νὰ φτάσῃ ἡ νύχτα
μὲ τὰ σκοτάδια της καὶ πρέπει ὁ στρατολάτης
τὴν ἄγκυρα νὰ ρίξῃ κάπου καὶ ν' ἀράξῃ.
Ἐδῶ ἂς φτάσῃ κάποιος μεγαλύτερός σου
γυναῖκα ἢ ἄντρας, μὰ καλλίτερα ἕνας ἄντρας
γιατὶ πιὸ λεύτερα μιλᾷ ὁ ἄντρας στὸν ἄντρα.

Πραγματικὰ ὁ δοῦλος ὕστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ὀρέστη πηγαίνει μέσα νὰ δώσῃ εἴδηση κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔρχεται ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα ἡ Κλυταιμήστρα γιὰ νὰ μάθῃ ποιοὶ εἶναι οἱ ξένοι καὶ τί θέλουν.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Μπορεῖτε, ξένοι, νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη.
Στὸ σπίτι τοῦτο ὅ,τι ταιριάζει θὰ τὸ βρῆτε
θερμὸ λουτρὸ κι' ἀνάπαψι στὸν κουρασμένο
κρεββάτι καὶ καλοπροαίρετη φροντίδα.
Μ' ἂν τύχῃ καὶ τρανότερη σᾶς φέρνῃ ἀνάγκη
κι' εἶναι δουλειὰ τοῦ ἀντρός, νὰ τὸν καλέσω.

Ἀρχοντικὰ εἶναι τὰ λόγια της. Ἡ Κλυταιμήστρα εἶναι μεγάλη πιὰ γυναῖκα μὲ μαλλιὰ ποὺ ἀσπρίζουν γιὰ καλά. Ἡ κορμοστασιά της ὅμως στατὴ καὶ τὸ μάτι της σκληρὸ καὶ περήφανο κοιτάζει ὕποπτα τοὺς ξένους ἀπὸ τὴν κορφὴ ὣς τὰ πόδια, ἔτσι ποὺ ὁ τρόπος της ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ λεγόμενά της ποὺ προφέρονται μηχανικὰ ἔτσι καὶ δὲν δείχνουν τὰ ἐσώτερα αἰσθήματά της.

Ὁ Ὀρέστης μ' ὅλο ποὺ γίνεται κατακίτρινος, μιὰ στιγμή, καθὼς ἔτσι ξαφνικὰ ἀντικρύζει τὴ μάνα του ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια καὶ κάτω ἀπὸ τέτοια περιστατικά, καταφέρνει ὡς τόσο νὰ κρατηθῇ καὶ διηγεῖται ἕνα ὁλόκληρο παραμύθι ποὺ εἶχε συνθέσει ἐπίτηδες ἀπὸ πρίν.

Εἶναι, λέει, ξένος, Δαυλιώτης ἀπὸ τὴ Φωκίδα ποὺ εἶχε κάποια δουλειὰ νάρθῃ στὸ Ἄργος. Καθὼς ἦταν λοιπὸν ἕτοιμος νὰ ξεκινήσῃ τὸν πλησίασε κάποιος, ποὺ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε, Στρόφιος μὲ τ' ὄνομα, καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ἀφοῦ πηγαίνεις στ' Ἄργος, φίλε,
θυμήσου στοὺς γονιοὺς νὰ πῇς τοῦ Ὀρέστη
πῶς πέθανε — καὶ κοίταξε μὴν τ' ἀμελήσῃς.—
Τὸ λείψανό του μήπως θέλουνε νὰ πάρουν
ἢ νὰ τὸ θάψουν ἐδῶ πέρα ἔρμο καὶ ξένο.
Στὸ γυρισμὸ μᾶς λέγεις ποιὰ εἶναι ἡ πεθυμιά τους.

Τώρα σὲ χάλκινο λεβέτι φυλαγμένη
τὴ στάχτη ἐδῶ κρατᾶμε τοῦ παλληκαριοῦ
ποὺ τὸ μοιρολογήσαμε μὲ τὴν καρδιά μας».
Αὐτὰ μοῦ παραγγείλανε κι' αὐτὰ σᾶς λέω.

(Ἀκολουθεῖ) Μ. Ἀναστασίου

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Ἡ συνεργασία τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἰδίως μὲ τοὺς κατὰ τόπους συλλόγους γονέων, εἶναι ἀναγκαία. Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὰ παιδιά των ἀνήκουν πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἰς τὸ Ἔθνος.

ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Ἕνα σύντομο βιβλιαράκι τῆς καθηγητρίας στὸ Γυμνάσιο θηλέων τῆς Σάμου κ. Σ. Μιχαλιάδου. Τὸ τιτλοφορεῖ «Ἡ Σάμος» καὶ τὸ ἀφιερώνει στὴ «Νεολαία», περιφέρει δὲ στὶς σελίδες του ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ ἐνδόξου νησιοῦ, ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια ὡς τὰ σημερινά. «Ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Πατρίς, λέγει στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου της, εἶναι δυὸ μεγάλαι καὶ ἀχώριστοι ἰδέαι· αἱ δύο αὐταὶ ἰδέαι ἀποτελοῦν τὰ Ἑλληνικὰ Ἰδανικά, τὰ ὁποῖα ὤθησαν τοὺς προγόνους ἡμῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς τὰ μεγάλα ἔργα καὶ μὲ τὰ ὁποῖα πιστεύομεν ὅτι θὰ μεγαλουργήσουν καὶ ἡ παροῦσα καὶ αἱ ἐπερχόμεναι γενεαί». Λόγια τὰ ὁποῖα εἶχαν, ἔχουν καὶ θὰ ἔχουν τὴν θετικώτερη καὶ βασιμώτερη ἀξία καὶ ποὺ εἶναι εὐχάριστο νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κατευθύνουν τὰ Ἑλληνόπουλα στὰ πρῶτα τους βήματα.

Μὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ βιβλίο τῆς κ. Μιχαλιάδου πρέπει ν' ἀναζητήσωμε τὴν πρώτη σκέψι γιὰ τὴ «Σάμο». Πόσο ὅμως εὐγενικὴ εἶναι ἡ τοπικιστικὴ αὐτὴ διάθεσις καὶ πόσο δὲν θὰ εὐχαριστοῦν αὔριο οἱ ἱστοριοδίφαι τὴν συγγραφέα γιὰ τὶς πολύτιμες πληροφορίες ποὺ παρέχει στὸ βιβλίο της.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Τὰ Ἑλληνόπουλα ξέρουν ἀσφαλῶς ὅτι ἡ δύσις τοῦ Μεσαίωνος καὶ ἡ ἀνατολὴ τῆς Ἀναγεννήσεως ἄρχισε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Οὐμανισμός, δηλαδὴ ἡ μελέτη τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἄρχισε νὰ γίνεται θρησκεία στὴν Εὐρώπη. Οἱ περισσότεροι πιστεύουν πὼς ὁ Οὐμανισμος ἔλαμψε τὴν ἐπομένη τῆς Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τοὺς Ἕλληνας λογίους ποὺ ἐσκόρπισαν σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη — ἕνα καλὸ μέσα στὴ μαυρίλα τῆς συμφορᾶς —· ἀλλ' οἱ νεώτεροι μελετηταὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Οὐμανισμός, δηλαδὴ ἡ Ἀναγέννησις, ἐσημείωσε τὰ πρῶτά του βήματα μερικὲς δεκαετηρίδες πρὶν ἀπὸ τὴν Ἅλωσι, πάλι μὲ τοὺς Ἕλληνας λογίους ποὺ ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν στὴν Ἰταλία, στὴν Γαλλία καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ἀγγλία.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ βλέπουμε κάτι περισσότερο, ἢ ὡς μιὰ ἁπλῆ ἐκδοτικὴ ἐπιχείρησι, τὸν ἀληθινὸ ὀργασμὸ ποὺ παρατηρεῖται στὴν ἔκδοσι τῶν ἀρχαίων συγγραφέων τοὺς τελευταίους καιρούς. Νὰ ξαναγράψω θὰ ἐπερίττευε. Μοῦ ἐδόθη ἤδη ἡ εὐκαιρία νὰ γράψω μὲ ποιὰ ἐπιμέλεια γίνονται οἱ ἐκδόσεις αὐτὲς ἀπὸ τοὺς ἐκδοτικοὺς ὀργανισμοὺς ποὺ τὶς ἔχουν ἀναλάβει.

Θάθελα ὅμως νὰ τονίσω, καὶ ἰδιαίτερα, μιὰ ἄλλη ἐργασία ποὺ συντελεῖται ἐδῶ χρόνια ἀπὸ τὸν ποιητὴ κ. Ι. Γρυπάρη. Ὠνειρεύθηκε ν' ἀποδώσῃ στὴν νεοελληνικὴ ὅλον τὸν Σοφοκλῆ καὶ μὲ κόπο, ἀλλὰ καὶ μὲ πλήρη ἐπάρκεια, συμπληρώνει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὴν προσπάθειά του. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες μᾶς ἔδωσε δύο ἀκόμη τραγωδίας, τὸν «Αἴαντα» καὶ τὴν «Ἀντιγόνη», σ' ἐλεύθερη ἀπόδοσι. Ἐδῶ, βέβαια, δὲν πρόκειται νὰ κριθῇ ἡ μεταφραστικὴ ἐργασία τοῦ κ. Γρυπάρη. Ἐδῶ ἕνα πρόκειται νὰ τονισθῇ: ἡ ἐργασία τοῦ κ. Γρυπάρη στ' ἀριστουργήματα αὐτὰ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας θὰ μείνῃ στοὺς αἰῶνες ἕνα ἀληθινὸ μνημεῖο.

«ΦΙΛΙΠΠΟΣ»

«Στὴ σειρὰ τῶν μεγάλων μορφῶν τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος, μᾶς λέγει προλογικῶς στὸ βιβλίο του ὁ καθηγητὴς κ. Β. Λαούρδας, ὁ Ἰσοκράτης ἄργησε πολὺ ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους νὰ τοποθετηθῇ ὅπου τοῦ ἄξιζε. Οἱ λόγιοι τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, οἱ Βυζαντινοὶ καὶ οἱ φιλόλογοι ὡς τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος τὸν θεωροῦσαν ὡς ἕναν ἐξαιρετικὸ καλλιτέχνη τοῦ ὕφους, δουλευτή, μὲ ἀπαράμιλλο τέχνη τῆς φράσεως, κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως φλύαρο καὶ σπουδαιοφανῆ κενολόγο.

Νὰ τὸν ἰδοῦμε σ' ὅλο τὸ βάθος τῆς ἀπεγνωσμένης καὶ τραγικὰ ἑλληνικῆς του ζωῆς, εἶναι κατόρθωμα μεγάλων ἱστορικῶν, μελετητῶν τοῦ 4ου αἰῶνος, ξεχωριστὰ τοῦ Beloch, τοῦ Poelmann καὶ τοῦ Kaerst. Συνθετικὴ ὅμως μελέτη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐποχή του δὲν ἔχει γραφῆ ἀκόμη, ἂν καὶ ὑπάρχει ἤδη σημαντικωτάτη προεργασία».

Αὐτὰ μᾶς λέγει ὁ κ. Λαούρδας, ποὺ ἀληθεύουν μέχρι κεραίας. Ὁ Ἀθηναῖος αὐτὸς ρήτωρ καὶ ἀθηνολάτρης ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ φωτεινότερα μυαλὰ τῆς ἐποχῆς του, μεγάλος πατριώτης καὶ νοῦς ποὺ ἠμποροῦσε νὰ διακρίνῃ πολὺ μακρυά. Ἦταν αὐτὸς ποὺ κήρυξε τὴν ἕνωσι ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ δὲν ἐδίστασε ν' ἀντιταχθῇ στὸ κήρυγμα τοῦ Δημοσθένους, νὰ ζητήσῃ τὴ συμμαχία μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ τὴν ἕνωσι ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ὁ Ἰσοκράτης θαυμάζει τὸν Φίλιππο, ἂν καὶ δὲν φίνεται νὰ συμπαθῇ τὴν ἀπολυταρχικὴ ὀργάνωσι τοῦ μακεδονικοῦ Κράτους. Εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία ποὺ φθείρεται σὲ ἔριδες καὶ σὲ ἀσήμαντους ἀγῶνες, ἐνῷ θὰ μποροῦσε νἆναι ἡ φωτεινότερη μορφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ γράφει τὸν «Φίλιππο». Δὲν παραγνωρίζει τὶς δυσκολίες. Ὁ ἴδιος, ποὺ τώρα τὸν γράφει, εἶναι πολὺ γέρος κι' ἀνίκανος νὰ στολίσῃ τὸ λόγο του μὲ φραστικὰ κατασκευάσματα καὶ μὲ περίτεχνες φράσεις. Αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ κόσμος συνήθως ἀγαπᾷ κι' ὄχι τὴν πειθὼ τῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὶς ἐξαιρετικές του ἐπιτυχίες ὁ Φίλιππος θὰ θελήσῃ ἄραγε νὰ προσέξῃ τὶς συμβουλὲς ἑνὸς ἄλλου, ἢ θὰ ἔχῃ γίνει τόσον ἀγέρωχος, ὥστε κανέναν ἄλλον νὰ μὴ ἀκούῃ; Σκέψεις σοβαρές, ποὺ δὲν ἔχουν ὅμως τὴν δύναμι νὰ σταματήσουν τὸν πιστὸ στὴν ἀποστολή του. Καὶ μᾶς δίνει τὸν λόγο του, ποὺ χωρίζεται σὲ δυὸ κυρίως μέρη, μετὰ ἕναν ἀρκετὰ μεγάλο πρόλογο: στὸ πρῶτο τονίζει τὴν ἀνάγκη τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν Ἑλλήνων, στὸν δεύτερο τὴν ἀνάγκη τῆς ἑνώσεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἡ ἠθικὴ τῶν ἀτόμων καὶ τὰ δίκαια τῆς ὁλότητος, ἡ μυθολογία, ἡ ἱστορία, τὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Φιλίππου ἀποτελοῦν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἰσοκράτους, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερα συγκινοῦν καὶ μᾶς δίνουν σ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο τὴν πατριωτικὴ ψυχὴ τοῦ ρήτορος καὶ τὴν φωτεινή του προοπτική.

Θάθελα ἀκόμη νὰ μεταφέρω ἐδῶ μιὰ ἄξια λόγου παρατήρησι τοῦ κ. Λαούρδα, γιατὶ τὰ πράγματα καὶ ἡ βαθύτερη γνῶσις τῆς ἱστορίας τὴν δικαιώνουν ἀπόλυτα. «Περιττὸ εἶναι, λέγει, νὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἀπήχησι ποὺ εἶχε αὐτός του ὁ λόγος στὸ Φίλιππο καὶ στὸν Ἑλληνισμό. Νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι τὸ κορινθιακὸ συνέδριο, ἡ ἐθνική, γενικώτερα ἡ ἑνωτικὴ προσπάθεια τοῦ Φιλίππου καὶ ἡ ἀσιατικὴ ἐκστρατεία τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔγιναν χωρὶς τὴν ἐπίδρασι τῶν ἰδεῶν τοῦ Ἰσοκράτους, θὰ ἦταν βέβαια ἄστοχο. Ἄστοχο ὅμως θὰ ἦταν κι' ἂν λέγαμε ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν ἀποκλειστικῶς χάρις στὸ κήρυγμα τοῦ Ἰσοκράτους. Τὰ ἱστορικὰ φαινόμενα, πολυσύνθετα καθὼς εἶναι, δὲν ἐξηγοῦνται βέβαια μ' ἕνα καὶ μόνον ἱστορικὸ παράγοντα. Ὁ Ἰσοκράτης συνειδητοποίησε τὶς σκέψεις πολλῶν τιμίων καὶ ἀφατριάστων Ἑλλήνων, τὶς διεμόρφωσε κατὰ τρόπο πιὸ ὁριστικὸ καὶ μὲ τὸ πασίγνωστο ὄνομά του καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ λογοτεχνικὸ ταλέντο ποὺ τὶς μετέτρεψε σὲ κτῆμα ὁλοκλήρου τοῦ τότε Ἑλληνισμοῦ. Στὴ γενικώτερη καὶ τελικὴ διαμόρφωσι τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως πρὸς τὸ νέο πνεῦμα τῆς Ἀλεξανδρινῆς περιόδου συνετέλεσαν βέβαια ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι ἱστορικοὶ παράγοντες ποὺ ἔφεραν καὶ στὸν Ἰσοκράτη τὶς ἑνωτικὲς καὶ ἰμπεριαλιστικὲς πεποιθήσεις του».

Θὰ ἦταν ὅμως, ἀσφαλῶς, παράλειψις ἂν σ' αὐτὸ τὸ πρόχειρο σημείωμα δὲν ἀνέφερα καὶ τὴν ἄλλη μορφὴ τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Λαούρδα, τὴν καθαρῶς φιλολογική, τὴν μετάφρασι δηλαδὴ τοῦ κειμένου ποὺ μᾶς δίνει στὸ βιβλίο του μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ κείμενο καὶ μὲ ἀξιοσημείωτες σημειώσεις. Δὲν νομίζω ὅτι θὰ βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ἂν ἔλεγα ὅτι σπανίως ἀρχαῖο κείμενο ἀπεδόθη πληρέστερα καὶ σὲ εὐληπτότερη καὶ εὐπρεπέστερη γλῶσσα.

Ο «ΕΥΘΥΜΟΣ ΛΑΟΥΤΖΙΚΟΣ ΜΟΥ»

Ὁ εὔθυμος λαουτζίκος εἶναι ὁ μαθητόκοσμος, ποὺ τόσον καλὰ ξέρει τὴν ψυχή του ὁ καθηγητὴς καὶ γνωστότατος συγγραφεὺς σχολικῶν καὶ παιδαγωγικῶν βιβλίων κ. Δ. Ζήσης. Αὐτὸς ὅμως ὁ κόσμος ἔχει τοὺς δικούς του ὁρίζοντας, τὰ δικά του αἰσθήματα, ποὺ συχνὰ δὲν τὰ καταλαβαίνουν οἱ μεγάλοι καὶ τότε τὰ παιδιὰ παρουσιάζονται κακότροπα, δύστροπα, ἀτίθασα. «Στὶς νόστιμες ἱστορίες τοῦ «εὔθυμου λαουτζίκου» μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γονεῖς των ζωγραφίζεται ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος καὶ ὁ ἀναγνώστης, μικρὸς ἢ μεγάλος, πολλὰ ἔχει ν' ἀποκομίσῃ χρήσιμα πορίσματα.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι τὸ βιβλίον εἶναι διασκευὴ ἀπὸ τὸ γερμανικὸν τοῦ παιδαγωγοῦ Georg P. Münch. Μιὰ διασκευὴ ὅμως ποὺ κατ' οὐδὲν ζημιώνει, ἂν δὲν ἐξαίρῃ, τὸ πρωτότυπον.

ΧΡ. ΑΓΓΕΛ.

23. (Συνέχεια)

— Ἂς θυσιάσουμε λοιπὸν στὶς ἐννιὰ Μοῦσες! εἶπε κι' ὁ Κλέαρχος ὁ Κρητικός. Κι' ἂς εἶναι μαζί μας σὲ ὅλη μας τὴν ἐκστρατεία!

Κατὰ τὶς τελευταῖες ἀπριλιάτικες μέρες ἄρχισαν οἱ λαμπρὲς γιορτὲς τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Τὸ μεγάλο ἀμφιθέατρο γέμισε πάλι κόσμο. Οἱ νέοι ὅλοι ἦταν χαρούμενοι γιατὶ ἔφευγαν μὲ τὸν Ἀλέξανδρο γιὰ τὴ μεγάλη περιπέτεια· οἱ γέροι ὅλοι ἦταν θλιμμένοι, γιατὶ ἔφευγαν οἱ γυιοί τους καὶ τ' ἀγγόνια τους καὶ δὲν ἤξεραν ἂν θὰ τοὺς ξαναδοῦν πιὰ ποτέ.

Θρονιάστηκε ὁ Ἀλέξανδρος ντυμένος ἄσπρο χιτῶνα μὲ ἀσημένια κεντίδια στὶς ἄκρες· καὶ στὸ κεφάλι του φοροῦσε χρυσὸ στεφάνι δάφνη. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κάθισαν οἱ φίλοι του· πίσω του ὄρθιος ὁ Στέφανος.

Πρὶν ἀρχίσουν οἱ γιορτές, οἱ ἱερεῖς προσέφεραν θυσίες· κι' ὁ Ἀλέξανδρος σήκωσε τὸ χέρι.

— Ἐννέα Μοῦσες, Καλλιόπη, Κλειώ, Εὐτέρπη, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Θάλεια, ἀκούσετέ με! Φεύγω γιὰ τὸν πόλεμο, ἐλᾶτε μαζί μου! Γιὰ τὸ χατήρι σας ἐπιχειρῶ τὴ μεγάλη τούτη ἐκστρατεία. Δὲ θέλω νὰ κατακτήσω κορμιὰ μονάχα καὶ πολιτεῖες καὶ χώματα. Θέλω ψυχές. Καὶ σεῖς μονάχα, ὦ Μοῦσες, μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε στὸ δύσκολο τοῦτο ἔργο. Μὴ μὲ ἀφήσετε μονάχο, ἐλᾶτε μαζί μου!

Εἶπε, κι' ἡ κνίσα ἀπὸ τὶς θυσίες ἀνέβηκε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Οἱ γιορτὲς βάσταξαν ἐννιὰ μέρες. Ἡ πρώτη μέρα ἀφιερώθηκε στὴ Μοῦσα τῆς ἐπικῆς ποίησης, τὴν Καλλιόπη. Ξακουσμένοι ραψωδοὶ ἀπάγγειλαν στίχους τῆς «Ἰλιάδος» καὶ τῆς «Ὀδύσσειας».

Ἡ δεύτερη μέρα ἀφιερώθηκε στὴ Μοῦσα τῆς ἱστορίας, τὴν Κλειώ· τότε ἔβγαλε λόγο κι' ὁ φιλόσοφος Καλλισθένης κι' ἐξήγησε μὲ ποιὸν τρόπο φαντάζεται πῶς πρέπει νὰ γράφεται ἡ ἱστορία. Τί θὰ πῆ ἀλήθεια; ἔλεγε. Νὰ πιστεύης ὅ,τι βλέπεις. Τί θὰ πῆ μῦθος; Νὰ πιστεύης ὅ,τι δὲν βλέπεις. Τί εἶναι ἱστορία; Ἡ θυγατέρα τῆς Ἀλήθειας καὶ τοῦ Μύθου. Κι' ἀπάνω στὸ θέμα αὐτὸ ἔλεγε, ἔλεγε, ἔλεγε... ὅσο ποὺ πιὰ κουράστηκε, ξεράθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ σώπασε γιατὶ βιάζουνταν νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ βῆμα καὶ νὰ πιῆ δυὸ τρία ποτήρια κρασί.

Ἡ τρίτη μέρα ἀφιερώθηκε στὴ Μοῦσα τῆς λυρικῆς ποίησης, τὴν Εὐτέρπη. Μεγάλοι τεχνῖτες ἀπάγγειλαν τὶς ἐπινίκιες ᾠδὲς τοῦ μεγαλύτερου λυρικοῦ ποιητῆ τῆς Ἑλλάδας, τοῦ Πινδάρου. Τὸν ποιητὴ αὐτόν, ποὺ γεννήθηκε κοντὰ στὴ Θήβα, τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ γι' αὐτὸ ὅταν πέρυσι ξεπάτωσε τὴ Θήβα, μονάχα, καθὼς εἴδαμε, τὸ σπίτι τοῦ Πίνδαρου καὶ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν σεβάστηκε.

— Τὸ σπίτι τοῦ Πίνδαρου εἶναι κι' αὐτὸ ναός· μὴν τὸ ἀγγίξετε! ἔλεγε.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἄκουγε τώρα τοὺς πινδαρικοὺς ὕμνους γιὰ τοὺς νέους ποὺ νίκησαν στοὺς ἀγῶνες κι' ἡ καρδιά του λαχτάριζε. Κάποτε ρώτησαν τὸν Ἀλέξανδρο γιατὶ δὲν πηγαίνει κι' αὐτὸς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες ν' ἀγωνιστῆ.

— Θὰ πήγαινα, ἀποκρίθηκε, ἂν οἱ συναγωνιστές μου ἦταν βασιλιάδες.

Μὰ στὸ φίλο του τὸν Ἡφαιστίωνα εἶπε μιὰ μέρα:

— Θὰ πήγαινα, ἂν ζοῦσε ἕνας Πίνδαρος νὰ ὑμνήση τὴ νίκη μου.

Ἡ τέταρτη μέρα ἀφιερώθηκε στὴ Μοῦσα τῆς τραγωδίας, τὴ Μελπομένη. Οἱ καλύτεροι ἠθοποιοὶ εἶχαν ἔρθει κι' ἔπαιξαν τὴν τριλογία τοῦ Αἰσχύλου: «Προμηθέας Πυρφόρος, Προμηθέας Δεσμώτης καὶ Προμηθέας Λυόμενος».

Ὅλοι οἱ ἀκροατὲς κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους κι' ἄκουγαν τὴν πάλη τοῦ Προμηθέα μὲ τὸ Δία καὶ τὴν τελικὴ συμφιλίωσί του μὲ τὸ Θεό.

«Εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν τὸν Προμηθέα, συλλογίζουνταν ὁ Ἀλέξανδρος, παίρνω τὸ φῶς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ πηγαίνω στοὺς βάρβαρους νὰ φωτιστοῦν...».

Ἡ πέμπτη μέρα ἀφιερώθηκε στὴ Μοῦσα τοῦ χοροῦ, τὴν Τερψιχόρη.

Οἱ καλύτεροι χορευτὲς εἶχαν ἔρθει ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ χόρεψαν. Πρῶτα - πρῶτα χόρεψαν τὸν ἄγριο χορὸ τὸν πυρίχιο· οἱ Κρητικοὶ μὲ τὸν Κλέαρχο ἄναψαν φωτιὲς καὶ μ' ὅλα τ' ἄρματα, τὸ θώρακα, τὴν ἀσπίδα, τὸ δόρυ, χόρεψαν τριγύρω, βγάζοντας πολεμικὲς κραυγές. Ἔπειτα ἦρθαν οἱ χοροὶ τῆς εἰρήνης. Ὡραῖες κοπέλλες στεφανωμένες μὲ ρόδα, κι' ἄλλες μὲ κίτρινα στάχυα, χόρεψαν ἥσυχα, συρτά, τραγουδῶντας.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔτρεξε στοὺς φίλους του ποὺ τὸν περίμεναν.

Ἡ ἕκτη μέρα ἦταν γιὰ τὴ Μοῦσα τῆς ἐρωτικῆς ποίησης, τὴν Ἐρατώ. Ἀπάγγειλαν τὰ τραγούδια τῆς μεγαλύτερης ποιήτριας τῶν αἰώνων, τῆς Σαπφῶς ἀπὸ τὴ Λέσβο. Ποτὲ ἡ ἀγάπη δὲν τραγουδήθηκε μὲ τόση γλύκα καὶ τόσο πάθος. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἔκλεισε τὰ μάτια του εὐχαριστημένος κι' ἄκουγε.

Ἡ ἕβδομη μέρα ἦταν γιὰ τὴ Μοῦσα τῶν ἱερῶν ὕμνων. Οἱ ἱερεῖς, στεφανωμένοι μὲ κλαριὰ ἐλιᾶς, τραγούδησαν τοὺς παλιοὺς ὕμνους τῶν θεῶν. Ἡ ὀγδόη μέρα ἀφιερώθηκε στὴ Μοῦσα τῆς ἀστρονομίας, τὴν Οὐρανία· καὶ τέλος ἡ ἔνατη καὶ τελευταία μέρα στὴ Θάλεια, τὴ Μοῦσα τῆς Κωμωδίας.

Κάθε βράδυ ὁ Ἀλέξανδρος ἔδινε στοὺς φίλους του καὶ στὸ λαὸ συμπόσιο· τὴν τελευταία νύχτα τὸ συμπόσιο δόθηκε πρὸς τιμὴ τοῦ γέρου στρατηγοῦ του Ἀντίπατρου. Αὐτὸν ἄφηνε στὴ Μακεδονία ἀντιπρόσωπό του ὅσο θάλειπε στὸν πόλεμο. Εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη ὄχι μονάχα στὴν ἀνδρεία του παρὰ καὶ στὴ σύνεσί του καὶ τὴν ἀφοσίωσι.

Σήκωσε τὸ χρυσὸ ποτήρι του, γεμάτο κρασί, κι' ἤπιε στὴν ὑγεία του.

— Ἀντίπατρε, εἶπε, πιστὲ φίλε καὶ συνεργάτη τοῦ πατέρα μου, σὲ σένα ἀφήνω, ὅσο θὰ λείπω, τὴ μεγάλη σφραγῖδα τοῦ Κράτους. Θὰ εἶμαι ἥσυχος, γιατὶ θὰ ξέρω πῶς ἐσὺ βρίσκεσαι ἐδῶ στὴ θέσι μου. Σὲ στολίζουν οἱ τρεῖς μεγάλες ἀρετές: ἡ πίστι, ἡ φρονιμάδα κι' ἡ παλληκαριά. Πίνω στὴν ὑγεία σου, Ἀντιβασιλέα Ἀντίπατρε!

Ὅλοι σηκώθηκαν. Τὸ συμπόσιο τέλειωσε. Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος ἅπλωσε τὸ χέρι.

— Μιὰ στιγμή, εἶπε. Αὔριο φεύγουμε· πρὶν νὰ κινήσουμε μοιράζω στοὺς φίλους μου ποὺ μένουν ἐδῶ ὅλη μου τὴν περιουσία, χωράφια, σπίτια, ροῦχα, κοσμήματα. Ἐγὼ πιὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα.

Οἱ καλεσμένοι ἄνοιξαν τὸ στόμα μὲ ἀπορία.

Ὁ Περδίκκας τόλμησε νὰ ρωτήση:

— Ὦ βασιλιᾶ, εἶπε, καὶ σὺ τί θὰ κρατήσης γιὰ τὸν ἑαυτό σου;

— Τὴν ἐλπίδα! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Τότε κι' ἐγώ, βασιλιᾶ, τὴν ἐλπίδα θὰ κρατήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Δὲν θέλω τίποτα ἄλλο· μονάχα τὴν ἐλπίδα.

— Κι' ἐγώ!

— Κι' ἐγώ!

— Κι' ἐγώ!

Φώναξαν ὅλοι οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀλέξανδρου.

Τοὺς πῆρε τὸ φιλότιμο καὶ ντράπη-

καν νὰ φανοῦν, σὲ μιὰ τόσο ἐπίσημη στιγμή, κατώτεροι ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους.

Μοίρασαν τὶς περιουσίες τους, σὲ ὅσους φίλους ἔμεναν στὴ Μακεδονία καὶ τὴν Ἑλλάδα κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ ξεκινήσουν αὔριο, ἔχοντας ὡς μόνη περιουσία τὴν ἐλπίδα.

Κεφ. 37.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν νὰ ξημερώση, στὸ μικρὸ φτωχικό του σπιτάκι ὁ Στέφανος ἀποχαιρετοῦσε τοὺς γονεῖς του.

Ἡ μητέρα του ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ δὲ μιλοῦσε. Ὁ γιατρὸς ὁ Φίλιππος κρατοῦσε τὰ δάκρυά του κι' ἔδινε τὶς τελευταῖες του παραγγελίες στὸ γυιό του.

—Ἄκουσες, εἶπε, τί ἔλεγε χτὲς βράδυ ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος στὸ γέρο στρατηγὸ μας, τὸν Ἀντίπατρο. Ὑμνοῦσε τὶς τρεῖς μεγάλες ἀρετὲς ποὺ τὸν στολίζουν: τὴν πίστι, τὴν φρονιμάδα καὶ τὴν παλληκαριά. Αὐτὲς τὶς τρεῖς ἀρετές, παιδί μου, προσπάθησε ν' ἀποχτήσης.

Σώπασε μιὰ στιγμή. Ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό του. Μὰ νίκησε εὐτὺς τὴ συγκίνησί του καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν ξέρω ἂν σὲ ξαναδῶ. Βάζω τὰ χέρια μου ἀπάνω στὸ κεφάλι σου καὶ σοῦ δίνω τὴν εὐχή μου. Ξέρω πῶς δὲ θὰ μὲ ντροπιάσης.

* * *

Τὴν ἴδιαν ὥρα, στὸ Παλάτι, ἕνας ἄλλος γυιὸς ἀποχαιρετοῦσε τὴ μητέρα του. Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ἡ Ὀλυμπιάδα, ντυμένη στὰ ὁλάσπρα, κοίταζε κατάματα τὸ γυιό της καὶ τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Παιδί μου, τοῦ ἔλεγε, πήγαινε στὴν εὐχή μου. Ξέρω πῶς θὰ βρῆς φοβερὲς δυσκολίες καὶ θὰ περάσης μεγάλους κιντύνους' μὰ θὰ νικήσης. Τὸ ξέρω. Σὲ προστατεύει ἕνας μεγάλος θεός, ὁ Ἄμμωνας, ποὺ τὸ μαντεῖο του βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, στὴν ἔρημο. Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκες αὐτὸς εἶναι ὁ προστάτης σου. Πήγαινε νὰ τὸν βρῆς. Πρόσφερέ του θυσία. Ρώτησέ τον γιὰ τὴ μοῖρα σου καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήση. Αὐτὸς θὰ σοῦ ἀποκαλύψη τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν εἶπε λέξι' ἔσκυψε μονάχα καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς μητέρας του. Τὴν κοίταξε καλὰ-καλά, σὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετοῦσε γιὰ πάντα. Ἄραγε θὰ τὴν ξαναδῆ;

Στράφηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ βιαστικὰ πέρασε τοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ καὶ κατέβηκε στὴ μεγάλη αὐλή.

Ὅλοι οἱ πιστοὶ φίλοι του ἦταν συναγμένοι καὶ τὸν περίμεναν.

—Ἄργησες... τοῦ ψιθύρισε ὁ Ἡφαιστίων.

—Ἀποχαιρετοῦσα τὴ μητέρα μου, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Ἀλέξανδρος κι' ἡ φωνή του πνίγονταν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφτασε κι' ὁ Στέφανος. Τὰ μάτια του ἦταν κατακόκκινα, σὰ νὰ εἶχε κλάψει. Ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του μιὰ κοπέλλα στέκουνταν στὸ ἀντικρυνὸ καντόφλι.

—Ἄλκα! φώναξε ὁ Στέφανος καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντά της.

—Φεύγεις;

—Ναί!

—Στὸ καλό! Στὸ καλό!

Κράτησε τὰ κλάματά της. Ἔκαμε νὰ χαμογελάση.

—Ἔφυγε κι' ὁ πατέρας μου, εἶπε. Ἔφυγε τὴ νύχτα μὲ τὰ καράβια.

—Θὰ γυρίσω πάλι, Ἄλκα, εἶπε ὁ Στέφανος. Θὰ μὲ περιμένης;

—Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄλκα, δὲν ξέρω...

Καὶ σὲ λίγο:

—Θἄρθω κι' ἐγώ! εἶπε ἀποφασισμένη.

—Νἄρθης! Ἐκεῖ πέρα!

—Ὁ πατέρας μου μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ στείλη καράβι νὰ μὲ πάρη.

Ἔνοιωσε πῶς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατήση τὰ δάκρυα.

—Στὸ καλό! εἶπε πάλι. Στὸ καλό! Καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι.

Ὁ Στέφανος ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τῆς Ἄλκας.

—Καλὴν ἀντάμωσι! μουρμούρισε! Καλὴν ἀντάμωσι στὴν Ἀσία!

Καὶ χωρίστηκαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

VI

Ε'. ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ: ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ

Ἡ Τέχνη μεταχειρίστηκε, ὅπως εἴπαμε, γιὰ διακόσμησι τῶν κατακομβῶν το μάρμαρο — ὅπως το συνήθιζαν κι' οἱ Ἀλεξανδρινοὶ καὶ ἀργότερα οἱ Βυζαντινοὶ — ἐπιστρώνοντες τους τοίχους μέσα εἰς τὰ πλούσια νεκρικὰ δωμάτια ἢ τὸ πιὸ φτωχὸ καὶ πρόχειρο γυψομάρμαρο (στόκο) γιὰ τὶς ἀνάγλυφες διακοσμήσεις — ποὺ ἴχνη τους σώζονται σὲ μερικὰ μερη τῆς ὀροφῆς καὶ παριστάνουν στέφανα ἢ ψιλοδουλεμένα ἑλικωτὰ σχήματα ἀπὸ ἄνθη καὶ καρπούς. Μὰ τὸ κυριώτερο μέσο, μὲ τὸ ὁποῖο διακοσμήθηκαν οἱ κατακόμβες, παρέμεινε ἡ ζωγραφική, εἰς τὴν ὁποία ἔλαχε ἡ τιμὴ νὰ ἐκφράσῃ τὶς πρῶτες χριστιανικὲς ἐμπνεύσεις καὶ νὰ τὶς μεταδώσῃ σ' ἐμᾶς — παρ' ὅλες τὶς καταστροφὲς — σ' ὅλη τους τὴν εὐσέβεια καὶ τὴ δροσερότητά τους. Στὶς ἐπιφανειες τῶν νεκρικῶν δωματίων, στοὺς διαδρόμους καὶ περισσότερο ἀκόμα στὶς ἐπίπεδες ἐπιφάνειες ποὺ βρίσκονται πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους — τὰ ἀψιδωτὰ τύμπανα τῶν ἀρκοσολίων — διατηρήθηκαν ὡς τὰ σήμερα ζωγραφικὲς διακοσμήσεις πάνω σ' ἐπίχρισμα — τοιχογραφίες (al fresco) — ποὺ μας μεταφέρουν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν τέχνην τῶν κατακομβῶν. Ἡ τέχνη αὐτὴ εἶναι συμβολικὴ καὶ στὴν τεχνοτροπία της Ἑλληνιστική. Ὁ συμβολισμός της ἀντλεῖ τὶς στοιχειώδεις παραστάσεις του, ποὺ ἐνσαρκώνουν τὶς ἰδέες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος, ἀπὸ τὴν ἀρχαία παράδοσι. Ἕνα κλαδὶ φοίνικα συμβολίζει τὴ νίκη, ἕνα κλαδὶ ἐληᾶς τὴν εἰρήνη καὶ τὴν αἰωνία ἐλπίδα, ἕνα καὶ μόνο δένδρο μπορεῖ νὰ σημαίνῃ τὸν παράδεισο' συμβολικὴ τὸ ἴδιο ἔννοια ἔχει ἡ ἄμπελος, ποὺ οἱ κλάδοι της διακοσμοῦν τοὺς θόλους καὶ τοὺς τοίχους τῶν ὑπογείων τάφων, καὶ ἀνάμεσα στὰ φύλλα των παίζουν, ὅπως ἄλλοτε, ἀρχαϊκοὶ μικροὶ δαίμονες μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πῶς τώρα τρυγοῦν τὴν «ἄμπελο τοῦ Κυρίου». Τὸ παγῶνι (Ταὼς — τὸ Α - Ω) ποὺ ἡ κομψή του μορφὴ μὲ τὸ πολύχρωμο πτέρωμα προσφέρεται τόσο κατάλληλη γιὰ διακόσμησι, ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ καὶ μέσα στὴ χριστιανικὴ τέχνη τὴ συμβολικὴ ἔννοια τῆς ἀθανασίας ποὺ εἶχε καὶ στὴν ἀρχαιότητα. Ἡ περιστερὰ πάλι, τὸ πουλὶ τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ποὺ ἀγγέλλει τὴ σωτηρία εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ἁγιότητας. Ὁ ἰχθὺς [Ι(ησοῦς), Χ(ριστός), Θ(εοῦ), Υ(ἱός), Σ(ωτήρ)] δὲν εἶναι μονάχα ἁπλὸ σύμβολο, μ' ἀποβαίνει μὲ τὸν καιρὸ συμβολικὴ εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Γενικὰ ὅλος ὁ θαλάσσιος κύκλος μεταφέρεται μὲ τὴ συμβολική του σημασία στὶς κατακόμβες. Τὸ δελφίνι, ποὺ μεταφέρει σύμφωνα μὲ τὶς εἰδωλολατρικὲς δοξασίες τὶς ψυχὲς στὰ νησιὰ τῶν Μακάρων, ἀνυψώνεται μὲ τὴ Χριστιανικὴ Τέχνη στὴ συμβολικὴ εἰκόνα «τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν». Τὸ ἴδιο οἱ ἁπλὲς παραστάσεις, ὅπως ἡ ναῦς, ὁ φάρος, ἡ ἄγκυρα, ἐνέχουν τὴ συμβολικὴ ἔννοια τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως μέσα εἰς τὸν λιμένα ὕστερ' ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ βίου καὶ τοὺς κινδύνους κατὰ τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς. Ὁ ἀμνὸς ἢ τὸ πρόβατο, που συχνὰ μνημονεύεται ἀπὸ τὴν παλαιὰ καὶ τὴν καινὴ διαθήκη, γίνεται τὸ προσφιλέστατο σύμβολο, ποὺ συμβολίζει τὸ Χριστὸ μαζὶ μὲ τοὺς πιστούς. Συμβολικὲς ἀκόμη εἶναι καὶ οἱ παραστάσεις ποὺ ἀναφέρονται στὶς ἐποχὲς — αἰώνιο σύμβολο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου — ποὺ φέρουν στὸ νοῦ τοῦ Χριστιανοῦ τὴν ἰδέα τῆς ἀναγεννήσεως, γιὰ τὴν ζωηρότερη παράστασι ἰδεῶν ἢ δυνάμεων τῆς φύσεως μὲ ἀνθρώπινη μορφή, τοὺς κληρονόμησε ἡ χριστιανικὴ τέχνη ἀπὸ τὴν ἀρχαία, ἀπὸ τὴν ὁποία παρέλαβε καὶ μυθικὲς παραστάσεις ποὺ εἶχαν ἀποβῆ περίφημες γιὰ τὸν ποιητικό τους χαρακτῆρα, ὅπως τοῦ Ὀρφέα — τοῦ καλοῦ ποιμένα — ποὺ ἐκφράζουν μιὰ βαθειὰ συνάμα καὶ ἁπλοϊκὴ μυστικότητα. Ἦτανε τόσο δύσκολο στοὺς πρώτους Χριστιανοὺς καλλιτέχνες ν' ἀπαρνηθοῦνε παντελῶς τὴν παλαιά τους κληρονομία, μὰ καὶ νὰ δημιουργήσουν εὐθὺς ἀμέσως ἐντελῶς πρωτότυπες ἐκφράσεις γιὰ τὶς θρησκευτικὲς δοξασίες τους. Πήρανε λοιπὸν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς τρόπους καὶ πολλὰ θέματα μυθικά, τὰ ὁποῖα ἐξιδανικεύσανε. Τὸ καλύτερο δεῖγμα τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἡ χριστιανικὴ τέχνη μεταχειρίστηκε τοὺς ἀρχαίους μύθους εἶναι ἡ παράστασι τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ Ὀρφέα. Μέσα στὶς κατακόμβες δὲν ἀπεικονίζεται ἡ ἀφήγησι τῶν θλίψεων τῆς ψυχῆς.— ζωηρὸ σύμβολο τῶν δοκιμασιῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ὀρφέας ποὺ ἀποσπᾷ τὴν Εὐρυδίκη ἀπὸ τὸν Ἄδη. Ὁ Ὀρφέας τῶν κατακομβῶν εἶναι κεῖνος ποὺ ἐξύμνησαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας — ὁ ἰδεώδης ἀοιδὸς — ποὺ μὲ τὴν γλυκύτητά του κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου του γίνεται ὁ συμβολικὸς πρόδρομος τοῦ Σωτῆρος' καθισμένος μόνος σ' ἕνα βράχο μέσα στὸ δάσος παίζει τὴ λύρα του, ἔχοντας ἀκροατὲς τὰ ἐξημερωμένα ζῶα, τὰ θηρία καὶ τὰ πτηνά, παράστασι ποὺ μεταδόθηκε καὶ εἰς τὴν βυζαντινὴ τέχνη. Ἀργότερα ὁ Ὀρφέας ἐξιδανικεύεται ἀκόμη περισσότερο ὅπως στὸ κοιμητήριο τοῦ Ἁγ. Καλλίστου, ὅπου παριστάνεται νὰ τὸν ἀκοῦουν δύο πρόβατα. Εἶναι πλέον ὁ καλὸς ποιμὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς τέχνης. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη παράστασις τοῦ καλοῦ ποιμένος, ποὺ φέρει στοὺς ὤμους του τὸ πρόβατο, ὀφείλεται προφανῶς στὴν παράστασι τοῦ κριοφόρου Ἑρμοῦ, ποὺ βλέπουμε στὸ Μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ ἁπλοϊκὴ αὐτὴ παράστασις τοῦ Χριστοῦ, δημιουργία τοῦ τέλους τοῦ Α' αἰῶνα, ποὺ βρίσκεται σὲ τόση ἄκρα ἀντίθεσι μὲ τὸν ρεαλιστικώτατο τύπο ποὺ ἐπικρατεῖ μετὰ τὸν θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ποὺ θαρρεῖς καὶ σμίγει τὴν ξηρὴ μαζὶ ποίησι τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ τὴν ἀπέραντη γλυκύτητα τῆς χριστιανικῆς, ἤτανε τόσο προσφιλὴς ποὺ μοναχὰ στὶς τοιχογραφίες τῶν κατακομβῶν τὴν ἀπαντοῦμε 93 φορές. Τὸ ἴδιο συχνὰ ἀπαντοῦμε καὶ τὴν ἄλλη παράστασι, τῆς δεομένης ποὺ σηκώνει τὰ χέρια σὲ προσευχή, ἐπικαλουμένη τὴ θεία προστασία ἐπάνω εἰς τὰ ζῷα. Ἡ παράστασι τούτη — ποὺ ἡ ἀνάμνησί της διασώθηκε καὶ στὴ βυζαντινὴ τέχνη, εἰς τὸν τύπο τῆς Πλατυτέρας, — συνδέεται μὲ τὶς μακαριότητες τοῦ Παραδείσου. Στὴν ὡραία τοιχογραφία τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Καλλίστου τοῦ τέλους τοῦ Γ' αἰῶνα ὑπάρχει ἡ τελειοτέρα παράστασι ποὺ ἔχουμε τοῦ προσδοκωμένου Παραδείσου. Μέσα σὲ πλούσιο ἀπὸ βλάστησι κῆπο, ὅπου ἀπεικονίζονται δοχεῖα γεμᾶτα μὲ τὸ «ὕδωρ τῆς ζωῆς» ἀνάμεσα σὲ παγώνια ποὺ περιφέρονται καὶ περιστέρια, βρίσκουμε πέντε «δεόμενες». Αὐτὴ τὴν ἰδέα τῆς ἀθανασίας, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀναπαύσεως συμβολίζουν ἐπίσης κι' οἱ παραστάσεις ἀπὸ τὰ «δεῖπνα τοῦ παραδείσου». Τὰ νεκρώσιμα δεῖπνα, τὸ νεκρόδειπνα ποὺ τ' ἀπεικόνιζαν καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, μεταφέρουν τὴν ψυχὴ εἰς τὰ οὐράνια δεῖπνα, ὅπου ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη παρέχουν στοὺς ἐκλεκτοὺς τὴν ἀνάψυξι τοῦ Παραδείσου.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ

Β΄.

ΣΑΝ τὄμαθε ὁ Ἐρωτόκριτος τρέχει ἀμέσως στὸ Βασιλιᾶ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖνον ν' ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν Ἀρίστο. Φυσικὰ μὲ μεγάλη χαρὰ ἐκεῖνος δέχτηκε καὶ ὡρίστηκε ἡ μέρα τῆς μονομαχίας γιὰ τὴν ἐπομένη.

Στὴ μέση τοῦ κάμπου στήθηκαν δυὸ ἐξέδρες κι' ἀνάμεσά τους ὡρίστηκε ὁ τόπος τῆς μονομαχίας. Καβάλλα τὰ δυὸ παλληκάρια, πάνω σὲ περήφανα ἄτια, περίμεναν τὸ σύνθημα γιὰ νὰ ριχτῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἦταν κι' οἱ δυὸ λεβέντες καὶ εἶχαν τὴν ἴδια δύναμι καὶ τέχνη.

Ἐπὶ τέλους τὸ σύνθημα δόθηκε.

«Σ' ἕνα καιρὸ τὸ δυὸ θεριὰ μὲ μάνιτα
[κινῆσα
ποὺ φοβηθήκασι πολλὰ στὸ κάμπο ὅσοι
[κι' ἂν ἦσα».

Ἡ περιγραφὴ τῆς μονομαχίας ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὸ λαμπρότερο δεῖγμα ἐπικῆς δημιουργίας.

«Σὰν ὄντε μισοπέλαγα δυὸ ἀνέμοι ση-
[κωθοῦσι
ἀξάφνου καὶ μὲ τὶς βροντὲς φυσῶντας πο-
[λεμοῦσι».

Ὅλη τὴν ἡμέρα πολεμοῦσαν.

«Ἡ ἀναπνιὰ στὸ στόμα τους ἔβραζε σὰ
[καμίνι
σπίθες ἀπ' τὰ μάτια τους ἐβγαῖναν μετὰ
[κείνη».

Καὶ παρακάτω:

«Γδυμνὰ τὰ λαμπερὰ σπαθιὰ ἀνεβοκατε-
[βαῖνα
καὶ σπίθες ἀπὸ τ' ἅρματα καὶ ἀστραπὲς
[ἐβγαῖνα».

Ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ πέσει κι' αὐτοὶ ἀκόμα πολεμοῦσαν. Τὰ σπαθιά τους εἶχαν σπάσει, καὶ τώρα κολλημένοι σχεδόν, μὲ τὰ μαχαίρια προσπαθοῦσαν νὰ χτυπήσουν. Στὸ τέλος πέσαν κι' οἱ δυὸ στὸ χῶμα ἀναίσθητοι. Τρέχουν ἀμέσως καὶ βρίσκουν τὸν Ἀρίστο νεκρὸ καὶ τὸν Ἐρωτόκριτο βαρειὰ πληγωμένο. Ἦταν ὁ νικητής. Οἱ Βλάχοι ἀπαρηγόρητοι παίρνουν νεκρὸ τὸν γενναῖο παλληκαρᾶ καὶ φεύγουν νικημένοι. Ἡ Ἀθήνα σώθηκε. Πανηγυρικὰ ὁ Ἐρωτόρκιτος μεταφέρεται στὸ παλάτι τοῦ Ἡράκλη. Ἐκεῖ ὁ Βασιλιᾶς καλεῖ ὅλους τοὺς μεγαλύτερους γιατροὺς τῆς χώρας, γιὰ νὰ τὸν γιάνουν. Τὸν ξαπλώνουν στὸ κρεββάτι τῆς Ἀρετούσας κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἡράκλης ξημεροβραδυάζεται δίπλα στὸ προσκέφαλο τοῦ σωτῆρά του. Πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὁ Ἐρωτόκριτος γίνεται καλὰ καὶ μπρὸς στὰ ἔκπληκτα βλέμματα τοῦ Βασιλιᾶ τοῦ ζητάει γιὰ ἀνταμοιβὴ ἀντὶ τεράστια πλούτη, τὴν Ἀρετοῦσα. Ὁ Ἡράκλης στενοχωρέθηκε πολὺ γι' αὐτὴ τὴν πρότασι, κι' ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, παρὰ γιατὶ φοβήθηκε πὼς ἡ Ἀρετοῦσα δὲ θὰ δεχότανε. Ὅπως κι' ἔγινε. Ἡ Ἀρετοῦσα ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ πάρῃ τὸν ἄγνωστο μαῦρο πολεμιστή. Ἡ ἀπελπισία τοῦ βασιλιᾶ ἦταν ἀπερίγραπτη. Σκέπτεται μέσα στὴν παραφορά του νὰ τὴν σκοτώσῃ, μὰ προλαβαίνει ὁ Ἐρωτόκριτος καὶ ζητάει ἀπ' τὸν Ἡράκλη νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ὁ ἴδιος στὸ κελλί της.

Ἔτσι φυσικὰ ἀγνώριστος ποὺ ἦταν δὲν κατάφερε τίποτα κι' αὐτός, γι' αὐτὸ φεύγοντας ἀφίνει στὴ νέα τὸ δαχτυλίδι ποὺ κάποτε ἡ ἴδια ἡ Ἀρετοῦσα τοῦ εἶχε δώσει.

Ἐκείνη τὸ ἀναγνωρίζει καὶ ξανακαλεῖ τὸν Ἐρωτόκριτο στὸ κελλί της. Τρομαγμένη γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου της τὸν ρωτάει ποῦ βρίσκεται. Κι' ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὴν παιδέψῃ ἀκόμα τῆς πλάθει μιὰ ψεύτικη ἱστορία, πὼς τάχα ὁ Ἐρωτόκριτος πέθανε. Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό. Ἡ Ἀρετοῦσα ξεσπάει σ' ἕνα σπαραχτικὸ θρῆνο, σ' ἕνα μοιρολόϊ τόσο θλιβερὸ ποὺ ὁ Ἐρωτόκριτος μὲ πολὺ κόπο κατάφερε νὰ μὴ δείξῃ τὴ βαθειά του συγκίνησι. Ὁ πόνος ἦταν ἀβάσταχτος κι' ἡ Ἀρετοῦσα λιποθύμησε. Τότε ἐκεῖνος σκέφθηκε πὼς ἀρκετὰ τὴν τυράννησε γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀγάπη της. Πλένεται μπροστά της μὲ τὸ μαγικὸ νερὸ καὶ ξαναπαίρνει τὴν πραγματική του ὄψι.

Ὁ Ἐρωτόκριτος.

Ἄναυδη ἡ Ἀρετοῦσα κυττάζει τὴ μεταμόρφωσι τούτη. Δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της.

Ἀφοῦ ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀλήθεια, ἔπεσε μὲ συγκίνησι ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. Μὲ κλάματα διηγήθηκε ἡ Ἀρετοῦσα τὰ δεινοπαθήματά της γιὰ χάρι τῆς ἀγάπης του καὶ κεῖνος πάλι τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἀπελπισία του στὴν ξενητειά, γιὰ τὸ σχέδιο ποὔβαλε στὸ νοῦ του καὶ γιὰ τὸ θρίαμβό του. Ἀφοῦ μίλησαν ἔτσι πολλὴ ὥρα χωρίστηκαν. Ἀποφάσισαν νὰ μείνῃ ἀκόμα ὁ Ἐρωτόκριτος ἀγνώριστος καὶ νὰ πῇ μόνο τοῦ βασιλιᾶ πὼς ἡ κόρη του τὸν θέλει γιὰ ἄντρα της.

Μὲ πόση βέβαια χαρὰ τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ βασιλιᾶς, εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε. Ἀγκάλιασε τὸν Ἐρωτόκριτο, τὸν φώναξε γυιό του καὶ τὸν ἔκανε διάδοχο τοῦ θρόνου του. Ἔφθασε ἡ μέρα τοῦ γάμου. Μαζεύτηκαν στὸ παλάτι ὅλοι οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου, ὅπου ὁ Ἐρωτόκριτος, μπροστὰ σ' ὅλο τὸ πλῆθος, πλένεται πάλι μὲ τὸ μαγικὸ νερὸ καὶ παίρνει τὴν πραγματική του ὄψι.

Τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ ἀποκάλυψι ἀκολούθησε μεγάλη ἀναστάτωσι καὶ συγκίνησι. Ἡ μητέρα τοῦ Ἐρωτόκριτου, μὲ δάκρυα χαρᾶς, ὥρμησε νὰ σφίξῃ τὸ γυιό της στὴν ἀγκαλιά της, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι ζητωκραύγαζαν καὶ ἔδειχναν μεγάλη χαρά.

Ὁ ἴδιος ὁ Ρῆγας, συγκινημένος κι' αὐτός, συγχώρησε τὸν Ἐρωτόκριτο καὶ τοὔδωκε τὴν εὐχή του γιὰ τὸ γάμο. Ὁ Ἐρωτόκριτος κι' ἡ Ἀρετοῦσα παντρεύτηκαν ἀνάμεσα σ' ἕνα ξεφάντωμα χαρᾶς. Σὲ λίγους μῆνες πεθαίνει ὁ Ρῆγας κι' ὁ Ἐρωτόκριτος, ἀφοῦ πῆρε τὸ θρόνο, βασίλεψε πολλὰ χρόνια, μὲ δικαιοσύνη καὶ φρονιμάδα, ἔχοντας γι' ἀντάξια βασίλισσα στὸ πλάϊ του τὴν ἀγαπημένη του Ἀρετοῦσα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόθεσι τοῦ ἔπους.

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἐξεδόθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1713 στὴ Βενετία. Ἀπὸ τότε συνεχίστηκαν ἄπειρες ἐκδόσεις, ὡς τὰ σήμερα. Διαβάστηκε ὅσο λίγα βιβλία στὴν Ἑλλάδα. Πολλοὶ τὸν ξέρανε ἀπ' ἔξω ὁλόκληρο(!) καὶ τὸν μεταδίδανε σὲ ἄλλους ποὺ ἀδυνατοῦσαν νὰ τὸν διαβάσουν, κι' ἔτσι ὁ Ἐρωτόκριτος ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κατήντησε δημοτικὸ τραγοῦδι μὲ ἄγνωστο ποιητή. Ἡ συγκίνησι καὶ ἡ ἐντύπωσι ποὺ προκάλεσε φαίνεται καθαρὰ ὄχι μόνο, ὅπως εἶπα παραπάνω, ἀπ' τὴ δημοτικότητά του καὶ διάδοσι, ἀλλὰ κι' ἀπ' τὴν ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ νὰ δώσῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων του σὲ πρόσωπα ἢ καὶ σὲ τοποθεσίες. Ἔτσι ἔχουμε βαφτιστικὰ ὀνόματα Ἐρωτόκριτος κι' Ἀρετοῦσα, καὶ τοποθεσίες ἀκόμα, ὅπως τὸ παλάτι τοῦ Ἡράκλη κι' ἡ φυλακὴ τῆς Ἀρετούσας. Ἄλλως τε τὴν δημοτικότητά του αὐτὴ δὲν τὴν ἀρνήθηκαν οὔτε οἱ ἀρνηταὶ τῆς καθαρῆς λογοτεχνικῆς ἀξίας του. Ὁ Κοραῆς π. χ., παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἐκτιμᾷ καὶ πολὺ τὸ ποίημα ἀπὸ γλωσσικῆς ἀπόψεως, ἐν τούτοις ἀποκαλεῖ τὸν Κορνάρο «Ὅμηρο τῆς λαϊκῆς φιλολογίας», καὶ τὸ ἔργο του τὸ πρωτοτυπώτερο ποίημα καὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν ἔχασε τὴ δημοτικότητά του.

Γρ.

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Εἰς τὸ ζήτημα τῆς συλλογῆς γραμματοσήμων ποὺ ἐλέγαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας γεννᾶται ἀμέσως τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

— Ποῖα γραμματόσημα θὰ συλλέγωμε καὶ θὰ ἐπικολλᾶμε στὰ λευκώματα, τὰ σφραγισμένα ἢ τὰ ἀσφράγιστα;

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει διαιρέσει εἰς δύο ὅλους τοὺς φιλοτελιστὰς τοῦ κόσμου. Οἱ περισσότεροι καὶ οἱ παλαιότεροι προτιμοῦν τὰ σφραγισμένα.

Οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ τὸ καλλίτερο γοῦστο, ἔχουν κηρυχθῆ ὑπὲρ τῶν ἀσφραγίστων, διότι ἡ συλλογὴ ποὺ τὰ περιέχει εἶναι ὡραιοτέρα.

Ὅλοι οἱ νεώτεροι συλλέκται προτιμοῦν τὴν συλλογὴν ἀπὸ τὰ ἀσφράγιστα, διότι τὴν πωλοῦν καὶ εὐκολώτερον καὶ πάντοτε κερδίζουν περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἐδωκαν ἀγοράσαντες αὐτὰ ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἡ ἀγορὰ τῶν ἀσφραγίστων γραμματοσήμων, ὅταν δὲν βιασθῇ κανεὶς νὰ τὰ πωλήσῃ, ἀφίνει πάντοτε κέρδος, καὶ περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα χρεώγραφα, καὶ δὲν ἔχει ποτέ του φόβον νὰ πέσῃ ἡ τιμή των!

Βεβαίως δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εὕρῃ κανεὶς ἀσφράγιστα τὰ γραμματόσημα τῶν παλαιοτέρων ἐκδόσεων. Θὰ ὑποχρεωθῇ λοιπὸν νὰ βάλῃ στὴ θέσι των τὸ σφραγισμένο. Ἀλλ' ὅταν μὲ τὸν καιρὸν τοῦ τύχῃ νὰ εὕρῃ ἢ ν' ἀγοράσῃ τὸ ἀσφράγιστον, πρέπει νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ ἀμέσως καὶ νὰ πωλήσῃ ἢ ν' ἀνταλλάξῃ τὸ σφραγισμένον. Γενικῶς δὲ πάντοτε τὰ ἀσφράγιστα τιμολογοῦνται εἰς τοὺς καταλόγους, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, μὲ μεγαλειτέραν τιμὴν ἀπὸ τὰ σφραγισμένα. Ἐξαιροῦνται: 1) ἐκεῖνα ποὺ ἐκυκλοφόρησαν ὀλίγας ἡμέρας μόνον εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ 2) ἐκεῖνα ποὺ διάφοροι Κυβερνήσεις ἐπώλησαν κατὰ ποσότητας ἀσφράγιστα εἰς τοὺς ἐμπόρους μὲ χαμηλὰς τιμάς, ὅπως ἡ Ἀλβανία πρὸ τινων ἐτῶν. Εὐτυχῶς ἡμεῖς τὰ καῖμε καὶ δὲν τὰ πωλοῦμε καὶ ἔτσι τὰ Ἑλληνικὰ γραμματόσημα ἀπολαμβάνουν μεγάλης ἐκτιμήσεως ἀπὸ τοὺς συλλέκτας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ ἐπικολλήσωμεν τὰ γραμματόσημα εἰς τὰ λευκώματά μας, πρέπει νὰ τὰ ἐξετάσωμε προσεκτικὰ καὶ μὲ τὸν φακόν.

Πρωτίστως τὸ γραμματόσημον πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τέλειον. Καὶ τὸ μὲν ἀσφράγιστον νὰ ἔχῃ τὴν γόμαν του, νὰ μὴ εἶναι σχισμένο, νὰ μὴ ἔχῃ γδαρμένο τὸ χαρτὶ ἢ μικρὲς τρυπίτσες καὶ νὰ ἔχῃ ὅλες τὶς δαντέλλες του, οἱ ὁποῖες ν' ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κυρίως γραμματοσήμου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ θίγουν. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν φιλοτελικὸν ὅρον bien centré. Ἐὰν δὲν ἔχῃ δαντέλλες, πρᾶγμα ποὺ δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις, τότε πρέπει νὰ ἔχῃ ὁλόγυρα ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλύτερα περιθώρια.

Τὸ δὲ σφραγισμένο γραμματόσημον πρέπει κυρίως νὰ ἔχῃ πλυθῆ προηγουμένως ἀπὸ τὸν φάκελλον καὶ νὰ εἶναι καθαρὸν καὶ νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλαφροτέραν σφράγισιν.

Τὰ γραμματόσημα πλύνονται σὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ μετὰ τὸν καθαρισμὸν τὰ τοποθετοῦμε σὲ στυπόχαρτα λευκὰ καθαρὰ καὶ τὰ πιέζομε μὲ μικρὸ βάρος, ὥστε νὰ βγοῦν καθαρὰ καὶ σιδερωμένα. Στὸ καθάρισμα αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξωμε νὰ μὴ ὑπάρχουν φάκελλοι μὲ χαρτὶ ποὺ ξεβάφει, ἢ γραμματόσημα σφραγισμένα μὲ μολύβι τῆς μελάνης, διότι χρωματίζεται τότε τὸ νερὸ καὶ βάφονται ὅλα τὰ γραμματόσημα ποὺ εἶναι μέσα!

Δηλαδὴ καταστρέφονται.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (28ης Ἰουλίου)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Καὶ ἰδού τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ. Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἆρόν σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὴν ἀπέναντι περικοπὴν ἀπὸ τὴν θείαν αὐτοῦ διδασκαλίαν μᾶς κάνει νὰ μάθωμεν πῶς ἐθεράπευσε κάποιον παραλυτικὸν καὶ τί ἔγινε σὰν ἔκαμε τὸ θαῦμα αὐτό. Ὁ Θεάνθρωπος μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἀσθενῆ λέγει πρὸς αὐτόν: Ἔχε θάρρος, παιδί μου. Ἂς συγχωρεθοῦν αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς Φαρισαίους, ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκεῖ κοντά, ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους ὅτι ὁ Ἰησοῦς βλασφημεῖ τὸν Θεὸν μὲ αὐτὰ ποὺ εἶπε στὸν παραλυτικό. Τυφλωμένοι αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ὑποκρισία τους, ἂν καὶ καθημερινῶς ἔβλεπαν τὰ καταπληκτικὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ, ἂν καὶ ἄκουαν τὴν ἁγίαν του διδασκαλίαν, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μὴ πιστεύουν εἰς αὐτὸν καὶ διαρκῶς εἶχαν στὸ νοῦ τους πῶς θὰ βροῦν κάποια ἀφορμὴ νὰ τὸν κατηγορήσουν. Ὁ Ἰησοῦς τότε, ἀφοῦ κατάλαβε τί ἔλεγαν αὐτοὶ ἀναμεταξύ τους καὶ γιὰ νὰ τοὺς φανερώση ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ κάθε ἁμαρτία, ἀφοῦ σκοπός του ποὔρθε στὸν κόσμο αὐτὸς ἀκριβῶς ἦταν, λέγει στὸν παραλυτικό: Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου. Ἀμέσως δὲ ἐκεῖνος ἐθεραπεύθηκε πραγματικὰ κι' ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεάνθρωπος, ὁ κόσμος δὲ ποὔταν ἐκεῖ μαζευμένος ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν ποὺ ἔστειλε τὸν Ἰησοῦν γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Ἀπ' τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ Ἰησοῦ βλέπομε πῶς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ μόλις εἶδε τὸν παραλυτικὸ κατάλαβε ὅτι δὲν πάσχει μόνο σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς. Τοῦ εἶχε κάμει τὸ σῶμα ἀκίνητο ἡ παραλυσία, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχή του ἦταν παράλυτη ἀπ' τὶς πολλὲς ἁμαρτίες. Δὲν εἶχε μόνο πόνους στὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχή. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς ἐπροτίμησε πρῶτα νὰ τοῦ θεραπεύσῃ τὴν ψυχὴ κι' ἔπειτα τὸ σῶμα. Γιατὶ ὅπως ξέρομε ἡ ψυχὴ εἶναι πιὸ πολύτιμη ἀπ' τὸ σῶμα. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη, ἐνῷ τὸ σῶμα εἶναι θνητὸ καὶ πρόσκαιρο.

Μ' αὐτὰ διδασκόμεθα ὅτι καὶ μεῖς πρέπει ν' ἀποδίδωμε στὴν ψυχή μας πιὸ μεγάλη προσοχὴ ἀπ' τὸ σῶμα. Ἄπειρες φορὲς μᾶς μπλέκουν στὰ δίχτυα τους οἱ ἁμαρτίες καὶ γι' αὐτὸ εἴμαστε ἔνοχοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἔχομε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ συγχωρηθοῦμε, νὰ γλυτώσωμε ἀπ' τὴν ἁμαρτία, νὰ κάμωμε τὴν ψυχή μας ἐλεύθερη.

Ἂν ὅμως θέλωμε νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπ' τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, ἂν θέλωμε τὴν αἰώνια ψυχική μας σωτηρία, πρέπει νὰ πλησιάσωμε στὸ Θεὸ καὶ στὴ θεία του διδασκαλία. Ἂς μετανοήσωμε εἰλικρινὰ καὶ ἂς ζητήσωμε τὴν βοήθειά του. Μόνο ἂν ἡ ζωή μας γίνῃ πραγματικὰ χριστιανικὴ θὰ μπορέσουμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴ σωτηρία μας.

* ΑΓΑΠΗ *

Πάνω σ' ἕνα ἀνώνυμο βουνὸ τῆς Γαλιλαίας ἀκούστηκαν τὰ ὑψηλότερα διδάγματα, κηρύχτηκαν στὸν κόσμο οἱ μεγαλύτερες ἀλήθειες ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεανθρώπου.

Τὰ πλήθη, συγκεντρωμένα ὁλόγυρα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω του, μὲ τὴν προσοχὴ συγκεντρωμένη στὸν ὑπέρτατο βαθμό, κρέμονται ἀπ' τὰ χείλη τοῦ θείου Διδασκάλου. Λόγια πρωτάκουστα ἠχοῦνε στ' αὐτιά τους. Ἡ θεία ἁρμονία ποὺ ἐκπορεύεται ἀπ' τὸ στόμα του σαγηνεύει τὶς ψυχὲς καὶ τὶς ἀνεβάζει ἀσυναίσθητα πρὸς τὰ οὐράνια.

Ἀπήγγειλε στὴν ἀρχὴ τοὺς Μακαρισμούς, προβάλλοντας ἀνάγλυφα, σύντομα, κατακάθαρα τὸ πολύπτυχο τῶν ἀρετῶν, ποὺ πρέπει νὰ στολίζουν σὰν διαμάντια λαμπερὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ὀπαδοῦ του. Ἀνέπτυξε ὕστερα τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ νόμου τοῦ Μωσαϊκοῦ, ποὺ ἦρθε τώρα ὄχι νὰ καταλύσῃ ἀλλὰ νὰ συμπληρώσῃ. Κι' ἔρχεται κατόπιν νὰ κηρύξῃ τὸ πρωτάκουστο κήρυγμα τῆς ἀγάπης, νὰ δώσῃ στὸν κόσμο τὴν «καινὴν ἐντολήν», τὴν καινούργια, τὴν ὑψηλή, τὴν οὐράνια ἐντολή.

— Ξέρω, τοὺς λέει, τί σᾶς ἐδίδαξεν ὁ παληὸς νόμος γιὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ξέρω πῶς ἔχετε γιὰ δόγμα ν' ἀγαπᾶτε τὸν πλησίον σας, τὸ φίλο, τὸ συγγενῆ, τὸν ὁμοεθνῆ σας, καὶ νὰ μισῆτε τὸν ἐχθρό σας. Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω: Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν· εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς· καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς· καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς.

Καὶ συνεχίζοντας, ἐπρόσθεσε: Μόνον ὅταν ἀκολουθῆστε μιὰ τέτοια πορεία καὶ τέτοια συμπεριφορά, μόνο τότε θὰ εἶστε «υἱοὶ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς», ἀληθινὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ μεγάλου καὶ στοργικοῦ καὶ σπλαχνικοῦ Πατέρα. Γιατὶ ἐκεῖνος δὲν μισεῖ. Ἐκεῖνος ἀγαπᾷ. Ἀγαπᾷ ὅλους, χωρὶς ἐξαίρεσι καὶ χωρὶς διακρίσεις. «Τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους». Ἂν ἡ δική σας ἀγάπη εἶναι τόσο μικρή, τόσο φτωχή, καὶ τόσο στενόκαρδη, ὥστε μόλις νὰ φτάνῃ γιὰ τοὺς φίλους σας, τότε τί ἀγάπη εἶναι αὐτή; Ποιὸς πρέπει νὰ σᾶς παινέσῃ γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη; Εἶναι τάχα σπουδαῖο ν' ἀγαπᾶς ἐκεῖνον ποὺ σὲ ἀγαπᾷ καὶ θέλει τὸ καλό σου; Μήπως κι' οἱ τελῶνες, ποὺ τοὺς κατηγορεῖτε γιὰ ἀδίκους καὶ κακούς, δὲν κάνουν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο; Κι' ἂν ἀγαπᾶτε μόνο τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς δικούς σας «τί περισσὸν ποιεῖτε»; Εἶναι ἄραγε καμμιὰ μεγάλη ἀρετὴ αὐτό, ἢ ἕνα στοιχειῶδες καὶ φυσικὸ καὶ αὐτονόητο καθῆκον; Τὸ ἴδιο δὲν κάνουν κι' οἱ ἁμαρτωλοί;

Κι' ἐξακολούθησεν ἀκόμη: Ἂν θέλετε νὰ γίνετε τέλειοι, πρέπει ν' ἀκολουθήσετε τὸ νέο δρόμο, τὴν καινούργια ἐντολὴ ποὺ ἐγὼ τώρα σᾶς φανερώνω. Ἡ ἀγάπη σας νὰ ξαπλωθῇ παντοῦ, πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἡ καρδιά σας, ἐξαγνισμένη, καθαρισμένη ἀπ' τὶς τοξῖνες τοῦ μίσους, τῆς κακίας, τῆς ἀντιπάθειας, ἂς ἀνοίξῃ τώρα διάπλατα τὶς πύλες της, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ναὸς τῆς ἀγάπης, ἀγκαλιάζοντας μέσα της ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπ' τὴ στιγμὴ τούτη πρέπει ν' ἀλλάξετε πιὰ τὸν τρόπο ποὺ σκέπτεσθε. Λέξεις, ὅπως τὸ μῖσος κι' οἱ παρόμοιες, πρέπει νὰ σβησθοῦν ἀπ' τὴ δική σας γλῶσσα. Μιλῶντας γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ μιλᾶτε σὰν γιὰ τὴν οἰκογένειά σας, σὰν γιὰ τ' ἀδέλφια σας. Ὅταν θὰ νοιώσετε βαθειὰ τὰ λόγια τοῦτα, καὶ τὰ βάλετε σὲ πρᾶξι καὶ σ' ἐφαρμογή, τότε θὰ εἶστε τέλειοι, «ὥσπερ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν οὐρανοῖς τέλειός ἐστι».

* * *

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε γιὰ τὴν ἀγάπη τὸ γλυκὺ στόμα τοῦ Θεανθρώπου. Πόση δροσιὰ αἰσθάνεται ἡ χιλιοβασανισμένη ἀνθρώπινη ψυχὴ μελετῶντας τὰ λόγια τοῦτα! Πόσο αἰσθάνεται ὅτι μονάχα στὰ λόγια αὐτά, ὅταν τ' ἀγαπήσῃ καὶ τὰ ζήσῃ, θὰ βρῇ τὴν γλυκειὰν ἀνάπαυσι καὶ τὸ δρόσισμα, ὅπως ἡ ἔλαφος εἰς «τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων»! Καὶ ὅμως, τί κρῖμα! Ἡ ἀνθρωπότης, δυὸ χιλιάδες χρόνια τώρα, κλείνει πεισματικὰ τ' αὐτιὰ στὸ θεῖο κήρυγμα τῆς ἀγάπης. Ἀρνεῖται τὴ δροσιά της, καὶ προτιμᾷ τὴν καυστικὴ καὶ καταστρεπτικὴ φλόγα τοῦ μίσους. Σωρεύει ἐρείπια, συντρίβει πολιτισμούς, ὑψώνει ἑκατόμβες ἀνθρωπίνων πτωμάτων, βασανίζεται, αὐτοκαταστρέφεται. Μὰ πότε πιὰ θὰ νοιώσῃ, πότε θάρθῃ σὲ συναίσθησι, καὶ θὰ πάρῃ τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ γυρίσῃ ὁριστικὰ στὸ Χριστό; Ὤ, τί εὐτυχία τότε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τί μέρα χαρᾶς καὶ λυτρωμοῦ γιὰ τὴ χιλιοτυραννημένη γῆ μας!

Α. Ι. Γκιάλας

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΠΑΝΕ χρόνια πολλά, πάρα πολλα, ἀφ' ὅτου ἕνα καλοκαιριάτικο πρωϊνὸ τρεῖς ἄντρες ἀνέβαιναν στὴν Ἀκρόπολι· μπρὸς πήγαινε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος κι' ἀκολουθοῦσαν οἱ δυὸ ἄλλοι· κι' οἱ τρεῖς φαίνουνταν πολὺ σκεφτικοὶ καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυὸ κεῖνος ποὺ πήγαινε μπρός. Ὁ ἥλιος εἶχε ψηλώσει πάνω ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸ καὶ ἡ ζέστη ἦταν κιόλας ἀρκετή... Ἔβγαλαν τὶς χλαμύδες τους, τὶς ἔρριξαν στὸν ὦμο κι' ἀκουμπῶντας στὰ κοντάρια τους ἀνέβηκαν στὴν Ἀκρόπολι. Ὅταν ἔφθασαν στὸ πιὸ ψηλό της σημεῖο, ἔρριξαν τὶς χλαμύδες χάμω, πάνω σ' ἕνα βράχο, ἀκούμπησαν κάπου τὰ ὅπλα τους καὶ κάθησαν κι' αὐτοί.

Κάθονταν ἀρκετὴ ὥρα ἀμίλητοι, κυττάζοντας κατὰ τὸν κάμπο τῆς Ἀθήνας. Ξαφνου τὸ μάτι τοῦ πιὸ μικροῦ πῆρε, ἐκεῖ κατὰ τὴν Πνύκα, ἕνα ζευγάρι ποὔρχονταν μὲ βῆμα μεγαλοπρεπο, μὰ γοργό, κατὰ τὴν Ἀκρόπολι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀνεβαίνοντας, ξεπρόβαλαν ἀπὸ τὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα καὶ τράβηξαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ βράχο ποὺ κάθονταν οἱ ἄλλοι τρεῖς. Φαίνονταν ξένοι· οὔτε τὸ πρόσωπο, οὔτε τὰ ροῦχά τους ἔδειχναν πὼς εἶναι ντόπιοι. Ἐκεῖνος, ἕνα ἄντρας ἀγριωπός, ψηλός, μαυροδεμένος. Φοροῦσε μιὰ χλαμύδα γαλάζια, ποὺ καθὼς ἔπεφτε πάνω του ἄφινε τὸ δεξιό του ὦμο γυμνὸ καὶ ἔδειχνε σῶμα γερὸ καὶ λιοκαμένο· μαῦρα μαλλιά, φρύδια καὶ γένεια πλαισίωναν τὸ αὐστηρό του πρόσωπο. Στὸ χέρι κρατοῦσε μακρὺ δόρυ μὲ τρεῖς μύτες. Ἐκείνη, κοπέλλα ψηλή, ντυμένη σὰν πολεμιστής, μὲ θώρακα καὶ περικεφαλαία, ποὺ γύρω-τριγύρω της χύνονταν ξανθὲς μποῦκλες πλούσιας κόμης· στὸ δεξὶ κρατοῦσε κοντάρι βαρὺ καὶ στὸ ἀριστερὸ ἀσπίδα πιὸ βαρειά.

Προχώρησαν κι' ἔφτασαν στὸν βράχο, συζητῶντας ζωηρά. «Ἄκου Ἀθηνᾶ! Δική μου πρέπει νὰ γίνη ἐτούτη ἡ χωρα· γιὰ κύττα! Τὴν ζώνει τὸ ὑγρό μου βασίλειο, ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα ὡς τὸν Μαραθῶνα· χόρτασα πιὰ ἀπὸ τὴν μαύρη πηχτὴ τσίκνα τῶν Θεσσαλῶν· λαχτάρησα ἄλλη λατρεια. Χίλια καράβια θὰ τῆς δώσω προῖκα καὶ θὰ τῆς τὰ φέρνω γεμάτα μὲ τὰ καλὰ τῆς Φοινικης καὶ τῆς Αἰγύπτου»! «Ὄχι, Κοσμοσείστη», ἀποκρίθηκεν ἡ κόρη, «ἐγὼ πρωτοπάτησα ἐδῶ καὶ δίκηο εἶναι νὰ τὴν πάρω ἐγώ. Κοίτα τοὺς ξεροὺς της κάμπους ποὺ τοὺς πυρώνει τὸ κάμα τοῦ ἥλιου. Θὰ τοὺς φυτέψω. Ἡ ἐληὰ θὰ τοὺς δώση σκιὰ καὶ τὸ λάδι της θὰ θρέψη τὸ λαό».

Ὁ Κέκροπας, γιατὶ αὐτὸς ἦταν ποὔχεν ἀνεβῆ στὴν Ἀκρόπολι μὲ τοὺς δυὸ ἄλλους, ἄκουε σαστισμένος. Δυὸ Θεοὶ ἦταν μπρός του. Καὶ γύρευαν τὴ χώρα του· ἴσα-ἴσα ἐκεῖνο ποὺ τον βασάνιζε μέρες τώρα. Ἦταν νιοφερμένος. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἄφησε τὴν πλούσια χώρα του στὶς ὄχτες τοῦ Νείλου καὶ ταξίδεψε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Νά, ἀκόμη τὸ καράβι του ἐκεῖ στὸ λιμάνι, στὸν Πειραιᾶ, μαῦρο καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸ κατραμι καὶ τὴν πίσσα· σκέφθηκε τὰ παχειὰ χώματα, τὰ χορτασμένα νερό, ποὺ ἄφησε. Τὸ μέρος ἐδῶ ἦταν φτωχό· ξερὸ καὶ διψασμένο τὸ χῶμά του· μὰ τ' ἀγάπησε.

Τοῦ ἄρεσε τὸ γλυκό του φῶς καθὼς φώτιζε τὶς πλαγιές, ὁ γαλανός του οὐρανός, ἡ πεντακάθαρη γαλανὴ θάλασσα. Ἔβλεπε τὰ γύρω βουνὰ καὶ δὲν τὰ χόρταινε. Στὴν Αἴγυπτο δὲν εἶχε βουνά. Καὶ ἡ θάλασσα ἐκεῖ ἦταν θολὴ ἀπὸ τὴ λάσπη ποὺ τῆς ἔστελνε ὁ Νεῖλος. Μιὰ λοιπὸν ποὺ τοῦ ἄρεσε τόσο καὶ δὲν καθονταν ἄλλοι ἐδῶ, ἤθελε νὰ μείνη. Ὠνειρευόταν νὰ χτίση πολιτεία μεγάλη, τρανή. Κι' ἔπρεπε νὰ χτίση πρῶτα τὸ Ναὸ γιὰ τὸ Θεὸ ἐκεῖνο ποὺ θ' ἀγαποῦσε τὸ μέρος σὰν κι' αὐτόν. Μὰ σὲ ποιὸν Θεὸ ν' ἀφιερώση τὴν πολιτεία; Καὶ νά τώρα, ὄχι ἕνας μὰ δυὸ ποὺ ἔρχονται μόνοι τους· καὶ οἱ δυὸ μεγάλοι Θεοί, ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Ποσειδῶνας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πιὸ μεγάλου Θεοῦ, τοῦ Δία, ὁ Θεὸς τῆς Θάλασσας, ὁ Κοσμοσείστης! Ὁ ἄλλος ἦταν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ κόρη τοῦ Δία, ἡ Θεὰ τῆς Σοφίας! Τοὺς κοίταξε καὶ τοὺς δυὸ μὲ ἄπειρο καμάρι καθὼς στάθηκαν ψηλοί, θεόρατοι κι' οἱ δυὸ κι' ἀκούμπησαν βροντηχτὰ πάνω στὸ βράχο, ἐκεῖνος τὴν τρίαινα κι' ἐκείνη τὸ κοντάρι.

«Ἤλθαμε Κέκροπα, βασιληᾶ, πρωτόειπε ὁ Ποσειδῶνας, νὰ κρινῃς σὲ ποιὸν ἀπο τους δυὸ πρέπει νὰ δοθῇ ὁ τόπος ἐτοῦτος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγάλος Θεὸς ὁ Ποσειδῶνας, ποὺ ὁρίζω τὰ κύματα. Θὰ τὸν κάμω πλούσιο θαλασσότοπο. Θ' ἀνοίξω βαθειά, στὴν στεριά, λιμάνια· θὰ πατήσῃ ποδάρι ὡς ποὺ φθάνει τὸ ἁλμυρό μου βασίλειο· καράβια πολλὰ θὰ φέρνουν σκλάβους ἀπὸ τὴ Φοινίκη καὶ τὴ Νουβία· κι' ἄλλα τόσα θἄχουν τὴν τρίαινά μου ζωγραφιστὴ στὰ ψηλά τους κατάρτια». Ἔτσι μίλησε ὁ Ποσειδῶνας καὶ γιὰ νὰ δείξῃ τὴ δύναμί του σήκωσε τὴν τρίαινα καὶ χτύπησε τὸν βράχο βαρειά. Ἐβόνησε τὸ σίδερο καθὼς τὸ τράβηξε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ βράχο. Καὶ μονομιᾶς ἀπὸ τὸν βράχο, ποὺ ἄνοιξε στὰ δυό, σάλτερε ἁλμυρὸ νερὸ κι' ἔτρεξε κάνοντας ποτάμι ὡς κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι. Τότε μίλησε καὶ ἡ Ἀθηνᾶ· «Κι' ἐγώ, βασιληᾶ Κέκροπα, λέω πὼς κοντά μου τοῦτος ὁ τόπος θἆναι πιὸ εὐτυχισμένος. Δὲν σοῦ τάζω νὰ σκλαβώσῃ τὸν κόσμο· γιατὶ ὁ κόσμος μόνος του θἄρθῃ σὲ σένα σκλαβωμένος ἀπὸ τὴ δόξα σου. Θὰ τὸν φυτέψω ἐληές. Τὸ ψωμὶ ὁ λαός σου θὰ τὸ βγάζῃ δουλεύοντας· μὰ θὰ τοῦ φωτίσω τὸ μυαλό· θὰ τοῦ τὸ κάνω σὰν τὸν ἥλιο ποὺ φωτίζει ἐτούτη τὴ χώρα». Καὶ λέγοντας αὐτὰ σήκωσε τὸ κοντάρι καὶ χτύπησε τὸ βράχο μὲ τόση δύναμι ποὺ μπήχτηκε βαθειὰ σ' αὐτόν· τὸ τράβηξε μὲ τὴν ἴδια δύναμι καὶ νά! μιὰ ἐληὰ φύτρωσε ἀπὸ τὴν τρύπα ποὔκανε τὸ κοντάρι.

Ὁ Κέκροπας γιὰ πρώτη φορὰ εἶδε θεοὺς ἀπὸ κοντά. Σήκωσε τὰ μάτια καὶ κοίταξε τὸν Ποσειδῶνα. Ἦταν ὡραῖος σὰν θεός· τὰ μάτια του εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας· στὰ μουστάκια του τὰ παχειά, τὰ βοστρυχωμένα του μαλλιὰ καὶ τὰ γένεια ἦταν ἀκόμα σταλαματιὲς ἁλμυροῦ νεροῦ. Γύρισε ἔπειτα καὶ κοίταξε καὶ τὴν Ἀθηνᾶ. Ποτέ του δὲν εἶχε δῆ τόσο ὡραία γυναῖκα. Θησαυρὸς τὰ ξανθά της μαλλιά. Γαλανομάτα κι' αὐτὴ κι' εἶχε καὶ γερὸ χέρι. Ὅπως τοὺς κοίταζε τὸν ἔβλεπαν κι' αὐτοὶ ἀνυπόμονοι. Ὁ Κέκροπας γύρισε καὶ κοίταξε κατὰ τὸ Σαρωνικό· εἶδε τὴ θάλασσα μιὰ γαλανὴ λουρίδα· σκέφτηκε πὼς ἡ θάλασσα αὐτὴ ἁπλωνόταν ἕως ἐκεῖ κάτω στὴν Αἴγυπτο, στὴν πατρίδα του· τὴν ἀγαποῦσε τὴ θάλασσα ὁ Κέκροπας. Εἶδε καὶ τὴν νιοφύτρωτη ἐληά, καθὼς τὸ λευκὸ χέρι τῆς θεᾶς τῆς χάϊδευε τὰ κλαδιά. Ἦταν ἐληὰ στὰ σωστά, μ' ὁλοπράσινα φύλλα, κι' ἦταν κι' ὅλας γεμάτη ἐληὲς μαῦρες, ἕτοιμες νὰ στάξουν λάδι. Γύρισε καὶ κοίταξε τὴν γύρω χώρα, ποὔταν ξερὴ καὶ ἔρημη· ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸ ἕως τὴν Πεντλέη καὶ τὸν γύρω κάμπο, παντοῦ νεκρὸ χῶμα, γεμάτο ἀγριόχορτα. Βλάστησι πουθενά.

«Τί λὲς Ἐρεχθέα;» Ὁ Ἐρεχθέας, ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲ μίλησε, μόνο κοίταξε τὴν θάλασσα· ὁ Κέκροπας τότε γύρισε κατὰ τὸν μικρότερο, τὸν ἀγαπημένο του Ἐριχθόνιο. «Καὶ σὺ Ἐριχθόνιε τί λές;» Ὁ νέος δὲ μίλησε κι' αὐτός, μόνο σήκωσε δειλὰ τὰ μάτια του καὶ κοίταξε τὴν κοπέλλα, σὰν νἄλεγε: «Τὴν Ἀθηνᾶ θέλω προστάτη» Ὁ Κέκροπας κατάλαβε· ἦταν καὶ τοῦ ἴδιου ἡ γνώμη νὰ δώσῃ τὴν πολιτεία στὴν Ἀθηνᾶ. Σηκώθηκε καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν οἱ δυὸ ἄλλοι. Ἔκοψεν ἕνα κλωνάρι ἐληᾶς, τὄγειρε κατὰ τὶς ἄκρες καὶ κάνοντάς το στεφάνι στεφάνωσε τὴν θεὰ καὶ τῆς εἶπε: «Σ' ἐσένα, μεγάλη Θεά, προσφέρνω τὴν χώρα μου· ἐσένα παρακαλοῦμε νὰ πληθαίνῃς τὸν καρπὸ καὶ νὰ διώχνῃς ἀπ' αὐτὴν τὸν ἐχθρό· δῶσε στὸ λαό σου φρόνησι καὶ σοφία».

Κι' ἡ Ἀθηνᾶ ἀπήντησε: «Κανένας, Κέκροπα, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους, οὔτε ἀπὸ τοὺς θνητούς, ὅσοι ζοῦν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ θὰ γεννηθοῦν, δὲν θὰ πειράξῃ ἐκεῖνο ποὺ ἐγὼ θὰ θεμελιώσω. Δόξα θἆναι στὴν πόλι τούτη κι' ὅλες οἱ γενεὲς θὰ σὲ μακαρίζουν». Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ἡ Ἀθηνᾶ καὶ γεμάτη χαρὰ πέταξε στὸν Ὄλυμπο. Ὁ Ποσειδῶνας μανιασμένος τράβηξε κατὰ τὴ θάλασσα. Ἔζεψε τὰ τέσσερα ἄλογά του ποὺ τὸν περίμεναν στὸ ἅρμα του καὶ βούτηξε μ' αὐτὰ στὰ νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ· καθὼς ἔφευγε πρὸς τὸ πέλαγος, μόνο οἱ μύτες τῆς τριαινάς του ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ νερὸ δείχνοντας τὸ θυμό του.

Δ. Ζ. ΠΟΥΛΙΑΝΟΣ

✶ Τὸ ἐλεύθερο σχέδιο ✶

Σκοπὸς τοῦ ἐλευθέρου σχεδίου γενικὰ εἶναι ν' ἀναπτύξῃ στὸ παιδὶ τὴν καλαισθησία, τὴν ἐπιδεξιότητα νὰ ἐξωτερικεύῃ διὰ τῶν μορφῶν τὸν ἐσωτερικό του κόσμο καὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν κλίσι του στὶς πλαστικὲς τέχνες ποὺ τυχὸν ἔχει. Εἰδικώτερα δὲ νὰ σχεδιάζῃ κατὰ τρόπο ποὺ θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ στὸ ἐπάγγελμα ποὺ θέλει ν' ἀκολουθήσῃ.

Οἱ πλαστικὲς τέχνες ἔχουν ὡς βάσι τὸ σχέδιο.

Ὁ ζωγράφος, ὁ γλύπτης, ὁ χαράκτης, ὁ διακοσμητὴς δὲ θὰ δώσῃ ἔργο ποὺ θὰ ἐκτιμηθῇ ἂν δὲ ξέρῃ νὰ σχεδιάζῃ. Τὸ σχέδιο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ δώσῃ τὴν πνοὴ τοῦ ζωντανέματος τῶν συγκινήσεων καὶ τῶν ἰδεῶν ἀπάνω στὸ μουσαμᾶ τοῦ ζωγράφου, στὸν πηλὸ τοῦ γλύπτου καὶ στὴ πλάκα τοῦ χαράκτου.

Οἱ παραπάνω λόγοι εἶναι αἰτία τῆς διδασκαλίας τοῦ ἐλευθέρου σχεδίου στὰ σχολεῖα γενικῆς μορφώσεως καὶ στὰ ἐπαγγελματικὰ ὁποιουδήποτε τύπου. Στὰ παιδιὰ ποὺ φοιτοῦν στὰ σχολεῖα τῆς Γενικῆς μορφώσεως τὸ σχέδιο διδάσκεται κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, ὅπως γενικὰ ὁ σκοπὸς ἀπαιτεῖ: Ν' ἀναπτυχθῇ στὸ παιδὶ ἡ καλαισθησία, δηλαδὴ κάθε ὡραῖο νὰ μὴ τοῦ περνᾷ ἀπαρατήρητο καὶ κάθε ὀμορφιὰ τῆς φύσεως νὰ τοῦ κάνῃ ἐντύπωσι, νὰ τὸ εὐχαριστῇ πιότερο καὶ νὰ τὴ βρίσκει σ' ἕνα λουλούδι ἢ σὲ μιὰ πεταλούδα, σ' ἕνα γατάκι ἢ σ' ἕνα ἔξυπνο γαϊδουρᾶκο ποὺ θὰ σχεδιάσῃ ἢ ποὺ θα ἰδῇ σχεδιασμένο. Μὲ δυὸ λόγια: Νὰ καλλιεργήσῃ τὸ γοῦστο τοῦ ματιοῦ καὶ τὴν εὐχέρεια ν' ἀποδίδῃ τὶς ὀμορφιές.

Τὸ σχολεῖο θὰ τὸ διδάξῃ καὶ ὅτι πρέπει νὰ βρίσκῃ τὴν πηγὴ τῆς ὀμορφιᾶς καὶ στὴν λαϊκὴ δημιουργία.

Στὰ παιδιὰ δὲ ποὺ φοιτοῦν στὰ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα τὸ ἐλεύθερο σχέδιο ἔχει καὶ ἄλλον εἰδικὸ σκοπό: διαφοροποιούμενο σύμφωνα μὲ τὶς εἰδικότητες ποὺ διδάσκονται στὸ ἐπαγγελματικὸ σχολεῖο λαμβάνει τὴ μορφὴ ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ κάθε εἰδικότητα. Παραδείγματος χάριν σὲ σχολεῖο μὲ βιομηχανικὴ κατεύθυνσι ἔχοντας ὡς βάσι τὸ ἐλεύθερο σχέδιο καὶ τὸ γεωμετρικὸ καταλήγει τοῦτο εἰς τὸ τεχνικὸ σχέδιο. Εἰς δὲ τὸ βιοτεχνικὸ σχολεῖο ἢ διακοσμητικῶν τεχνῶν ἢ γυναικείων ἐπαγγελμάτων τὸ ἐλεύθερο σχέδιο μεταβαίνει στὸ διακοσμητικὸ σχέδιο ποὺ χρειάζεται ὅπως γιὰ ἕνα τραπέζι ἢ γιὰ μιὰ καρέκλα ἔτσι καὶ γιὰ ἕνα φόρεμα, γιὰ ἕνα καπέλλο, γιὰ ἕνα παπούτσι ἢ γιὰ διακόσμησι ἑνὸς ὑφάσματος, ἑνὸς τραπεζομανδήλου, μιᾶς κουρτίνας κλπ.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω φαίνεται πόσο εἶναι ἀπαραίτητο τὸ ἐλεύθερο σχέδιο γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Γ. Μόσχος

Τὰ Καλάβρυτα & τὰ γύρω

Οἱ ἀθάνατες ἑλληνικὲς ὀμορφιὲς σὲ κάθε σημεῖο τοῦ τόπου μας ζοῦν καὶ σκορπίζουν τὴν χαρὰ πλάϊ καὶ μαζὶ μὲ τὶς ἐθνικὲς ἀναμνήσεις. Ὅλη ἡ χώρα μας εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ὡραιότητες καὶ θύμησες... Ἔτσι καὶ τὰ ἱστορικὰ Καλάβρυτα μὲ τὰ γύρω τους δένουν σφιχτὰ τὶς ὀμορφιὲς καὶ τὶς ἀναμνήσεις.

Στὸ σταθμὸ τοῦ Διακοφτοῦ, ὅπου βγαίνουμε ἀπὸ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ μποῦμε στὸ ἄλλο, τοῦ ὀδοντωτοῦ σιδηροδρόμου, ἔρχεται μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ καλωσύνη νὰ μᾶς βρῆ ἡ ὀμορφιὰ τῶν βουνῶν μας. Ἀνάμεσα στὰ λουλούδια τοῦ σταθμοῦ, πίσω ἀπὸ τ' ἀγιοκλήματα, προβάλλουν τὰ πλατάνια γιγαντόκορμα καὶ γυρτοὶ οἱ εὐκάλυπτοι. Καὶ πίσω τους ἐπιβλητικὰ ὑψώνονται μεγαλόπρεπα κι' ἐπιβλητικὰ βουνά. Στὴ μέση τους ὅμως ἀνοίγει ἕνα χάσμα. Μεριάζουν τὰ βουνὰ πέρα δῶθε κι' ἀνάμεσα μὲ θόρυβο περνάει ὁ Βουραϊκὸς στὴν ἀπότομη καὶ τρομερὴ χαράδρα.

Σὲ λίγο τὸ τραινάκι μὲ τὸ ἕνα βαγονάκι σκαρφαλώνει στὴ γραμμὴ τοῦ ὀδοντωτοῦ σιδηροδρόμου. Προχωροῦμε πρῶτα σὲ κοινὲς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς κι' ἔπειτα σὲ γραμμὲς ποὺ ἔχουν δόντια. Ὁ ἀνήφορος εἶναι μεγάλος καὶ τὰ δόντια προφυλάσσουν τὸ τραινάκι νὰ μὴν ἔρθη πάλι στὸν κατήφορο. Ἀγκομαχώντας σέρνεται τὸ τραῖνο ἀνάμεσα στὰ βουνά, μέσα στὴ χαράδρα τοῦ Βουραϊκοῦ.

Θέαμα μοναδικό, μὲ μύριες μορφές, μὲ ἀφάνταστη ποικιλία, μεγαλοπρέπεια, ζωγραφικότητα καὶ ἀγριότητα μαζὶ ξετυλίγεται μπροστὰ στὰ μάτια μας. Τὰ νερὰ τοῦ Βουραϊκοῦ τρέχουν, πηδοῦν, σχηματίζουν καταρράχτες, στενεύουν τὸν δρόμο τους ἢ ἄνετα τὸν πλαταίνουν κάτω καὶ πλάϊ στὸ τραῖνο. Κι' ἐμεῖς, μέσα στὸ τραῖνο, περνοῦμε κάτω ἀπὸ ἀπότομα κόκκινα ἢ μαῦρα βράχια, πλάϊ σὲ τεραστίους ὄγκους βουνῶν, πάνω σὲ κρεμαστὰ γεφύρια, μέσα ἀπὸ τὴν ἄγρια καὶ ποικίλη φύσι. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν τοπίων εἶναι γοργή. Ξαφνιάζει καὶ γοητεύει μαζί... Ἡ βουὴ τοῦ Βουραϊκοῦ ζωηρὴ ἐδῶ, ὑπόκωφη παραπάνω, συνοδεύει τὸ ἀγκομαχητὸ τῆς μικρῆς ἀτμομηχανῆς. Καὶ ἀνεβαίνουμε...

Ψηλά, ἀριστερά μας μᾶς δέχεται ὁ σταθμὸς τῆς Ζαχλωροῦς. Ἀπὸ δῶ μὲ μουλάρια ἢ μὲ γαϊδουράκια πηγαίνει κανεὶς στὸ μοναστῆρι τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Ἀκόμη τὸ μοναστῆρι ξαναφτιάνεται. Γίνεται καὶ πάλι μεγάλο καὶ ὄμορφο, κατόπιν ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν πυρκαϊά. Μὰ ἔχει τώρα πιὰ χάσει τὴν γοητεία τοῦ παληοῦ καὶ πολλὰ ἀπὸ τὸν νεοβυζαντινὸ ρυθμό του. Ὡστόσο εἶναι πάντα παράξενο καὶ μοναδικό, καθὼς σκαρφαλώνει στὴν πλαγιὰ τοῦ ἀπότομου βουνοῦ καὶ βυθίζεται μέσα στὴ μεγάλη σπηλιά.

Πόσες ἀναμνήσεις ἱστορικὲς ξαναγεννᾶ τὸ μοναστῆρι αὐτό, ποὺ στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 ἐστάθηκε ταμποῦρι τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἐθνική μας ἐλευθερία! Μὰ καὶ πρὶν ἦταν καταφυγὴ τῶν χριστιανῶν στὰ χρόνια τῆς δουλείας, κέντρο γραμμάτων καὶ ἐθνισμοῦ. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, ζοῦσαν οἱ ἐθνικοὶ πόθοι μέσα στοὺς σκοτεινοὺς καιρούς...

Οἱ ἀναμνήσεις μᾶς ἀκολουθοῦν στὸ τραινάκι, ποὺ σκαρφαλώνει πάλιν, ὡς ποὺ φθάνουμε σὲ σχετικὰ ὁμαλὸ ἔδαφος. Φθάνουμε ἔτσι στὰ Καλάβρυτα.

Σὰν βγαίνουμε ἀπὸ τὸ τραινάκι, λίγο παραπάνω ἀνοίγεται μπροστά μας ἡ κάτω μεγάλη πλατεῖα τῶν Καλαβρύτων. Καταπράσινη καὶ χαρωπή. Δεξιά μας, πλάϊ στὸ ρέμα τοῦ ποταμιοῦ, εὐρύχωρος κοινοτικὸς ἀνθώνας, γεμᾶτος πρασινάδες καὶ πολύχρωμα λουλούδια. Ἀριστερὰ τὰ πρῶτα σπίτια. Καὶ ἀντικρὺ ἡ μητροπολιτικὴ ἐκκλησία προβάλλει πίσω ἀπὸ τ' ἄφθονα γέρικα πλατάνια, ποὺ σκιάζουν τὴν πλατεῖα. Ἐκεῖ, πλάϊ στὸ ρέμα, ἔχει φτιασθῆ μιὰ κρήνη καὶ πλάϊ γεφυρούλα περνᾶ στὴν πέρα γειτονιά. Καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ θέαμα γύρω - γύρω τὸ στεφανώνουν τὰ βουνά. Ἀπὸ κεῖ κατεβαίνει δροσιὰ ἄφθονη τὸ καλοκαῖρι καὶ ξηρὸς κρύος ἀγέρας τὸν χειμῶνα...

Παραπάνω προχωροῦμε στὸν κεντρικὸ δρόμο τῆς ἀγορᾶς. Μαγαζάκια δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προβάλλουν, μικρὰ καὶ μεγαλύτερα, ἥσυχα, μὲ κάποιο τοπικὸ χρῶμα. Καὶ πλάϊ στὸ δρόμο, ἀπὸ τὰ χανδάκια τρέχουν γάργαρα καθαρὰ νερά. Ἐδῶ τὸ νερὸ εἶναι ἄφθονο... Προχωρεῖ ἀπὸ τὴν μικρὴ πολιτεία πρὸς τὰ κάτω καὶ ποτίζει τοὺς μεγάλους κήπους.

Τὰ Καλάβρυτα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχουν γίνει κέντρο παραθερισμοῦ. Στοὺς 2.500 κατοίκους τῆς μικρῆς πολιτείας, κατὰ τὰ καλοκαίρια βλέπουμε νὰ ἔχουν προστεθῆ ἄλλες 2.000 παραθεριστὲς ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος. Τρία ὡραῖα μοντέρνα τουριστικὰ ξενοδοχεῖα ὑπάρχουν στὰ Καλάβρυτα. Τὸ καλοκαῖρι γεμίζουν καὶ τὰ τρία ἀπὸ παραθεριστές, μὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ μένουν στὰ σπίτια τῶν ντόπιων.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἁπλῆ καὶ ὄμορφη καὶ τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸν χειμῶνα. Καὶ κατὰ τὰ ἀπογεύματα κάθε Κυριακῆς ἢ γιορτῆς ὑπάρχει κι' ἡ διασκέδασι τῆς ντόπιας μουσικῆς. Παίζει μιὰ ὡραία μπάντα τῆς φιλαρμονικῆς Καλαβρύτων, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 25 ὄργανα.

Ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα μποροῦν οἱ παραθεριστὲς νὰ κάμουν πολλὲς ἐκδρομὲς στὰ γύρω χωριὰ καὶ στὰ δύο μεγάλα μοναστήρια. Ἡ ἁπλῆ ζωὴ καὶ οἱ ἱστορικὲς ἀναμνήσεις ἐδῶ κινοῦν παντοῦ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Στὰ Καλάβρυτα ἡ θύμησι τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 εἶναι πολὺ ζωηρή. Οἱ οἰκογένειες τοῦ ἀγῶνος εἶναι ἀκόμα καὶ σήμερα οἱ κορυφαῖες καὶ πασίγνωστες. Κι' ἐδῶ πάνω ἡ ἐπανάστασι ἄναψε γρήγορα κι' ἐκρατήθηκε μὲ καρτερία.

Ἐκτὸς λοιπὸν ἀπὸ τὸ Μέγα Σπήλαιον, ἀπὸ δῶ πάει κανεὶς εὔκολα καὶ στὴν Ἁγία Λαύρα. Ὁ δρόμος ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα ὡς τὸ μοναστῆρι αὐτὸ εἶ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1344)

Ἡ ζωὴ στὴν ἑλληνικὴ ὕπαιθρο: Τὸ ἁλώνισμα μὲ τὰ βώδια.

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

19. (Συνέχεια)

Καὶ τὸ χέρι αὐτὸ τὰ μελετᾶ, τὰ γυρίζει ὁλοῦθε ὡς ποὺ νὰ καταφέρῃ νὰ τὰ βάλῃ στὴ θέση τους καὶ νὰ ξεσκεπάσῃ μπρὸς στὰ μάτια σου τὴν εἰκόνα ποὺ ζητᾶς.

Ἔτσι καὶ δῶ.

Οἱ τρεῖς μας φίλοι πήγαιναν νὰ μάθουν ποιοὶ συχνάζουν στὸ μοναστῆρι τοῦ Πετρίου καὶ σοφίστηκαν γι' αὐτὸ ἕνα ἔξυπνο ἀλήθεια τρόπο' ὡς τόσο ἀπὸ ἕνα περιστατικὸ ὁλότελα τυχαῖο καὶ ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστοῦνε πὼς σχετίζεται μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἔφτασαν νὰ ξεσκεπάσουν ὁλόκληρη τὴ συνωμοσία καὶ τοὺς σκοπούς της κι' ἀκόμα τὸν ἄγνωστο φίλο ποὺ ἔστειλε τὴν περγαμηνὴ στὸ Βρίγγα.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ἀπίστευτα κάτι τέτοια; Κι' ὅμως.

Μὰ ἂς τὰ ποῦμε ὅλα μὲ τὴν ἀράδα.

Ὁ Βλαδίμηρος, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ τοῦδωσαν, ἔφερε μποστὰ στοὺς τρεῖς φίλους τὸν ἄγνωστο. Τοῦ εἶχε δέσει τὰ χέρια σφιχτὰ πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες, κι' ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία, τὸ αἷμα του ὁλόκληρο εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι.

Ὁ Μιχαὴλ εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Τὸν λυπήθηκε.

— Λύσε τον, πρόσταξε τὸν Βαράγγο.

— Νὰ τὸν λύσω; Τότες τὸ πουλάκι θὰ πάψῃ νὰ κελαϊδῆ.

— Λύσε τον, εἶπε καὶ ὁ Γρηγόρης. Ἂν δὲν ἀπαντήσῃ τὴν ἀλήθεια σ' ὅ,τι τὸν ρωτήσουμε θὰ τὸν παραδώσουμε στὸν Ἔπαρχο κι' αὐτὸς θὰ τὸν θανατώσῃ ὅπως ἀξίζει στοὺς προδότες καὶ τοὺς κατασκόπους. Ἂν ὅμως μᾶς εὐχαριστήσῃ θὰ τὸν γεμίσουμε χρυσάφι.

— Κύτταξε... Πρόσθεσε καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Δημήτρη τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Βρίγγας τὰ κουδούνισε στ' αὐτιά του.

Τὰ μάτια τοῦ Σταυρογιάννη ἔλαμψαν.

«Καλὸ σημάδι» σκέφθηκε ὁ Γρηγόρης. Τ' ἀγαπᾶ, καθὼς φαίνεται, τὰ χρήματα.

— Θ' ἀπαντήσω ἄρχοντά μου τὴν ἀλήθεια... Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... Μὰ θέλω πρῶτα νὰ μοῦ ὁρκιστῆτε στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο πὼς θὰ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω.

— Ἂν ἔκαμες κακούργημα ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων στέκει πάνω ἀπὸ τὴ θέλησί μας καὶ τὴν ἐξουσία μας. Σ' αὐτὴ στέκει νὰ σὲ συγχωρέσῃ ἢ νὰ σὲ τιμωρήσῃ. Δὲν μποροῦμε νὰ σοῦ ὑποσχεθοῦμε τίποτα, πρὶν σ' ἀκούσωμε καὶ κρίνωμε. Εἶπε ὁ Γρηγόρης. Ἂν ὅμως, ἐξακολούθησε, μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ θὰ μᾶς δώσῃς μποροῦμε νὰ ματαιώσουμε μιὰ ἐπιβουλὴ τῶν ἐχτρῶν ἐνάντια στὴν πατρίδα μας, ἀκόμα κι' ἂν ἔλαβες μέρος στὴν ἐπιβουλὴ αὐτή, τότε μὲ τὴν πρᾶξι τούτη ξαγοράζεις τὸ λάθος σου. Ὄχι μόνο θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ φύγῃς, ἅμα πιστέψουμε πὼς λὲς τὴν ἀλήθεια, μὰ καθὼς σοῦ εἶπα, θὰ σὲ γεμίσουμε χρυσάφι.

Στὸ μεταξὺ ὁ Βλαδίμηρος τὸν εἶχε λύσει.

Ὁ Σταυρογιάννης ἔτριψε τὰ φουσκωμένα του χέρια γιὰ νὰ τὰ ξεμουδιάσῃ.

— Ρωτῆστε με, ἄρχοντά μου εἶπε ὕστερα. Θὰ σᾶς ἀποκριθῶ σ' ὅλα.

— Πῶς σὲ λένε;

— Σ' αὐτὸ ἀπάνω σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια. Σταυρογιάννη.

— Ποῦθε εἶσαι;

— Ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Ταύρου.

— Αἱρετικός;

— Μονοφυσίτης, διώρθωσε ὁ ξένος ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε ὁ τίτλος τοῦ αἱρετικοῦ.

— Τί γυρεύεις στὴ βασιλεύουσα;

— Κυττάζω νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου.

— Καὶ οἱ σύντροφοί σου;

— Καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιο.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνετε;

Ὁ ἄγνωστος ξεροκατάπιε. Φαίνεται σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο δυσκολευόταν νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἐμπρός, λένε, τί δουλειὰ κάνετε, ρώτησε αὐστηρότερα τώρα ὁ Γρηγόρης.

— Λύσε τον! διέταξεν ὁ Μιχαήλ.

— Δουλειά;... Μὰ δὲν εἶναι καθ' αὐτὸ δουλειὰ αὐτὸ ποὺ κάνουμε. Ὅμως ἐπειδὴ μᾶς πληρώνει καλὰ ὁ Ἰωαννίτσης... καταλαβαίνετε. Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς.

— Μίλα καθαρά. Δὲν καταλαβαίνω τί θὲς νὰ πῇς.

— Νά, περπατοῦμε... περπατοῦμε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδι στὰ λιμάνια, στοὺς φόρους... πλησιάζουμε ὅπου δοῦμε μαζευένο κόσμο καὶ ἀκοῦμε τί λένε. Κατεβαίνουμε στὶς ταβέρνες, ὅπως ἀπόψε, ἄρχοντά μου... Τραγουδούσαμε κι' ἐμεῖς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους... καὶ μάλιστα προσπαθούσαμε νὰ δυναμώσῃ τὸ τραγούδι. Ἔτσι μᾶς εἶχε παραγγείλει ὁ Ἰωαννίτσης. Τώρα γιατί; Ἐσεῖς ποὺ εἶστε σοφοὶ καὶ ξέρετε τὸ κάθε τί, θὰ τὸ ξέρετε κι' αὐτό...

— Ὁ Ἰωαννίτσης εἶναι ὁ ἀφέντης σας;

— Ναί, ἄρχοντά μου. Αὐτός. Κάθε βράδι μαζευόμαστε καὶ τοῦ δίνουμε ἀναφορά' τί εἴδαμε, τί ἀκούσαμε. Κι' αὐτὸς μᾶς πληρώνει — Ἀ! ὅσο γι' αὐτὸ εἶναι τίμιος — ταχτικὰ τὸ μεροκάματό μας. Καμμιὰ φορὰ μᾶς στέλνει καὶ σὲ θελήματα...

— Σὲ τί θελήματα;

— Νά, ἄρχοντά μου... λόγου χάρι, ἐμένα τὶς προάλλες μὲ εἶχε στείλει σὲ κάποιο ἀρχοντικό, νὰ δῶ πότε φεύγει ὁ ἀφέντης, ποῦ πάει, πόση ὥρα μένει ἐδῶ... πόση ἐκεῖ.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ὁ κὺρ Βασίλειος Πετεινός.

— Σ' ἔστειλε καὶ σ' ἄλλον κανένα;

— Στὸ μαγίστρο Βασίλειο, τὸ θεῖο τοῦ... τρισέβαστου.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἄλλαξαν μιὰ ματιὰ γρήγορη. Τὸ μονοπάτι ποὺ ἔτσι τυχαῖα ἀνοίχτηκε μπροστά τους, ἄρχισαν νὰ ὑποπτεύωνται πὼς θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ σπουδαία ἀποκάλυψι, ποὺ ἴσως δὲν ἦταν καθόλου ἄσχετη μὲ τὴ μυστική τους ἀποστολή.

— Καὶ τί τὸν ἔνοιαζε τὸν Ἰωαννίτση ποῦ πήγαιναν οἱ ἄρχοντες αὐτοὶ καὶ τί ἔκαναν; ξαναρώτησε ὁ Γρηγόρης.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω... σᾶς ὁρκίζομαι πὼς δὲν τὸ ξέρω. Φαίνεται ὅμως πὼς οἱ πληροφορίες ποὺ τοῦ πῆγα τὸν εὐχαρίστησαν πολύ, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεροκάματά μου, μοῦ ἔδωσε κι' ἕνα ἀσημένιο νόμισμα.

— Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω ἕνα χρυσό, εἶπε ὁ Δημήτρης... Νά το.

Ὁ Σταυρογιάννης κύτταζε καὶ δὲν ἐπίστευε, θαρρεῖς, στὰ μάτια του.

— Πές μας τώρα τί ἀναφορὰ πῆγες στὸν Ἰωαννίτση. Καταλεπτῶς ὅπως τὰ εἶπες σὲ κεῖνον, ἔτσι καὶ σὲ μᾶς. Μπορεῖ τούτη ἡ σημερινὴ μέρα νὰ σὲ κάμῃ πλούσιο.

Ἡ γλῶσσα τοῦ Σταυρογιάννη λύθηκε τότε...

Εἶπε λοιπὸν πὼς οἱ δύο τοῦτοι ἄρχοντες πήγαιναν συχνὰ ὁ ἕνας στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου. Κάποτε μὲ ἀκολουθία, ὅπως ταίριαζε στὸ ἀξίωμα καὶ τὴ θέσι τους, κι' ἄλλοτε μόνοι καὶ μεταμορφωμένοι μάλιστα.

«Ἕνα βραδάκι» ἐξακολούθησε ὁ Σταυρογιάννης «ἤμουν ξαπλωμένος ἀπάνω στὰ σκαλιὰ τοῦ νάρθηκα μιᾶς μικρούλας ἐκκλησιᾶς ποὺ εἶναι ἀντίκρυ στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ κὺρ Βασιλείου Πετεινοῦ. Ἔκαμα πὼς κοιμῶμουν στὴ δροσιά... Ξαφνικὰ λοιπὸν βλέπω ν'ἀ-

ΠΩΣ ΚΑΝΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΤΗΝ ΠΡΟΓΝΩΣΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Μὲ τὸν ἴδιο τίτλο εἴχαμε γράψει πρὸ καιροῦ διὰ τὴν πρόγνωσι τοῦ καιροῦ, ὅπως τὴν κάμνουν οἱ ἐπιστήμονες - μετεωρολόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τονίσωμεν πάλιν ὅτι προσφέρουν πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ἀεροναυτικήν, τὴν ναυσιπλοΐαν, ἰατρικὴν κλπ.

«Ἄσπρος ἥλιος, μαύρη μέρα».

Ἀλλ' ὑπεσχέθημεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νεολαίας» νὰ γράψωμε λίγα λόγια διὰ τὰς προγνώσεις τοῦ καιροῦ ποὺ κάμνουν πολλὲς φορὲς ἄνθρωποι ἀγράμματοι, ἄνθρωποι ὅμως μὲ μεγάλην πεῖραν, μὲ σύνεσι καὶ μὲ παρατηρητικότητα τῆς φύσεως καὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων. Εἶναι οἱ ἀγρόται, οἱ ποιμένες καὶ οἱ ναυτικοὶ τοῦ παληοῦ καιροῦ, ποὺ ἀναγκάζονται ἀπὸ τὰ πράγματα νὰ προβλέπουν τὸν καιρὸ γιὰ νὰ κανονίζουν τὶς διάφορες ἐργασίες των ποὺ δὲν παίρνουν ἀναβολή.

Ὁ ἀγρότης καὶ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος ποὺ παρατηρεῖ π. χ. ὅτι ὁ ἄνεμος εἶναι νότιος καὶ λέγει ὅτι θὰ ἀλλάξῃ ὁ καιρός, ὅτι σὲ λίγες ὧρες θὰ ἔχωμεν βροχήν, ξεύρει καλὰ τοὺς νόμους τῆς λειτουργίας τῶν φυσικῶν καὶ μετεωρολογικῶν φαινομένων. Συνήθως οἱ νότιοι ἄνεμοι εἶναι θερμοὶ καὶ φέρουν βροχάς, ὅταν δὲ ἐπὶ πλέον ὁ νότιος ἄνεμος εἶναι δροσερός, τότε ἡ βροχὴ θὰ ἔλθῃ πιὸ σύντομα. Ὁ λαὸς λέγει:

Ὄστρο κρύο
νερὸ βίο.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Τὰ πράγματα τὸν δικαιώνουν.

Πολλὲς φορές, κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξι, ἐνῷ τὸ νερὸ ποὺ βάζουμε στὰ δοχεῖα εἶναι κρύο, ἔξαφνα βλέπουν οἱ γεωργοὶ τὴν νύκτα ὅτι τὸ νερὸ ποὺ πίνουν δὲν ἔχει εὐχάριστον γεῦσιν, εἶναι «κομμένο», καθὼς λέγουν κοινῶς, καὶ τότε προλέγουν ὅτι ὁ καιρὸς ἄλλαξε, θὰ ἔχωμεν νοτίους ἀνέμους, ζέστη, ἀλλὰ καὶ καιρὸ βροχερό.

Ἄλλες φορὲς οἱ ἐργατικοὶ ξεκινοῦν τὸ πρωῒ διὰ τὰ κτήματά των καὶ βλέπουν τὸν οὐρανὸν ξάστερο, ἀλλὰ τὸν ἥλιον ἐξαιρετικὰ ἄσπρον. Τοῦτο εἶναι δυσάρεστον, διότι ἔπειτα ἀπὸ 2 ἢ 3 ὧρες θὰ ἔχωμεν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα βροχήν. Καὶ ὁ κόσμος λέγει:

Ἄσπρος Ἥλιος
μαύρη μέρα.

Πολλοὶ παρατηροῦν ἐπίσης τὴν κίνησιν καὶ τὰς φάσεις τῆς Σελήνης καὶ ἀπὸ αὐτὲς βγάζουν διάφορα προγνωστικὰ διὰ τὸν καιρόν. Οἱ ναυτικοί, ἐπὶ παραδείγματι, προσέχουν τὸ Φεγγάρι ὅταν βασιλεύῃ, ἂν εἶναι τὸ δρέπανόν του ἐστραμμένον πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω. Δι' αὐτὸ λέγουν:

Ὀρθὸ φεγγάρι, δίπλα καραβοκύρης.
Δίπλα φεγγάρι, ὀρθὸς καραβοκύρης.

Διότι παραδέχονται ὅτι, ὅταν τὸ νέο φεγγάρι εἶναι ὀρθό, τότε ὁ καραβοκύρης πρέπει νὰ εἶναι ἥσυχος. Ἐνῷ ὅταν εἶναι δίπλα, τότε πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ προσεκτικός. Πρέπει νὰ περιμένῃ ἀνώμαλο καιρό, φουρτούνα, θαλασσοταραχὴ κλπ.

Ἄλλοι πάλι προσέχουν ἂν τὸ Φεγγάρι ἢ ὁ Ἥλιος ἔχουν γύρω τους ἕνα φωτεινὸ κύκλο καὶ ἀπ' αὐτὸν βγάζουν πρόγνωσι διὰ τὸν καιρόν. Ὅλοι μας θὰ ἔχωμεν παρατηρήσει ὅτι πολλὲς φορές, ἐνῷ τὴν νύκτα ὁ οὐρανὸς εἶναι ξάστερος, τὸ Φεγγάρι ἔχει ἕνα φωτεινὸ κύκλο, ὁ ὁποῖος, ὅσο μικραίνει, τόσον περισσότερον μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ καιρὸς θὰ χαλάσῃ, καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχωμεν βροχήν. Ἀντιθέτως ὁ κύκλος τοῦ Ἡλίου εἶναι προάγγελος ἰσχυροῦ ἀνέμου. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς λέγει:

Ἥλιου κύκλος ἄνεμος
καὶ τοῦ φεγγαριοῦ χειμῶνας.

Αἱ προγνώσεις καὶ τὰ διακριτικὰ σημεῖα, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ γεωργοί, οἱ ποιμένες καὶ οἱ ναυτικοί, εἶναι πολυάριθμοι, εἶναι δὲ φυσικὸν νὰ μὴν ἠμποροῦμε νὰ τὰς ἀναφέρωμεν ὅλας ἐδῶ. Οἱ μικροὶ φίλοι ἀναγνῶται καὶ οἱ ἀναγνώστριες τῆς «Νεολαίας» θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς πολλὰ τέτοια περιστατικά. Καὶ προτοῦ τελειώσουμε τὸ σύντομο τοῦτο ἄρθρο πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ λαὸς ἔχει μαζέψει τὴν πεῖραν καὶ τὰς γνώσεις ὅλων τῶν προγενεστέρων γενεῶν, ποὺ ἔζησαν αἰῶνας τώρα καὶ εἶναι φυσικὸν πολλὲς παροιμίες καὶ γνωμικὰ αὐτοῦ νὰ ἔχουν μεγάλην σχέσιν μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει καθῆκον νὰ συλλέγῃ μὲ προσοχὴ τὸ ὑλικὸ αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἐξετάζῃ ἐπιστημονικῶς. Διότι, ὅπως οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅταν βρίσκουν εἰς τὰ βάθη τῆς Γῆς τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, κρίνουν διὰ τὸν πολιτισμὸν ἐκείνων, ἔτσι καὶ οἱ μετεωρολόγοι - ἐπιστήμονες, ὅταν μαζεύουν τὸ ὑλικὸν αὐτό, ποὺ διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν, ἔχουν νὰ κερδίσουν πολλὰ διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ἐπιστήμης των.

Γ. ΚΩΤΣΑΚΗΣ

νοίγουν διάπλατες οἱ πόρτες τοῦ ἀρχοντικοῦ καὶ νὰ βγαίνῃ ἕνα χρυσωμένο λεκτίκιο καὶ πολλοὶ μαγκλαβῖτες. Μέσα καθόταν μιὰ κυρὰ μὲ πυκνὸ πέπλο. Ἐσηκώθηκα κι' ἔτρεξα κοντὰ τάχα γιὰ νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνη... Καθὼς ἅπλωσε νὰ μοῦ δώσῃ κάτι εἶδα τὸ χέρι της...

— Λοιπόν, λοιπόν, ἔκαμαν ἀνυπόμονα καὶ οἱ τρεῖς μας φίλοι.

— Λοιπόν, ἀρχόντοι μου, δὲν ἦταν χέρι γυναικεῖο αὐτὸ ποὺ εἶδα... Τ' ὁρκίζομαι στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, πὼς δὲν ἦταν χέρι γυναικεῖο... Καὶ τόσο ξαφνιάστηκα ἀπὸ τοῦτο τὸ πρᾶμα ποὺ παρὰ λίγο νὰ βγάλω φωνή... Οἱ μαγκλαβῖτες ὅμως μ' ἔδιωξαν ἐκεῖθε κι' ἐγὼ ἀκολούθησα ἀπὸ μακριὰ τὸ λεκτίκιο προσέχοντας νὰ μὴ μὲ δοῦν, γιατὶ κατάλαβα πὼς κάποιο μυστήριο κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Ποῦ πῆγε; ρώτησαν καὶ οἱ τρεῖς μὲ μιὰ φωνή.

— Στὸ μοναστῆρι τοῦ Πετρίου.

— Εἶσαι βέβαιος; Πρόσεξε καλά. Κατηγορεῖς ἕνα ἄρχοντα πὼς μπῆκε σ' ἕνα γυναίκειο μοναστῆρι μὲ τέτοιο τρόπο; Ρώτησε μὲ προσποιητὴ αὐστηρότητα ὁ Γρηγόρης.

— Σᾶς ὁρκίζομαι στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἀπάντησε τρομαγμένος ἐκεῖνος, πὼς σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. Τί φταίω ἐγώ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... κι' ἀλλοίμονό σου ἂν γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο θέλησες νὰ μᾶς γελάσῃς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΥΡΑΝΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ

Οἱ φίλοι τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ δύνανται νὰ παρακολουθήσουν πλεῖστα ἀστρονομικὰ φαινόμενα ποὺ παρουσιάζει ὁ ἔναστρος οὐρανὸς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην.

ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Μόλις ἀρχίζει τὸ λυκόφως, ἐμφανίζονται πρῶτα - πρῶτα οἱ ἀστέρες πρώτου μεγέθους. Ἔτσι πρὸς τὸ ΒΑ. μέρος τοῦ οὐρανοῦ λάμπει ὁ Βέγας, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Λύρας. Περὶ τὸ ζενὶθ φωτίζει ὁ Ἀρκτοῦρος, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν προέκτασιν τῆς οὐρᾶς τῆς Μεγάλης Ἄρκτου καὶ ἀνήκει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Βοώτου. Εἶναι ἐρυθρωπὸς ἀστὴρ καὶ τὸ φῶς ποὺ βλέπομεν νὰ ἔρχεται ἀπ' αὐτὸν ἔχει ξεκινήσει πρὸ 75 χρόνων!

Πρὸς τὸ Α. μέρος τοῦ οὐρανοῦ διακρίνομεν τὸν Ἀλταΐρ (α Ἀετοῦ), τοῦ ὁποίου τὸ φῶς χρειάζεται 15 μόνον χρόνια διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς. Πρὸς τὸ ΝΑ. μέρος τοῦ οὐρανοῦ διακρίνομεν μετ' ὀλίγον τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Σκορπίου, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει πραγματικὰ σὰν τὸ ὁμώνυμον ζῷον. Εἰς τὸν κορμὸν τοῦ ἀστερισμοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει ἕνα λαμπρὸς ἐρυθρωπὸς ἀστὴρ ποὺ λέγεται Ἀντάρης, διότι ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν πλανήτην Ἄρην καὶ εὔκολα ἠμποροῦμεν νὰ τὸν ἐκλάβωμεν ὡς τὸν πραγματικὸν Ἄρην.

Κάτωθεν τοῦ Ἀετοῦ καὶ τῆς Λύρας ἐκτείνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κύκνου καὶ εἶναι ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου. Ἡ φωτεινὴ αὐτὴ ζώνη ποὺ λέγεται Γαλαξίας καὶ μοιάζει σὰν συνεχὲς φωτεινὸν νέφος, ἀποτελεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια ἀστέρας ὡσὰν τὸν ἰδικόν μας Ἥλιον. Ὅσον περνοῦν αἱ ἡμέραι, ὁ Γαλαξίας ἀνατέλλει ἐνωρίτερον καὶ κοσμεῖ κατὰ θαυμάσιον τρόπον τὸν νυκτερινὸν οὐρανόν.

ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον δὲν ὑπάρχει κανένας μεγάλος πλανήτης ποὺ νὰ κοσμῇ τὸν ἑσπερινὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἄρης εἶναι ἀόρατοι. Ἡ Ἀφροδίτη, ποὺ ἕως τώρα ἐφώτιζε τὸν ἑσπερινὸν οὐρανὸν ὡς Ἕσπερος, ἀρχίζει περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ ἀνατέλλῃ προ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου καὶ ἔτσι νὰ ἐμφανίζεται ὡς Αὐγερινός.

Ἐπίσης ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος εἶναι πρωϊνοὶ ἀστέρες καὶ μὲ τὴν πάροδον τῶν ἡμερῶν ἀνατέλλουν ὁλονὲν καὶ ἐνωρίτερον. Περὶ τὴν 1ην πρωϊνὴν ὥραν διακρίνονται ἀμφότεροι πρὸς ἀνατολάς, ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Κριοῦ.

ΜΕΤΕΩΡΙΚΑ ΣΜΗΝΗ

Περισσότερον κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους, οἱ παρατηροῦντες τὸν ἔναστρον οὐρανὸν βλέπουν νὰ πίπτουν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μερικὰ φωτεινὰ ἀστέρια, ποὺ καλοῦνται διάττοντες ἀστέρες.

Ἡ πτῶσις αὐτὴ τῶν διαττόντων εἶναι κάπως πυκνοτέρα τὸ β' δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Περσέως ποὺ εὑρίσκεται πρὸς τὸ Β.Α. μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπίσης μεταξὺ 21 καὶ 31 Ἰουλίου θὰ παρατηρηθῇ πτῶσις διαττόντων ἀστέρων ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὑδροχόου.

Ο ΗΛΙΟΣ

Ὁ Ἥλιος κινεῖται ἐκ τοῦ ζῳδίου τῶν Διδύμων εἰς τὸ τοῦ Καρκίνου. Ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται. Οὕτως, ἐνῷ τὸν παρελθόντα μῆνα ἦτο 16,3 ὥρας, κατὰ τὸν Ἰούλιον θὰ εἶναι 15,2 ὥρας.

ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Νέα Σελήνη,	Ἰουλίου	5,	13ω	28 λ.
Πρῶτον Τέταρτον,	»	12,	8	35
Πανσέληνος	»	19,	11	55
Τελευτ. Τέταρτον,	»	27,	13	29

ΣΕΙΡΙΟΣ

1) Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ αἱ Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. αἱ Πριγκήπισσαι εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Κολυμβητηρίου. 2) Φαλαγγίτισσαι Ρεθύμνης ὡς «Νηρηίδες».

3) Ἐπιτελεῖον Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἀργοστολίου. 4) Ἀπὸ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ Ζηρίνειον. 5) Ε.Ο.Ν. Δράμας. 6) Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν Ε.Ο.Ν. Κιλκίς.

2

6

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ματτίας ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου. Ἐνόμισα πὼς ἤθελε νὰ μὲ φιλήσῃ. Ἀλλὰ ὁ Ματτίας ἔκανε πρῶτα τὸ πρακτικὸ κι' ἔπειτα τὸ αἰσθηματικό.

— Θάρρος! μοῦ εἶπε στ' αὐτί· δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε!

Καὶ τότε μόνο μὲ φίλησε.

— Κράτησε τὸν Κάπη, εἶπα στὸ Ματτία γαλλικά.

Ἀλλὰ ὁ ἀστυφύλακας μὲ κατάλαβε.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε· παίρνω καὶ τὸ σκυλί. Θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ βρῶ καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μ' ἔπιαναν, κι' ὅμως αἰσθανόμουν πολὺ μεγαλύτερη ντροπὴ ἀπὸ τὴν πρώτη. Δὲν ἐπρόκειτο καὶ τώρα γιὰ μιὰ ἀπλῆ παρεξήγησι, ὅπως τότε μὲ τὴν ἀγελάδα μας. Κι' ἂν ἀκόμη ἔβγαινα ἀθῶος ἀπ' αὐτὴ τὴν κατηγορία, δὲν θάβλεπα μὲ λύπη μου νὰ καταδικάζωνται — καὶ νὰ καταδικάζωνται δίκαια, — ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς θεωροῦσαν συνενόχους μου;

Χρειάσθηκε νὰ διασχίσω, κρατούμενος ἀπὸ τὸν πόλισμαν, τοὺς στοίχους τῶν περιέργων ποὺ μαζεύονταν στὸ πέρασμά μας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ γιουχάρουν ἢ νὰ μὲ φοβίζουν, ὅπως στὴ Γαλλία· γιατὶ αὐτοὶ ποὺ ἔτρεχαν να μὲ ἰδοῦν δὲν ἦταν χωριάτες, ἀλλὰ σαλτιμπάγκοι, ταβερνιάρηδες, ἀτσίγγανοι, ἀλανιάριδες, — tramps, ὅπως τοὺς λένε οἱ Ἄγγλοι,— ἄνθρωποι δηλαδὴ πού, σχεδὸν ὅλοι, ἦσαν σὲ πόλεμο μὲ τὴν Ἀστυνομία.

Ἡ φυλακὴ ποὺ μ' ἔκλεισαν, δὲν ἦταν ἀστεία σὰν κι' ἐκείνη ποὺ τὴ βρήκαμε γεμάτη κρομμύδια. Ἦταν φυλακὴ μὲ τὰ ὅλα της. Καὶ μόνο τὸ σιδερόφρακτό της παράθυρο νάβλεπες, σοῦ ἔφευγε εὐθὺς κάθε ἰδέα νὰ δραπετεύσῃς. Ἕνα σκαμνὶ γιὰ νὰ κάθεται ὁ φυλακισμένος καὶ μιὰ αἰώρα γιὰ νὰ κοιμᾶται, ἦταν τὰ μόνα της ἔπιπλα.

Ἔπεσα σ' αὐτὸ τὸ σκαμνὶ τσακισμένος κι' ἔμεινα πολλὴν ὥρα, συλλογιζόμενος τὴ δεινή μου θέσι· ἀλλὰ χωρὶς τάξι καὶ σειρά, γιατὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ συνταιριάσω δυὸ ἰδέες καὶ νὰ περάσω ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη.

Τί θὰ γινόμουν;

«Θάρρος, μοῦ εἶχε πῆ ὁ Ματτίας, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε!». Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάμῃ ἕνα παιδὶ σὰν τὸ Ματτία, ἢ κι' ἕνας ἄντρας σὰν τὸν Μπόμπ, ἂν ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ τὸν βοηθήσῃ;

Ὅταν εἶναι κανεὶς στὴ φυλακή, δὲν συλλογίζεται ἄλλο παρὰ νὰ βγῇ ἔξω.

Πῶς ὁ Ματτίας κι' ὁ Μπόμπ, μ' ὅλη τους τὴν καλὴ θέλησι, θὰ κατώρθωναν νὰ μὲ βγάλουν ἀπ' αὐτὸ τὸ μπουδρούμι;

Πῆγα στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξα κι' ἔπιασα τὰ σίδερα ποὺ διασταυρωμένα τὸ ἔφραζαν ἀπέξω. Ἦταν γερὰ καὶ ὄχι βαθειὰ στὴν πέτρα. Κοίταξα τοὺς τοίχους· ἦταν χοντροὶ σχεδὸν ἕνα μέτρο. Καὶ τὸ πάτωμα ἦταν στρωμένο μὲ μεγάλες πλάκες κι' ἡ πόρτα ντυμένη μὲ λαμαρίνα.

Γύρισα στὸ παράθυρο. Ἔβλεπε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλή, στενὴ καὶ μακριά, κλεισμένη στὸ βάθος ἀπὸ ἕνα τοῖχο τέσσαρα τοὐλάχιστο μέτρα ψηλό.

Ἀδύνατο νὰ φύγῃ κανεὶς ἀπὸ τέτοια φυλακή, κι' ἂν ἀκόμα τὸν βοηθοῦσαν οἱ πιὸ ἀφωσιωμένοι του φίλοι! Ἡ ἀφοσίωσι, βλέπετε, δὲν ἰσχύει μπροστὰ στὴ δύναμι τῶν πραγμάτων. Ἡ ἀφοσίωσι δὲν τρυπᾷ τοὺς τοίχους!

Γιὰ μένα, ὅλο τὸ ζήτημα τώρα ἦταν νὰ μάθω πόσον καιρὸ θἄμενα φυλακισμένος, ὥς που νὰ παρουσιασθῶ στὸν ἀνακριτή, ποὺ θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὴν τύχη μου. Θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου, μολονότι ὁ Κάπης βρέθηκε στὴν ἐκκλησία; Θὰ μποροῦσα νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου, χωρὶς νὰ ρίξω τὸ ἔγκλημα σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἤθελα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κατηγορήσω;

Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα ὅλο κι' ὅλο, καὶ σ' αὐτό, μόνο σ' αὐτό, μποροῦσαν νὰ μὲ βοηθήσουν ὁ Ματτίας κι' ὁ φίλος του Μπόμπ. Ὁ ρόλος τους ἦταν νὰ μαζέψουν μαρτυρίες, γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι σὲ μιὰ ὥρα καὶ τέταρτο δὲν μποροῦσα νὰ εἶμαι στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἂν τὄκαναν αὐτό, θὰ τὴ γλύτωνα, μ' ὅλη τὴν ἐναντίο μου ἄφωνη μαρτυρία τοῦ καϋμένου μου τοῦ Κάπη· καὶ μοῦ φαινόταν πὼς δὲν ἦταν τόσο δύσκολο νὰ βρεθοῦν οἱ μαρτυρίες ἐκεῖνες.

Ὁ Ματτίας ὅμως εἶχε πληγωμένο τὸ πόδι. Καὶ στὴν κατάστασι ποὺ ἦταν, μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τ' ἀμάξι, νὰ τρέξῃ, νὰ ἐνεργήσῃ; Κι' ἂν δὲν μποροῦσε αὐτός, θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὁ Μπόμπ;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις, οἱ φόβοι, οἱ ἀγωνίες, δὲν μ' ἄφησαν νὰ κοιμηθῶ, ἂν κι' ἀπὸ χθὲς ἤμουν τόσο κουρασμένος. Δὲν μ' ἄφησαν ἐπίσης νἀγγίξω τὸ φαΐ ποὺ μοῦ ἔφεραν ὕστερα. Ρίχτηκα μόνο στὸ νερό, γιατὶ μ' ἔκαιγε μιὰ φοβερὴ δίψα· κι' ὅλη τὴν ἡμέρα, κάθε τέταρτο τῆς ὥρας, ἔπαιρνα τὴ στάμνα μου κι' ἔπινα, μὰ χωρὶς νὰ μοῦ σβήσῃ ἡ δίψα καὶ νὰ μοῦ φεύγῃ ἡ πικράδα ποὺ εἶχα στὸ στόμα μου.

Καθὼς εἶδα τὸ δεσμοφύλακα νὰ μπαίνῃ στὴ φυλακή μου, αἰσθάνθηκα χαρὰ κι' ἐλπίδα· γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φυλακίσθηκα, δὲν εἶχα πάψει νὰ ρωτιέμαι μὲ ἀγωνία: «Πότε θ' ἀνακριθῶ; Πότε θὰ μπορέσω ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου;».

Μὰ στὴν ἐρώτησι αὐτὴ δὲν εὕρισκα ἀπάντησι... Εἶχα ἀκούσει ἱστορίες ἀνθρώπων ποὺ τοὺς κράτησαν φυλακισμένους μῆνες, χωρὶς νὰ τοὺς πᾶνε στὸ δικαστήριο ἢ χωρὶς νὰ τοὺς ἀνακρίνουν, — ποὺ γιὰ μένα ἦταν τὸ ἴδιο, — καὶ δὲν ἤξερα πὼς στὴν Ἀγγλία μόλις μεσολαβοῦν μιὰ - δυὸ ἡμέρες ἀπὸ τὴ σύλληψι ὥς τὴν ἀνάκρισι.

Ὁ δεσμοφύλακας δὲν φαινόταν κακὸς ἄνθρωπος κι' ἐτόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω. Πραγματικῶς, μὲ προθυμία μοῦ ἀποκρίθηκε, πὼς αὔριο θὰ μὲ καλοῦσαν στὸ δικαστήριο, ν' ἀνακριθῶ δημοσίᾳ, ὅπως γίνεται στὴν Ἀγγλία. Ἀλλὰ ἡ ἐρώτησι ποὺ τοῦ ἔκαμα, τοῦ ἔβαλε τὴν ἰδέα νὰ μ' ἀνακρίνῃ κι' αὐτός. Ἀφοῦ μοῦ ἀποκρίθηκε, δίκιο δὲν ἦταν νὰ τοῦ ἀποκριθῶ κι' ἐγώ;

— Πῶς μπῆκες λοιπὸν στὴν ἐκκλησιά; μὲ ρώτησε.

Διαμαρτυρήθηκα, φώναξα δυνατὰ πὼς ἤμουν ἀθῶος, μὰ κεῖνος μὲ κοίταξε σηκώνοντας τοὺς ὤμους· καὶ καθὼς ἐξακολουθοῦσα νὰ τοῦ λέω πὼς δὲν μπῆκα καθόλου στὴν ἐκκλησιά, πῆγε ὥς τὴν πόρτα κι' ἀπὸ κεῖ, κοιτάζοντάς με:

Ρίχτηκα στὸ νερὸ γιατὶ μ' ἔκαιε ἡ δίψα.

— Τί διεφθαρμένα ποὺ εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Λονδίνου, ψιθύρισε.

Καὶ βγῆκε.

Αὐτὸ μὲ λύπησε φοβερά. Ἂν καὶ δὲν ἦταν δικαστής μου ὁ δεσμοφύλακας, εἶχα ὅμως τὴν ἀξίωσι νὰ πιστέψῃ τὴν ἀθωότητά μου· ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς μου, ἀπὸ τὸ βλέμμα μου, ἤθελα νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἤμουν ἔνοχος ἐγώ...

Μ' ἀφοῦ δὲν κατώρθωσα νὰ πείσω οὔτε αὐτόν, θὰ μοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ πείσω τὸν δικαστή μου; Εὐτυχῶς ποὺ θὰ εἶχα μάρτυρες νὰ μιλήσουν γιὰ μένα κι' ὁ δικαστὴς θἄταν ὑποχρεωμένος ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ πιστέψῃ τὶς μαρτυρίες ποὺ θὰ μ' ἀθώωναν.

Μὰ θὰ εἶχα, ἀλήθεια, αὐτὲς τὶς μαρτυρίες ποὺ μοῦ χρειαζόνταν;

Μέσα στὶς ἱστορίες τῶν φυλακισμένων ποὺ ἤξερα, ἦταν καὶ κάποια ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὰ μέσα ποὺ μεταχειριζόνταν οἱ φίλοι τους γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί τους. Ἔκρυβαν π. χ. γραμματάκια στὸ ψωμὶ ποὺ τοὺς ἔστελναν ἀπέξω.

Μήπως ὁ Ματτίας κι' ὁ Μπόμπ ἔκαμαν τὸ ἴδιο; Ἔψαξα ἀμέσως τὸ ψωμί μου ὅλο, ψίχουλο πρὸς ψίχουλο, μὰ δὲ βρῆκα τίποτα μέσα. Μὲ τὸ ψωμὶ μοῦ εἶχαν φέρει καὶ πατάτες. Τὶς ἔψαξα κι' αὐτές, τὶς ἔλυωσα, μὰ οὔτε ἴχνος χαρτιοῦ.

Ὁ Ματτίας κι' ὁ Μπόμπ δὲν θὰ εἶχαν ἤ, τὸ πιθανώτερο, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ ποῦν τίποτα!

Δὲν μοῦ ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ περιμένω ὡς αὔριο, χωρὶς νὰ παραστενοχωριέμαι, ἂν μποροῦσα· δυστυχῶς δὲν μπόρεσα κι' ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσω, πάντα θὰ θυμοῦμαι, σὰ νἄταν χθές, τὴ φοβερὴ νύχτα ποὺ πέρασα. Ἄ, πῶς μετανοοῦσα ποὺ δὲν ἔδωσα πίστι στὰ προαισθήματα καὶ στοὺς φόβους τοῦ Ματτία!...

Τὸ πρωῒ ὁ δεσμοφύλακας μπῆκε στὴ φυλακή μου μὲ μιὰ στάμνα καὶ μιὰ λεκάνη. Καὶ μοῦ ἐσύστησε νὰ πλυθῶ καὶ νὰ συγυρισθῶ, γιατὶ σὲ λίγο θὰ παρουσιαζόμουν στὸ δικαστὴ καί, καθὼς ἔλεγε, τὸ περιποιημένο ἐξωτερικὸ εἶναι καμμιὰ φορὰ ἡ καλύτερη σύστασι γιὰ τὸν κατηγορούμενο.

Ἀφοῦ ἔκαμα τὴν τουαλέττα μου, θέλησα νὰ καθήσω στὸ σκαμνί μου. Ἀλλὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταθῶ σὲ μιὰ θέσι κι' ἄρχισα νὰ τριγυρίζω στὸ κελλί μου, ὅπως τὰ ζῷα τριγυρίζουν στὰ κλουβιά τους.

Προσπάθησα νὰ προετοιμάσω τὴν ἀπολογία μου, τὶς ἀπαντήσεις μου. Μὰ ἤμουν τόσο παραζαλισμένος, ὥστε, ἀντὶ νὰ συγκεντρωθῶ στὸ θέμα μου, συλλογιζόμουν διάφορα πράγματα, ἄσχετα, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸν κουρασμένο νοῦ μου σὰν τὶς σκιὲς τῆς μαγικῆς λυχνίας.

Ὁ δεσμοφύλακας ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Τὸν ἀκολούθησα. Κι' ἀφοῦ περάσαμε ἕνα σωρὸ διαδρόμους, βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ πορτίτσα, ποὺ τὴν ἄνοιξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Πέρασε.

Ἕνας ζεστὸς ἀέρας μοῦ ἦλθε στὸ πρόσωπο κι' ἄκουσα μιὰ βοὴ ἀνακατωμένη. Μπῆκα καὶ βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα ἑδώλιο, τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα μικρὸ καγκέλλωμα. Ἤμουν στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου.

Ἂν καὶ μὲ εἶχε κυριευμένο ἕνα εἶδος ψευδαισθησίας κι' ἔνοιωθα τὰ μηνίγκια μου νὰ κτυποῦν σὰν νάθελαν νὰ σπάσουν, μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔρριξα γύρω μου εἶδα καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅ,τι μὲ περιστοίχιζε, — τὴν αἴθουσα δηλαδὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἐγέμιζαν.

Ἦταν ἀρκετὰ εὐρύχωρη ἡ αἴθουσα αὐτή, μὲ ψηλὸ ταβάνι, μεγάλα παράθυρα, χωρισμένη μὲ κάγκελλα σὲ δυὸ μέρη, τὸ ἕνα γιὰ τὸ δικαστήριο, τὸ ἄλλο γιὰ τὸ ἀκροατήριο.

Σὲ μιὰ ψηλὴ ἐξέδρα καθόταν ὁ δικαστής— ἀνακριτής. Πιὸ χαμηλά, μπροστά του, καθόταν τρεῖς ἄλλοι δικαστικοί, ποὺ ἦταν, καθὼς ἔμαθα ἀργότερα, ὁ δημόσιος κατήγορος, ὁ ταμίας τῶν προστίμων καὶ ὁ γραμματέας. Ἀντικρὺ στὸ ἑδώλιό μου, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ τήβενο καὶ περρούκα, — ὁ δικηγόρος μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἑρμηνεία τοῦ Μύθου τοῦ Προμηθέως

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος πῶς τὰ δεινά, οἱ συμφορὲς καὶ οἱ πόνοι βγῆκαν κατὰ τὸ μῦθο ἀπὸ τὸ πιθάρι τῆς Πανδώρας καὶ πλημμυρίσανε τὴ γῆ μεταβάλλοντας τὸν ἄλλοτε εὐφρόσυνο βίο τῶν θνητῶν σ' ἕνα φρικτὸ κι' αἰώνιο μαρτύριο. Καὶ μόνο ἡ ἐλπίδα ἀπόμεινε στὸ βάθος τοῦ πιθαριοῦ καὶ μόνο μ' αὐτὸ τὸ θεῖο χάρισμα κατώρθωσε νὰ ὑποφέρῃ ὁ ἄνθρωπος τὴ σκληρὴ μοίρα στὴν ὁποία τὸν κατεδίκασε ἡ ἀνάλγητη ἐκδίκησι τοῦ Δία. Κι' ὅμως, ἂν ἤτανε σκληρὴ γιὰ τοὺς θνητοὺς ἡ τιμωρία, ἦταν ἀσύγκριτα σκληρότερη γιὰ τὸν Τιτᾶνα Προμηθέα, τὸν μεγαλόδωρο προστάτη τῶν ἀνθρώπων.

Ψηλὰ στὶς ἀπάτητες βουνοκορφὲς τοῦ Καυκάσου, μέσα στὴν ἄγρια ἐρημιὰ καὶ στὴν ἀπαίσια μόνωσι, καρφώθηκε ὁ θεῖος Προμηθέας γιὰ ν' ἀντικρύζῃ, αἰώνιος καὶ ἀλύτρωτος δεσμώτης, τὸ ἐγκόσμιο μαρτύριο τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς ἦτανε ὁ γολγοθᾶς γιὰ τὸν πρῶτο μάρτυρα τῆς προόδου, αὐτὸς ἦτανε ὁ σταυρὸς γιὰ τὸν πρῶτο ἥρωα τῆς γνώσεως. Καὶ εἶναι ἀλήθεια πῶς αὐτὸς ὁ Ἥφαιστος, ἐκτελεστὴς τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δία, αἰσθάνεται βαθειὰ θλῖψι γιὰ τὸ ἔργο ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέσῃ. Γι' αὐτὸ ἀναλαμβάνουν τὴν καθήλωσι τοῦ Τιτᾶνα οἱ δυὸ ἀδυσώπητοι συνοδοὶ τοῦ Ἡφαίστου, τὸ Κράτος καὶ ἡ Βία, ποὺ ἔχουν ἀνάλγητη καρδιὰ καὶ σιδερένια θέλησι. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἦταν ἀρκετὴ ἡ καταδίκη ἐτούτη, ὁ Δίας πρόσταξε ἕνα μαυροφτέρουγο γύπα νὰ φτερουγίσῃ πρὸς τὸν Καύκασο γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ συμφορὰ τοῦ Δεσμώτη.

Ὁ γύπας, ὑπακούοντας στὴ θέλησι τοῦ Δία, ἦλθε στὸν τόπο τὸν ἀπρόσιτο, ὅπου βρισκόταν ὁ Προμηθέας, καὶ βγάζοντας μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἄρχισε εὐθὺς τὸ ἀνήκουστο ἔργο του. Κατασπαράζει ὁλημερὶς τὶς σάρκες τοῦ Δεσμώτη, ραντίζει μὲ τὸ αἷμα του τοὺς γρανιτένιους βράχους καὶ καταβροχθίζει ἀχόρταγα τὰ ἄχνιστά του σπλάχνα. Καὶ τὸ ἀποτρόπαιο τοῦτο ἔργο ὁ αἱμοβόρος γύπας τὸ ἐκτελεῖ μὲ ἀκόρεστη βουλιμία. Αἰσθάνεται μιὰν ἄγρια χαρά, μιὰν ἡδονοστάλακτη φρίκη καθὼς ξεσχίζει τὶς ἀθάνατες σάρκες, καὶ στρέφοντας τὸ ἀγέρωχο βλέμμα του πρὸς τὴν ἄβυσσο, ποὺ ἀντηχεῖ ὁ θρῆνος τῶν ἀνθρώπων, ἀποκρίνεται μὲ θεϊκὴ ὑπεροψία:

«Εἶμαι ὁ μεγάλος μαυροφτέρουγος γύπας. Βρίσκομαι στὴν ψηλότερη κορφὴ τῆς γῆς καὶ κρατῶ αἰχμάλωτο ἕνα γίγαντα. Νόμος γιὰ σᾶς, ὦ ταπεινοὶ κι' ἀνίσχυροι θνητοί, εἶναι νὰ ὑπακούετε τυφλὰ στὶς ἀναπόδραστες βουλὲς τῶν ἀθανάτων. Ἔργο δικό σας εἶναι νὰ ὑπομένετε τὴν φτερωτὴν ἀπόφασι τοῦ Δία. Ὅμως γιὰ μᾶς τὰ χαλυβόρρυγχα ὄρνεα ποὺ καὶ τῶν τάφων εἴμαστε ἡ φοβέρα, νόμος ὑπέρτατος εἶναι νὰ σχίζουμε σπαρταριστὴ τὴ σάρκα καὶ μὲ τὰ νύχια μας τὰ κοφτερὰ νὰ ξερριζώνουμε ἀπ' τὰ στήθη τῶν ἡρώων τὴν ἄχνιστη καρδιά τους».

Τὰ βαρύμοχθα ὅμως δεσμά, στὰ ὁποῖα ἡ σκληρὴ Μοῖρα καταδικάζει κάθε ἀθῷο μάρτυρα, δὲν μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν στοὺς αἰῶνες. Εἶναι καὶ τοῦτο ἕνας νόμος στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία, ἡ ἀπελευθέρωσι τοῦ Προμηθέα ὀφείλεται στὸν μεγαλόδοξο ἥρωα Ἡρακλῆ ποὺ ἀνέβηκε στὸν Καύκασο, ὄχι χωρὶς τὴν θέλησι τοῦ Δία, καὶ τόξεψε τὸν σαρκοβόρο γύπα.

Στὶς τραγῳδίες τοῦ Αἰσχύλου ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέα ἔχει βαθύτερη σημασία. Ὁ ποιητὴς μὲ τὴν οὐράνια ἔξαρσι καὶ τὴν ἀσύλληπτη φαντασία ἔπλασε τὸν Προμηθέα πολὺ ἀνώτερο, πολὺ εὐγενικώτερο, πολὺ ἰδανικώτερο ἀπὸ τὸν Προμηθέα τῆς Θεογονίας τοῦ Ἡσιόδου.

Ὁ Προμηθέας τοῦ Ἡσιόδου εἶναι δεμένος στὸν Καύκασο καὶ τιμωρεῖται «οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεῖ Κρονίωνι», γιατὶ δηλαδὴ ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ στὴ θέλησι τοῦ τρανοῦ τέκνου τοῦ Κρόνου, κλέβοντας γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸν σπινθῆρα τῆς Οὐράνιας φλόγας. Τρεῖς αἰῶνες ὅμως μετὰ τὸν Ἡσίοδον ὁ τραγικὸς Ἀθηναῖος ποιητὴς παράστησε τὸν Προμηθέα ὄχι ἁπλῶς σὰν ἕναν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο τοῦ Δία καὶ φιλάγαθο προστάτη τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα καὶ πλατύτερα σὰν ὑπέροχο ἥρωα τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, πού, θυσιαζόμενος ὁ ἴδιος, κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ βιώσιμη τὴν ἄθλια ζωὴ τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὸ ἀνθρώπινο γένος τὸ μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς προόδου.

Ἡ τραγικὴ τύχη τοῦ Προμηθέα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσες καὶ τόσες εὐεργεσίες ἔμεινε καρφωμένος στὸν Καύκασο κατασπαραζόμενος ἀπὸ τὸν θεόσταλτο γύπα, μᾶς παρουσιάζει σὲ μιὰν ἀσύγκριτη ποιητικὴ σύλληψι τὴν εἰκόνα τῶν συμφορῶν καὶ τῶν ἐξευτελισμῶν καὶ τῶν ταπεινώσεων ποὺ ὑπομένει ἡ μεγαλοφυΐα σὲ τοῦτον τὸν ἀχάριστο κόσμο. Καὶ σήμερα ἀκόμη ἡ σεπτὴ καὶ κατανυκτικὴ μορφὴ τοῦ Δεσμώτη Προμηθέα μᾶς θυμίζει τὴν ἀνάξια μοῖρα τόσων καὶ τόσων μεγάλων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητας ποὺ ἀφοῦ θυσίασαν ὅλες τὶς ἐγκόσμιες ἀπολαύσεις καὶ ἐστερήθηκαν τὰ τιμιώτερα ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ἀφιερώθηκαν ὁλόψυχα στὸ ἔργο τους γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν στὸ τέλος τὴν περιφρόνησι, τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ἀχαριστία. Καὶ εἶναι τόσο ἀκατάβλητη ἡ δύναμι ἐκείνη ποὺ ἀναβλύζει ἀπ' τὶς καρδιὲς τὶς ἀφιερωμένες στὰ τρανὰ καὶ τὰ μεγάλα ἔργα, εἶναι τόσο φαιδρὸ τὸ φεγγοβόλημα τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πίστεως μέσα στὰ στήθη τῶν ἡρώων αὐτῶν, ποὺ δὲν δειλιάζουν ν' ἀντικρύσουν οὔτε τὸ πικρὸ ποτήρι τοῦ κωνείου, οὔτε τὸν ὄρθιο σταυρὸ μὲ τὰ καρφιὰ τοῦ μαρτυρίου, οὔτε τὶς φλόγες τὶς ἀχόρταγες ποὺ περιμένουν τὸ ἀθῷο θῦμά τους.

Ἔτσι καὶ ὁ Προμηθέας, ἐνῷ κρατιέται ἁλυσόδετος πάνω στὸν ἄγριο βράχο, πλησιάζει ὁ Τιτάνας Ὠκεανὸς μὲ τὶς ξανθές του κόρες, τὶς Ὠκεανίδες. Αὐτὲς τόνε παρηγοροῦν καὶ ἐκεῖνος τὸν προτρέπει νὰ ὑποταχθῇ στὴν δόξα τὴν ὑπέρτατη τοῦ Δία καὶ στῶν Θεῶν τὴν σιδερένια θέλησι δείχνοντας μεταμέλεια καὶ ἱκετεύοντας τὴν συγγνώμη. Μὰ ὁ Προμηθέας προτιμᾷ νὰ σχίζουνε τὶς σάρκες του τὰ κοφτερὰ νύχια τοῦ αἱμοβόρου γύπα, παρὰ νὰ σκύψῃ τὸ πλατύ του μέτωπο στὴ δύναμι τοῦ πεπρωμένου.

Καλύτερα παντοτεινὰ νὰ μείνῃ καρφωμένος στὸν ἀπρόσιτο Καύκασο. Καλύτερα νὰ εἶναι παντοτεινὰ θῦμα τῆς ἀλόγιστης ὀργῆς καὶ ἡ καθημερινὴ βορὰ τοῦ σαρκοβόρου γύπα... Θὰ τὸν παρηγορῇ ὁ μελωδικὸς ὁ θρῆνος τῶν Ὠκεανίδων, καὶ τὰ πρόσωπα τῶν διαλεκτῶν τέκνων τῆς γῆς θἆναι προσηλωμένα στὸν αἱματωμένο βράχο, θὰ παρακολουθοῦν μὲ κατάνυξι καὶ δέος τὸν γιγάντειο βόγγο του καὶ θὰ καρτεροῦν τὸ γαλήνιο νεῦμά του.

Ἂς μείνῃ λοιπὸν αἰώνια Δεσμώτης ὁ Προμηθέας.

Ἔτσι εἶναι τὸ ἀθάνατο σύμβολο τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ ἀσίγαστη προτροπὴ γιὰ πράξεις ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας, γιατὶ ὁ Προμηθέας εἶναι ὁ μικρὸς λογικὸς Θεὸς ποὺ ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ Μεγάλου καὶ ἀλόγιστου Θεοῦ Διός, δηλαδὴ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγωνίζεται ἀκατάπαυστα ἐναντίον τῶν ἀμειλίκτων νόμων τῆς φύσεως.

Κοσμᾶς Ι. Βέρροιος

Προμηθεύς, Ἥφαιστος καὶ Ὠκεανίδες (Ἀνάγλυφον μεταγενεστέρων ρωμαϊκῶν χρόνων).

«Ποιοί είναι οἱ σκοποί μας; Βασιλεύς! Πατρίς! Θρησκεία! Οἰκογένεια!»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΟΜΑΔΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Νέο κορίτσι

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὅταν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου διαβαίνη κουραστικὴ καὶ μονότονη, χωρὶς καμμιὰ χαρά, χωρὶς μιὰ δυνατότητα σχετικῆς εὐτυχίας εἶναι βαρειά. Τὸν γονατίζει καὶ τὸν τσακίζει. Εἶναι σὰν μιὰ ἀπέραντη ἔρημο χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὄασι, χωρὶς τὸ ἐλάχιστο ξεκούρασμα. Ἡ δημιουργικότητα ἐξατμίζεται, ἡ θέλησι χαλαρώνεται καὶ ἡ ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας ἐλαττώνεται σιγά-σιγά. Μ' αὐτὸ βλάπτεται τὸ ἄτομο, βλάπτονται καὶ οἱ λαοί. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι τὸ μέτρο τῆς ἐσωτερικῆς χαρᾶς τοῦ ἀτόμου εἶναι καὶ τὸ μέτρο τῆς παραγωγικότητος ἑνὸς λαοῦ. Κι' ἐπειδὴ τὴ μεγάλη μερίδα τῶν λαῶν ἀποτελεῖ ὁ ἐργατικὸς κόσμος, εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ δίδεται συχνὰ ἡ εὐκαιρία γιὰ μιὰ χαρά, γιὰ μιὰ σχετικὴ εὐτυχία. Ἡ περασμένη ἐποχὴ δὲν εἶχε κατανοήσει τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια καὶ δὲν φρόντισε ποτὲ γιὰ τὴν ψυχικὴ τοῦ ἁπλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐργάτη, ὑπόστασι. Ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς τὸν ἤθελε μηχανὴ ἐργασίας καὶ τίποτε ἄλλο.

Στερνὰ ἀπὸ τὴ δουλειά του τὴν καθημερινὴ γύριζε σκυφτὸς καὶ πικραμένος στὸ σπίτι του ἢ τὄρριχνε στὸ μεθύσι γιὰ νὰ ξεχάση τὴν κακομοιριά του. Γινότανε ἄσωτος καὶ στὸ χρῆμα ποὺ κέρδιζε καὶ στὶς δυνάμεις.

Κανεὶς δὲν τὸν ρωτοῦσε, τὸ γιατί καὶ τὸ πῶς. Κανεὶς ὅμως δὲν καταλάβαινε, ἀφωσιωμένος μόνο στὸ ἄτομό του, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἕλλην ἐργάτης καὶ ἡ Ἑλληνίδα ἐργάτισσα, ποὺ νόμιζαν πῶς δὲν ἔχουν στὸν ἥλιο μοῖρα ἀσωτεύοντας τὸ χρῆμα καὶ τὶς δυνάμεις των, ἀσώτευαν καὶ σπαταλοῦσαν τὸ χρῆμα καὶ τὶς δυνάμεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Κι' ἂν δὲν ξημέρωνε ξαφνικὰ ἡ 4 Αὐγούστου τοῦ 1936 μὲ τὸν ἐμπνευσμένο δημιουργό της, ὄχι μοναχὰ τὰ ἐργατικὰ χέρια καὶ ἡ ἐργατικὴ ψυχὴ θὰ σκέβρωναν ἀδύναμα πιὰ γιὰ ἐργασία καὶ συναίσθημα, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἀδυνατοῦσε καὶ θὰ ξεφυλίζονταν. Ἡ ὥρα τῆς μεταστροφῆς ὅμως σήμανε ἔγκαιρα κι' ὁ δρόμος ἄλλαξε ἀπότομα.

Μιὰ ζωογόνος πνοὴ φύσηξε πάνω σ' ὅλα τῆς ζωῆς μας τὰ ἐπίπεδα, τὰ ὑλικὰ καὶ τὰ ψυχικά. Κινήθηκαν τὰ χέρια μας ἀπὸ μιὰ ἀσυνήθιστη δύναμι καὶ τῆς ψυχῆς μας τὰ νερὰ ταράχτηκαν σὲ νέους κύκλους. Κάποιος ἄρχισε νὰ φροντίζη καὶ γιὰ μᾶς, ποὺ δὲν μπορούσαμε μόνοι νὰ φροντίσουμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Κι' ὄχι μονάχα μᾶς ἔδωσε δυνατότητες ἐξελίξεως, ἀλλὰ ἐφρόντισε καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἰδιωτικὰ καὶ γιὰ τὰ πιὸ προσωπικὰ μας ζητήματα. Καταπιάστηκε μὲ τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ ἀναμίχτηκε καὶ στὰ πιὸ ἐσώτερά μας συναισθήματα. Τὸ ἐπιτρέψαμε, γιατὶ ξέρουμε πῶς Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος βοηθὸς γιὰ τὴ μεταβολὴ κάποιων ἐπιθυμιῶν μας σὲ πραγματικότητες.

Ἔτσι ἔγινε καὶ τὴ χαρμόσυνη ἐκείνη Κυριακὴ τῆς 7 Ἰουλίου στὸ ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς. Δὲν ἤτανε μιὰ «χαρὰ» ποὺ ἄνθισε κείνη τὴν ἡμέρα μέσα στὴ χαρμόσυνη ἀτμόσφαιρα τοῦ ὡραίου τοπίου. Ἤτανε ἑκατὸ «χαρὲς» ποὺ σὰν θυμίαμα ἀνέβαιναν τὸν κυριακάτικο ἑσπερινὸ στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ. Ἤτανε ἑκατό, διακόσιες ἐπιθυμίες ποὺ ποιὸς ξέρει στερνὰ ἀπὸ πόσα χρόνια, ἀπὸ πόσες ἀπογοητεύσεις, ἀπὸ πόσες πίκρες ἐγίνονταν ἀλήθεια. Μέσα στὸ ἄλσος ἐκεῖνο στερεώθηκαν ἑκατὸ ἑλληνικὲς οἰκογένειες γιὰ τὴ μελλοντικὴ τοῦ Ἔθνους ἄνθησι καὶ προκοπή.

Ὁ Ἀρχηγὸς περνᾶ τὸν ἀρραβῶνα σ' ἕνα ζεῦγος στοὺς ὁμαδικοὺς γάμους.

Σὰν ἕνα σύμβολο τῆς πατρικῆς Του φροντίδας καὶ στοργῆς στάθηκαν οἱ ἑκατὸν ἐργάτες καὶ ἐργάτισσες χαρούμενοι καὶ γιορτινὰ φτασμένοι ἀπὸ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη. Ἀπ' τὴν Ἀθήνα κι' ἀπ' τὸν Πειραιᾶ, ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τ' Ἀγρίνι, ἀπὸ τὶς Σέρρες καὶ τὴν Καρδίτσα, ἀπ' τὴ Δράμα καὶ Μυτιλήνη, ἀπ' τὴν Ξάνθη, Καβάλλα κι' Ἀστακό. Σὰν νάδινε Ἐκεῖνος μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀγαλλίασι καὶ τὴν ψυχὴ γεμάτη εὐφροσύνη σὲ ἑκατὸ ζευγάρια, σὲ διακόσια παιδιά του, τὴν πατρικὴ του εὐλογία στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς των. Κι' ὄχι μοναχὰ αὐτό, ἀλλὰ ἔδινε συμβολικὰ τὴν εὐχή του σὲ ὅλο τὸν νέο κόσμο τῆς νέας Ἑλλάδος, τὴν εὐχή του γιὰ τὴν ἔντιμη θεμελίωσι τῆς πατροπαράδοτης ἑλληνικῆς Οἰκογενείας. Γιατὶ μέσα στὸ πρόγραμμα ποὺ ἔθεσε μὲ τὴν ἀνατολὴ τῆς 4 Αὐγούστου ἕνας σκοπὸς — ἴσως ὁ πιὸ σημαντικὸς καὶ ὁ πιὸ βασικὸς ἀπὸ ὅλους — εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν τελεία ἐξυγίανσι τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὰ μολυσματικὰ κηρύγματα τῶν πρὶν ἐποχῶν καὶ ἡ ἵδρυσι νέων οἰκογενειῶν πάνω στὶς πατροπαράδοτες ἑλληνικὲς ἀρχές.

Ἐφαρμόζοντας τώρα τὸ πρόγραμμά Του μὲ ἀκρίβεια καὶ σύστημα κινεῖται καὶ βοηθεῖ πάνω στὸ σημαντικὸ αὐτὸ τῆς λαϊκῆς ζωῆς ἐπίπεδο μὲ ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ βοήθεια. Γιατὶ οἱ νέες νυφοῦλες παίρνουν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐλογία Του καὶ μιὰ μικρὴ προῖκα γιὰ τὶς πρῶτες ἀνάγκες τῆς καινούργιας οἰκογενείας των, ποὺ τοὺς προσφέρει μέσῳ τῆς Ἐθνικῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Μέσα στὴν ὡραία αὐτὴ τελετὴ καὶ πρᾶξι, βλέπε, ἀγαπητὸ νέο κορίτσι, τὸ μεγάλο καὶ βαθὺ ἐνδιαφέρον ποὺ αἰσθάνεται Ἐκεῖνος γιὰ τὴ νεότητα, γιὰ τὰ ὄνειρά της, τὴν ἀποκατάστασί της καὶ τὴν ἐξέλιξί της σὲ τίμιους καὶ καλοὺς πολίτας, σὲ χρηστὲς οἰκοδέσποινες καὶ ἄξιες μητέρες.

Σ. Καρ.

Ο ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΕΡΑΣ, ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Τώρα πού οἱ ζέστες ἄρχισαν νὰ γίνωνται καταθλιπτικὲς καὶ ἡ κούρασι νὰ μᾶς κυριεύῃ, τώρα ἔχομε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἐποχὴ ἀνάγκη ἀπὸ φρέσκον ἀγέρα. Ὅπως εἶναι σπουδαῖο γιὰ τὸν ὀργανισμό μας τὸ φαγητὸ καὶ τὸ πιοτό, ἔτσι εἶναι καὶ ὁ καλός, καθαρὸς καὶ φρέσκος ἀγέρας. Τὸν ἀναπνέουμε μὲ κάθε μας ἀνάσα. Καὶ ἐνῷ ἴσως μποροῦμε νὰ στερηθοῦμε ἐν ἀνάγκῃ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ πιοτὸ μέρες καὶ μάλιστα βδομάδες, δὲν μποροῦμε οὔτε λεπτὸ νὰ ζήσουμε χωρὶς ὀξυγόνο.

Ὅμως δὲν μᾶς ἀρκεῖ νὰ μένουμε μοναχὰ στὸ φρέσκον ἀγέρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναπνέωμε καὶ νὰ ὁδηγοῦμε σωστὰ καὶ ὅπως πρέπει στὰ πνεμόνια μας τὸ πολύτιμο αὐτὸ γιὰ τὴ ζωή μας ὄργανο. Ὁ φρέσκος ἀγέρας μᾶς καθαρίζει ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Εἶναι τὸ καλύτερο γιατρικό. Μεταβιβάζει στὰ πνευμόνια μας τόσο ὀξυγόνο πού μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων φέρνει στὶς θέσεις ἐκεῖνες τοῦ σώματος πού αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχουν ἀπόλυτο ἀνάγκη γιὰ νὰ ζωογονηθοῦν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὅμως τὸ σπουδαιότερο εἶναι πῶς νὰ ἀναπνέωμε. Πρέπει κάθε τι νὰ τὸ κάνουμε ὅπως πρέπει. Ἂς μὴ λέμε ὅτι δὲν ἔχουμε καιρό. Γιατὶ ἔχομε καιρό, κάποτε καὶ πολὺν μάλιστα, νὰ ντυθοῦμε, νὰ πλυθοῦμε καὶ ἴσως νὰ καλλωπισθοῦμε; Ἂς προσπαθήσουμε τὸ πρωῒ νὰ βροῦμε λίγον καιρὸ πηγαίνοντας ἴσως στὸ γραφεῖο μας ἢ ποτίζοντας τὸν κῆπο μας ἢ ἐκτελῶντας κάποια ἐργασία μας νὰ ἀπολαύσωμε τὸν καθαρὸν καὶ φρέσκον ἀγέρα. Ὁ πρωϊνὸς ἀγέρας εἶναι τόσο ὠφέλιμος. Ἂς τὸν ἀναπνέουμε μὲ μεγάλες ἀνάσες ἀπὸ τὴ μύτη, ἐκπνέοντας τὸν ἀκάθαρτο ἀπὸ τὸ στόμα.

Αὐτὴ ἡ γυμναστικὴ τῆς ἀναπνοῆς εἶναι σπουδαία γιὰ τὸν ὀργανισμό μας. Τὸ σῶμα μας γίνεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἱκανὸ γιὰ ἀντίστασι καὶ τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα παίρνουν δύναμι ἀπὸ τὸν πρωϊνὸν αὐτὸν ἀγέρα. Τὸ δέρμα μας ἐπίσης ζωντανεύει καὶ καθαρίζει. Τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα γεμίζουν αἷμα καὶ γενικὰ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται φρέσκος καὶ γερός. Ἡ ὄψι τοῦ προσώπου ἀποκτᾶ τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας καὶ εὐεξίας.

Τὸ σῶμα μας πρέπει νὰ εἶναι ντυμένο τώρα στὶς ζεστὲς ἡμέρες ἐλαφρὰ καὶ λεπτά. Τὰ πορώδη ὑφάσματα ἀφήνουν τὸν ἀγέρα νὰ ἐνεργῇ ἐξυνιαντικὰ πάντα στὸ σῶμα μας.

Στὰ ἀερολουτρά σας προσπαθεῖτε νὰ ἀναπνέετε σωστά. Κι' ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψι σας ὅτι ὁ ἥλιος, ὁ ἀγέρας καὶ τὸ φῶς, μεταχειριζόμενα ὅπως πρέπει, εἶναι τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ γιατρικὰ καὶ τὰ πιὸ καλὰ καλλυντικά. Ἐμποδίζουν τὸ πρόωρο γῆρας καὶ αὐξάνουν τὴ δημιουργικότητα. Ἕνας λαὸς πού ζῇ καὶ φροντίζει γιὰ τὴ φυσική του γεροσύνη, ἐκτιμῶντας τὰ πολύτιμα αὐτὰ τῆς φύσεως ὑλικά, θὰ εἶναι πάντα σὲ θέσι νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ἀποδώσῃ. Μὴ ξεχνᾶτε σεῖς νέες μητέρες νὰ ἀνατρέφετε μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὰ παιδιά σας.

Μῆλα μὲ ρύζι

Εἶναι κάτι πού θὰ ἀρέσῃ πολὺ στὰ παιδιά μας. Μὰ τὸ σπουδαιότερο εἶναι πού θὰ τὰ χορτάσῃ καὶ θὰ τὰ θρέψῃ ὑγιεινὰ καὶ κατάλληλα. Μὰ καὶ γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους δὲν θὰ εἶναι λιγώτερο καλόδεχτο.

Παίρνουμε 300 δράμια ἕως 1 ὀκᾶ μῆλα, τὰ καθαρίζουμε, βγάζουμε τοὺς σπόρους καὶ τὰ κόβουμε σὲ μικρὰ τετραγωνάκια. Τὰ βράζουμε μὲ μισὴ λίτρα νερό, 100 δράμια ζάχαρι καὶ λίγο φλοῦδι λεμονιοῦ. Ὅταν βράσουν τὰ ἀποσύρουμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ στραγγίζουμε σ' ἕνα τρυπητὸ τὰ μῆλα. Μέσα στὸ ζωμὸ ρίχνουμε ἀκόμα ¾ λίτρας νερό, τὰ φύλλα τῶν μήλων καὶ τὶς καρδιές τους πού βγάλαμε καὶ τὰ βράζουμε καλὰ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ζουμὶ ὅλη τὴν οὐσία τους. Ἀφοῦ τὰ στραγγίσουμε, ρίχνουμε στὸ ζουμὶ 150 δράμια ρύζι, πού τὸ βράζουμε προσεχτικὰ γιὰ νὰ μὴ λυώσῃ. Ἔπειτα ἀνακατεύουμε τὰ μῆλα καὶ πρὶν φέρουμε τὸ φαγητὸ στὸ τραπέζι τὸ περιχύνουμε μὲ λίγο γλυκὸ τσιγαρισμένο βούτυρο ὡς καὶ μὲ λίγη κανέλλα καὶ ζάχαρι.

Δοκιμάστε, ἀγαπημένες μου ἀναγνώστριες, καὶ δὲ θὰ μετανοήσετε

Γλύκισμα μὲ βερύκοκκα

Μὲ δελτίο θὰ μᾶς δίνεται τώρα ἡ ζάχαρι. Ὅμως πάλι ἂν θέλουμε μποροῦμε νὰ οἰκονομήσουμε 100 δράμια ἢ νὰ μεταχειριστοῦμε σταφιδίνη ἢ καὶ μέλι γιὰ νὰ ἑτοιμάσουμε κάτι ἔκτακτο σὲ μιὰ γιορτή μας. Διαβάστε μιὰ συνταγή:

75 δρ. βούτυρο,
50 δρ. ζάχαρι ἢ 100 σταφιδίνη,
1 αὐγό,
1 κουταλιὰ σόδα,
βανίλλια,
150 δρ. ἀλεῦρι,
2 - 3 κουταλιὲς γάλα,
300 δρ. βερύκοκκα.

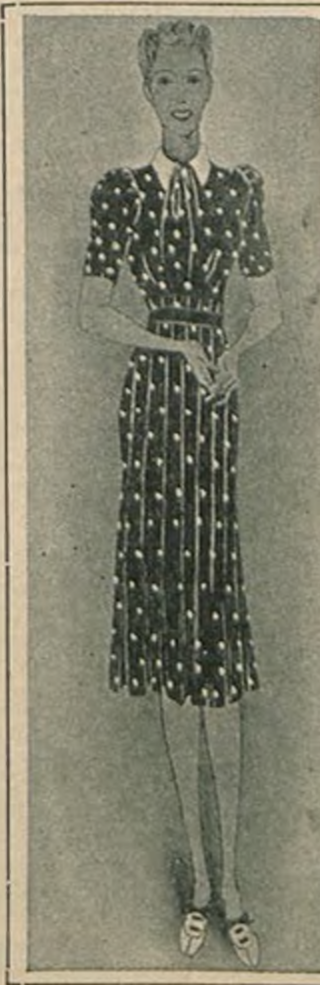
Μποροῦμε νὰ πάρωμε τὰ ποσὰ διπλᾶ, ὅταν θέλωμε μεγαλύτερο γλύκισμα.

Ἐκτέλεσις: Χτυπᾶμε τὸ βούτυρο μὲ τὴ ζάχαρι, τὸ αὐγὸ καὶ τὴ βανίλλια. Τὸ μὲ τὴ σόδα ἀνακατωμένο ἀλεῦρι ἀνακατεύουμε σιγὰ - σιγὰ στὸ βούτυρο, κάνοντας μιὰ ἐλαφρὰ ζύμη, πού ξαπλώνουμε σὲ μιὰ λαμαρίνα ἢ ταψάκι βουτυρωμένα, μὲ ἕνα κουτάλι βυθίζοντάς το συχνὰ στὸ νερό. Πάνω σ' αὐτὴ ἀραδιάζουμε τὰ μισὰ βερύκοκκα.

Τὸ γλύκισμα ψήνουμε 40 - 50 λεπτὰ σὲ γερὴ φωτιά. Κατόπιν τὸ πασπαλίζουμε μὲ μπόλικη ζάχαρι.

Ἂν θέλουμε, μποροῦμε νὰ τὸ φκιάσουμε καὶ καλλίτερο.

Πρὶν τὸ στείλουμε στὸ φοῦρνο λυώνουμε λίγο ἀλεῦρι ἢ σκόνη πουτίγκας (τὴν ἀγοράζουμε σὲ πακετάκια) μὲ μερικὲς κουταλιὲς γάλα καὶ 3 - 4 κρόκους αὐγῶν. Τὸ ἀσπράδι τὸ χτυποῦμε προσθέτοντας ζάχαρι καὶ 10 - 15 λεπτὰ πρὶν ἀποσύρουμε ἀπὸ τὸ φοῦρνο τὸ γλύκισμα τὸ περιχύνουμε.

Χάρι καὶ ἁπλότητα

Γιὰ νὰ εἶναι ἕνα κορίτσι χαριτωμένο πρέπει φυσικὰ νὰ εἶναι καὶ καλὰ ντυμένο. Ὅμως καλὸ ντύσιμο δὲν σημαίνει καὶ πολυέξοδο ντύσιμο. Ὅποια ἀπὸ σᾶς ἔχει αὐτὴ τὴν ἰδέα πέφτει σὲ ριζικὸ γιὰ τὴ γυναῖκα σφάλμα.

Σήμερα, ὅπως ἔχουν ἁπλοποιηθῆ πολλὰ πράγματα στὴ ζωή, ἔχει ἁπλοποιηθῆ καὶ τὸ γυναικεῖο ντύσιμο. Σὲ παληὲς εἰκόνες θὰ εἴδατε τοὺς πύργους τῶν μαλλιῶν τοῦ Λουδοβίκου 14ου καὶ τὰ φραμπαλάδακια καὶ τὰ κρινολῖνα τῆς κατόπιν ἐποχῆς. Ἤτανε βασανιστικὰ καὶ ἀνούσια. Ἀντιπροσώπευαν τὴν ἐποχή τους.

Τώρα μπῆτε καὶ σεῖς στὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι μιὰ σοβαρὰ ἐποχή, σοβαρὰ ὅμως καὶ ἄξια νὰ τὴν ζήσῃ κανείς. Ἂς ἐκδηλώνεται στὶς πράξεις καὶ στὸ ντύσιμό σας ἀκόμα. Τὸ ἁπλὸ αὐτὸ φορεματάκι δείχνει γοῦστο, εἶναι χαριτωμένο, ἀκόμα καὶ ὄχι πολυέξοδο. Οἱ τελεῖες εἶναι πάλι στὴ μόδα.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΠΟΙΑ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὸ σύστημα τῆς ὑποδιαιρέσεως τοῦ χρόνου εἶναι ἀρχαιότατο. Οἱ ἑπτὰ ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος ἀποτελοῦν μιὰ κανονικὴ κατανομὴ τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς καὶ κάθε ἑβδομὰς ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ¼ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων ὁ σεληνιακὸς μὴν περιλαμβάνει περίπου εἰκοσιεννιάμιση ἡμέρας, κάθε ἑβδομὰς ἀντιπροσωπεύει καὶ μίαν ἀπὸ τὶς τέσσερις φάσεις τῆς σελήνης.

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν ποῖος ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητὴς τῆς ὑποδιαιρέσεως αὐτῆς τοῦ χρόνου καὶ πότε αὐτη ἐπραγματοποιήθη. Πάντως, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες ἀνακαλύψεις, καὶ αὐτὴ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ φαίνεται ὅτι ἀρκετὲς χιλιάδες χρόνια π. Χ. ἦτο γνωστὴ στοὺς Χαλδαίους, τοὺς Ἰνδούς, τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς Ἰσραηλίτας. Ἀπὸ τοὺς λαοὺς αὐτοὺς τὴν ἐπῆραν πρῶτον οἱ Ἕλληνες καὶ κατόπιν οἱ Ρωμαῖοι. Ἐνῷ δὲ οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν εἰς ἑκάστην ἡμέραν τὸ ὄνομα τῆς θέσεως ποὺ εἶχε κατὰ σειρὰν μέσα στὴν ἑβδομάδα, ὡς π. χ. Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη—ἡ Κυριακὴ ὠνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ Σάββατον διετήρησε τὸ ἑβραϊκὸν ὄνομα ἀπὸ τὴν λέξιν Σαμπὰθ = ἀνάπαυσις, καὶ ἡ Παρασκευὴ διότι κατ' αὐτὴν οἱ Ἑβραῖοι «παρεσκευάζοντο» διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαββάτου — οἱ Ρωμαῖοι ἔδωσαν εἰς ἑκάστην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τὸ ὄνομα διαφόρων θεῶν των, ὡς τῆς Σελήνης (Λούνα), τοῦ Ἄρεως (Μάρς), τοῦ Ἡφαίστου (Μερκούριους), τοῦ Διὸς (Τζιόβε), τῆς Ἀφροδίτης (Βένερε), εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόσθεταν τὴν λέξιν «ντίε», ἡμέρα, ὡς Λουνεντὶ κλπ., λέξεις αἱ ὁποῖαι διατηροῦνται καὶ σήμερον εἰς τὰς λατινικὰς γλώσσας.

Ἡ Κυριακὴ ἐλέγετο στοὺς Ρωμαίους «Ντίες Μάγκνα» (Μεγάλη Ἡμέρα) καὶ στὴν γαλλικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὸ παρεφθαρμένο αὐτὸ ὄνομα «Ντιμάνς», ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ παλαιό της ὄνομα τῶν βορεινῶν ἀρχαίων λαῶν, ποὺ εἶχαν ἀφιερώσει τὴν Κυριακὴν στὸν ἥλιο καὶ τὴν λένε «Σάνντεϊ» καὶ «Ζόνταγκ», δηλ. «ἡμέρα τοῦ ἡλίου».

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΔΩΡΕΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολόν των διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Β. Ἀεροπορίας μᾶς ἐνθυμίζει διαφόρους περιέργους δωρεὰς ποὺ ἔγιναν κατὰ καιροὺς ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου. Καὶ εἶναι ἀρκετὰ συγκινητικαὶ αἱ δωρεαὶ αὐταί, τὰς ὁποίας πρόκειται ν' ἀναφέρωμεν, διότι τὰς ἔκαμαν ἄνθρωποι πτωχοί, ἀπὸ τὸ ὑστέρημά των.

Εἰς τὰ 1845 ὁ δημόσιος ὑπηρέτης Δημήτριος Φάφαλης προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου ἕναν ὁλόκληρον μισθόν του, ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς 28 καὶ 5 λεπτά.

Εἰς τὰ 1849 δύο πτωχοὶ ἄνθρωποι, ὁ Δημήτριος Φωτόπουλος καὶ ὁ Σωτήριος Ταλαντιναῖος ἄφησαν μετὰ τὸν θάνατόν των εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὁ μὲν πρῶτος δραχμὰς 100 καὶ ὁ δεύτερος 50, ποσὰ ἀρκετὰ σημαντικὰ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἕνας πτωχὸς διδάσκαλος, ὁ Πύρρος, ποὺ ἀπέθανεν εἰς τὰ 1853, ἄφησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μίαν πελωρίαν ὑδρόγειον σφαῖραν, τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος. Καὶ ἐπειδὴ τὸ σπίτι εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦσεν ὁ Πύρρος δὲν εἶχεν ἀρκετὰ μεγάλην θύραν διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ βγάλουν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν πελωρίαν ἐκείνην σφαῖραν, ἠναγκάσθησαν νὰ κατεδαφίσουν ἕνα μέρος τοῦ τοίχου, ὅπως ἀναφέρει εἰς μίαν λογοδοσίαν του ὁ τότε Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Π. Ἀργυρόπουλος.

Ὁ Ἰωάννης Κατριμέζης, ἀπὸ τὴν Τρίπολιν, ἐκληροδότησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἕνα σπιτάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε, μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ ἀντικείμενα τέχνης ποὺ εὑρίσκοντο ἐντὸς αὐτοῦ.

Εἰς τὰ 1856 ὁ τότε ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγ. Θεοδώρων ἄφησεν, ἀποθνήσκων, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον 200 δραχμάς.

Καὶ ἕνας ἄλλος ἐφημέριος, Ἠπειρώτης αὐτός, ὁ Γεώργιος Φύφας, διέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου τὸ 1866 τὴν οἰκίαν του, ἀπὸ τὴν ἐνοικίασιν τῆς ὁποίας εἰσέπραττεν 70 δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Τὸ 1868 ὁ Θεόδωρος Πέτρου, γεννηθεὶς εἰς τοὺς Παξοὺς καὶ ἀποθανὼν εἰς τὴν Μολδοβλαχίαν, ἄφησεν ἀπὸ τὴν μικρὰν περιουσίαν του πέντε χρυσᾶ φλουριὰ ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου.

Εἰς τὰ 1871 ὁ ἐκ Κεφαλληνίας ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος Σ. Δ. Ζερβὸς προσέφερεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον 10 δραχμὰς κατὰ μῆνα ἀπὸ τὸν μικρὸν μισθόν του.

Τὸ ἑπόμενον ἔτος ὁ κρεοπώλης Ἰωάννης Βαρύκας ἄφησε διὰ διαθήκης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸ ἓν τρίτον τῆς περιουσίας του, ποὺ ἀντεπροσώπευε τὸ ποσὸν τῶν 100 χιλιάδων δραχμῶν.

Τὸ ἴδιον ἔτος μία ὑπηρέτρια ἀπὸ τὴν Ὕδραν, ἡ Κιάρα Γκώτου, ὅταν ἀπέθανεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἄφησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον 200 δραχμάς, τὰς ὁποίας εἶχεν οἰκονομήσει ἀπὸ τοὺς μισθούς της.

Τέλος ὁ Δημ. Γ. Ὄκας, ἀκονιστὴς ξυραφιῶν, καταγόμενος ἀπὸ τὸ Μέτσοβον τῆς Ἠπείρου, ὅταν ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας παρήγγειλεν εἰς τοὺς συγγενεῖς του νὰ δώσουν ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποὺ τοὺς ἄφησε 20 δραχμὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Η ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ

Ἡ φυσαρμόνικα, τὴν ὁποίαν ἀκοῦμε τόσο συχνὰ σὲ δίσκους γραμμοφώνου ἢ σὲ μουσικὲς ἐκτελέσεις ὀρχηστρῶν Τζάζ, ἐφευρέθη τῷ 1827 ὑπὸ Γάλλου μουσικοῦ καὶ κατασκευαστοῦ μουσικῶν ὀργάνων καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Βιέννην ὑπὸ τοῦ κατασκευαστοῦ μουσικῶν ὀργάνων Ντόμιαν.

Σήμερον, εἰς τὸ κορύφωμα πλέον τῆς τελειότητός της, κατέστη ἀπαραίτητον ὄργανον εἰς τὴν σύνθεσιν ὄχι μόνον ὀρχηστρῶν Τζάζ, ἀλλὰ καὶ πάσης ἄλλης ὀρχήστρας.

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

— Τὰ ταχυδρομικὰ δελτάρια ἔχουν μόνον 70 ἐτῶν ζωήν. Τὴν πρώτην ἐπίσημον ἐμφάνισίν των ἔκαμαν εἰς τὴν Βιέννην στὰς 22 Νοεμβρίου 1869.

— Ἡ τροφὴ ποὺ χωνεύεται εὐκολώτερα ἀπὸ ἕνα ὑγιὲς στομάχι εἶναι τὸ βραστὸ ρύζι, διὰ τὸ ὁποῖον ἀρκεῖ μία ὥρα. Ἀμέσως κατόπιν ἀκολουθοῦν τὰ κτυπητὰ αὐγά, ποὺ ἀπαιτοῦν μιάμιση ὥρα καὶ ἀμέσως μετὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

— Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κοιμᾶται ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας κινεῖται εἰς τὸν ὕπνον του τοὐλάχιστον 35 φοράς, κάμνει δηλαδὴ μίαν κίνησιν κάθε τέταρτον τῆς ὥρας περίπου.

— Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχουν 365.100 χιλιόμετρα ἀσφαλτοστρωμένων δρόμων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τρέχουν συνεχῶς περὶ τὰ 40 ἑκατομμύρια αὐτοκινήτων.

— Τὸ μεγαλύτερον ἐναέριον σκάφος τοῦ κόσμου τῆς ἐπιβατηγοῦ ἀεροπορίας εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν γραμμὴν Ἁγίου Φραγκίσκου — Μανίλλας — Νέας Ζηλανδίας: δύναται νὰ μεταφέρῃ 72 ἐπιβάτας.

— Κατ' ἔτος, εἰς μόνην τὴν Εὐρώπην, παράγονται 136 ἑκατομμύρια τόννων χάλυβος. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει τὴν παραγωγὴν ἐν καιρῷ εἰρήνης, διότι ἐν καιρῷ πολέμου διπλασιάζεται.

— Ὁ λαὸς ποὺ γράφει τὰς περισσοτέρας ἐπιστολὰς εἶναι ὁ ἀγγλικός, κατὰ μέσον ὅρον 14 τὸν μῆνα. Οἱ δὲ Κινέζοι γράφουν τὰς ὀλιγωτέρας, δηλαδὴ μίαν ἐπιστολὴν κάθε ἓξ μῆνας.

— Ἡ λεπτότερη μύτη μιᾶς βελόνης εἶναι ὀκτὼ φορὲς χονδρότερη ἀπὸ ἕνα ἀγκάθι τσουκνίδας.

— Τὸ περίφημον Σινικὸν τεῖχος ἔχει μῆκος 3.000 χιλιομέτρων. Ἐὰν εὑρίσκετο εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ τεῖχος αὐτὸ θὰ ἐξετείνετο ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἕως τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης εἶναι 35 φορὰς λεπτότερος ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν σύρμα μιᾶς ἠλεκτρικῆς λάμπας, δηλαδὴ τοῦ λεπτοτέρου σύρματος ἀπὸ ὅσα κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἕως τώρα.

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ Γιατροῦ

Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ

Γ'.

Εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα μας ἀσχοληθήκαμε γενικῶς περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας λόγῳ τῶν φθορῶν ποὺ ὑφίσταται καὶ περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀδυναμίας τῶν παιδιῶν. Εἰς τὰ προσεχῆ ἄρθρα μας θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν διατροφὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας μέχρι τῆς ἐφηβικῆς. Εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ἐὰν κατανοήσωμεν καλῶς καὶ ἐφαρμόσωμεν κατὰ γράμμα ὅσα θὰ μάθωμεν περὶ τῆς διατροφῆς τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή, ἀσφαλῶς θὰ παχύνουν ὅσοι ἢ ὅσαι εἶναι τσίροι καὶ θὰ γίνουν ἀπολύτως ὑγιεῖς.

Ἡ διατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, κατόπιν τῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης, ἔγινε ἕνα ζήτημα πράγματι πολύπλοκον. Δὲν εἶναι, ὅπως ἐνόμιζαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἡ ρύθμισις τῆς τροφικῆς χημείας ἀνάλογα μὲ τὴ θρέψι τοῦ παιδιοῦ, δηλ. κανονικὴ χορήγησις τοῦ λίπους, λευκώματος καὶ σακχάρου, ἀλλὰ πρόβλημα ἀπολύτως βιολογικόν. Ἐὰν θελήσῃ κανεὶς σήμερον νὰ μελετήσῃ τὰ τροφικὰ σιτηρέσια τοῦ παιδιοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὶς τροφὲς ἀπὸ χημικῆς μόνον συνθέσεως, ἀλλὰ νὰ προσέξῃ ἐὰν αὐται ἐξασφαλίζουν συγχρόνως καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀναπτύξεως. Ἡ ἐνέργεια τῆς ἀναπτύξεως, ποὺ καλύπτεται πράγματι ἀπὸ πραγματικὸ μυστήριο, εἶναι κατὰ τὰς νεωτέρας θεωρίας τὸ ἀποτέλεσμα πρῶτον τῆς κληρονομικότητος καὶ δεύτερον ὡρισμένων ἐρεθισμάτων. Τὰ ἐρεθίσματα ταῦτα εἶναι ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Τὰ ἐσωτερικὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἴδιον ὀργανισμὸν καὶ εἶναι τὰ παράγωγα τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων (θυρεοειδοῦς, ὑποφύσεως, θύμου κλπ.) γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε ἄλλοτε ἀρκετά.

Ἡ ἐνέργεια τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων στὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων φαίνεται κυρίως εἰς τὰς παθολογικὰς καταστάσεις, ὁπότε ἡ ἀνάπτυξις ἄλλοτε σταματᾷ, ἄλλοτε ἐπιβραδύνεται καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐπιταχύνεται. Τὰ ἐξωτερικὰ ἐρεθίσματα εἶναι προϊόντα τῆς φύσεως καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸν ὀργανισμὸν διὰ τῶν τροφῶν. Ταῦτα εἶναι αἱ γνωσταὶ χημικαὶ οὐσίαι, φώσφορος, ἀσβέστιον, μαγνήσιον, τὰ ἀπαραίτητα ἀμινοξέα τῶν λευκωμάτων καὶ αἱ γνωσταὶ βιταμῖναι τῆς ἀναπτύξεως (βιταμ. Α καὶ ἐπικουρικῶς αἱ βιταμ. Β καὶ Δ).

Ὅταν λείπουν ἢ ὅταν εἶναι ἀνεπαρκεῖς αἱ οὐσίαι αὐταί, τότε ἡ ἀνάπτυξις διαταράσσεται ἀναλόγως, ὅπως ἀπέδειξαν καὶ μὲ πειράματα ἐπὶ ζώων οἱ ἐρευνηταί. Ἡ διατροφὴ λοιπὸν τοῦ παιδιοῦ διὰ νὰ εἶναι πλήρης καὶ ἀνάλογος τῶν ἀναγκῶν του, πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ἐκτὸς τῶν τριῶν κυρίως θρεπτικῶν οὐσιῶν, δηλ. τοῦ λίπους, λευκώματος καὶ σακχάρου, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν συντήρησιν, καὶ οὐσίας χρησίμους διὰ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξίν του. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς παράγοντας αὐτοὺς τῆς ἀναπτύξεως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι βοηθοῦν σπουδαίως εἰς τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ, ὅπως οἱ ὑγιεινοὶ ὅροι τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ, ὁ καθαρὸς ἀήρ, ὁ ἥλιος κλπ., ἀλλὰ ἐμεῖς ἐδῶ θὰ ἀσχοληθοῦμε μόνον μὲ τοὺς τροφικοὺς παράγοντας, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, εἰς τὸ ἑπόμενον ἄρθρον.

Ἐλπίζω ὅτι οἱ ἄρρενες ἀναγνῶσταί μας θὰ συγχωρήσουν τὴν ἐπέκτασίν μας εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, ὅταν σκεφθοῦν πρῶτον ὅτι κάποτε θὰ ἔλθουν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ βοηθήσουν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν των ἐνθυμούμενοι τὴν «στήλην τοῦ γιατροῦ» καὶ δεύτερον ὅτι δὲν εἶναι οἱ μόνοι ἀναγνῶσταί μου, ἀλλὰ καὶ πλεῖσται ὅσαι νεαραὶ μητέρες καὶ μέλλουσαι τοιαῦται καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ μὲ εὐγνωμονοῦν ἀσφαλῶς ἐφαρμόζουσαι τώρα ἢ ἀργότερα τὴν διδασκαλίαν μου.

Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ
Παιδίατρος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΔΕΡΦΟΣ ΠΟΥ ΓΛΥΤΩΣΕ ΤΗΝ ΑΔΕΡΦΗ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΚΟ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας βασιλιᾶς κι' εἶχε τρεις γυιους και μια θυγατέρα. Ἀποκατω ἀπ' τα παλάτια του ἦταν ἕνας κῆπος, καὶ μεσα στὸν κῆπο ἔρχονταν ἕνας δράκος. Ἡ βασιλοπούλα δὲν πήγαινε στὸν κῆπο, ἐπειδὴ σκιάζονταν ἀπὸ τὸ δράκο νὰ μὴν τὴν πάρῃ. Μιὰ μερα τὴν πῆρε ὁ μικρότερος ἀδερφος της, καὶ πῆγαν κάτω στὸν κῆπο. Ἄξαφνα, ἦρθε ὁ δράκος καὶ τὴν σήκωσε στον ἀέρα, καὶ τὴν πῆγε σ' ἕνα βουνὸ ψηλό, ποὺ δεν ἀνέβαινε κανένας. Ὁ μικρότερος ἀδερφός, ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας του την πῆρε τὴν ἀδερφή του ὁ δράκος, ἀποφάσισε ἢ να πάη νὰ τὴν εὕρῃ ἢ νὰ χαθῇ. Ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἄφινε νὰ πάῃ, γιατί τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδερφοὺς του. Ἀλλ' αὐτὸς ποῦ; Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν εὕρῃ.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες μέρες κίνησε καὶ πῆγε στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ, μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀνεβῇ στὴν κορφή του. Ἐκεῖ στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ, βρῆκε δυὸ φίδια, ἕνα ἄσπρο κι' ἕνα μαῦρο, ποὺ πάλευαν. Τὸ μαῦρο ἦταν ἕτοιμο νὰ σκοτώσῃ τὸ ἄσπρο. Σὰν εἶδε ἔτσι αὐτός, σκοτώνει τὸ μαῦρο, καὶ τότε τὸ ἄσπρο τοῦ λέει: Τί καλὸ θέλεις νὰ σοῦ κάνω, γι' αὐτὴ τὴ χάρι ποὺ μοῦ ἔκανες;

— Δὲ θέλω τίποτε ἄλλο, τοῦ εἶπε τὸ βασιλόπουλο, μονάχα νὰ μ' ἀνεβάσῃς σὲ τοῦτο ἐδῶ τὸ βουνό.

— Δέσου ἀπ' τὴν οὐρά μου, τοῦ λέει τὸ φίδι.

Κι' ἀφοῦ δέθηκε ἀπ' τὴν οὐρά του, τὸν ἀνέβασε στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, κι' ὕστερα ἔφυγε.

Τὸ βασιλόπουλο πῆγε σ' ἕνα βοσκό, ποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ δράκου, καὶ μπῆκε δοῦλος στὸ βοσκό, καὶ ντύθηκε τσοπάνικα ροῦχα.

Ὁ βοσκὸς τὸν ἔστελνε κάθε βδομάδα στὸ δράκο κι' ἔπαιρνε ψωμί. Μιὰ μέρα βρῆκε τὴν ἀδερφή του μονάχη καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδερφός σου, κι' ἦρθα νὰ σὲ πάρω.

— Καὶ πῶς ἦρθες ἐδῶ; τοῦ λέει, δὲν σκιάχθηκες νὰ μὴ σὲ φάῃ ὁ δράκος; Νά! τώρα μπορεῖ νάρθῃ, μόν' κρύψου νὰ μὴ σὲ βρῇ· ἐξ ἄλλου γιὰ νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ, εἶν' ἀδύνατο, κι' ἀπ' τὰ χέρια τοῦ δράκου δὲν μποροῦμε νὰ γλυτώσουμε· ὅλο τὸ παλάτι τόχει γιομᾶτο σκλαβωμένους, κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνὸ δὲν μποροῦμε νὰ κατεβοῦμε· κι' ἀπορῶ πῶς ἀνέβηκες ἐσὺ ἐδῶ πάνω, ποὺ μήτε πουλὶ πετάμενο δὲν μπορεῖ ν' ἀνεβῇ.

— Δέθηκα ἀπ' τὴν οὐρὰ ἑνὸς φιδιοῦ, τῆς εἶπε, κι' ἀνέβηκα ἕως ἐδῶ· μόν' ἄκου, τὸ βράδι ποὺ θἄρθῃ ὁ δράκος, ρώτα τον ποῦθε κρέμεται ἡ δύναμίς του, κι' ὅ,τι σοῦ πῇ, αὔριο ἔρχουμαι καὶ μοῦ τὸ λές.

Τὸ βράδι ποὺ ἦρθε ὁ δράκος, τὸν ρώτησε ἡ βασιλοπούλα ποῦθε κρέμεται ἡ δύναμίς του· κι' ὁ δράκος τῆς εἶπε πῶς τὸ κεφάλι του ἔχει τρεῖς χρυσὲς τρίχες, καὶ μ' αὐτὲς ἀνοίγει ἕνα δωμάτιο, καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο βρίσκονται τρία περιστέρια· ἂν ψοφήσῃ τὸ ἕνα περιστέρι, ὁ δράκος ἀρρωσταίνει, ἂν ψοφήσῃ καὶ τ' ἄλλο, ὁ δράκος γίνεται χειρότερα, κι' ἂν ψοφήσῃ καὶ τὸ τρίτο, τότε ὁ δράκος πεθαίνει.

Τὴν ἄλλη τὴ μέρα, ποὺ ἦρθε ὁ ἀδερφός της, τοῦ τὰ 'μολόγησε αὐτά, καὶ τῆς εἶπε:

— Τὸ βράδι ποὺ θὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ ὁ δράκος, νὰ πάρῃς ἕνα ψαλίδι, νὰ τοῦ κόψῃς τὶς χρυσὲς τὶς τρίχες, ν' ἀνοίξῃς τὸ δωμάτιο καὶ νὰ σκοτώσῃς τὰ περιστέρια, καὶ τότε θὰ ψοφήσῃ κι' ὁ δράκος.

Τὸ βράδι τὸν ἄφησε ἡ βασιλοπούλα τὸ δράκο ἕως ὅτου κοιμήθηκε, κι' ἀφοῦ τοῦ ἔκοψε τὶς χρυσὲς τρίχες, κι' ἄνοιξε τὸ δωμάτιο καὶ σκότωσε τὰ περιστέρια, πέθανε κι' ὁ δράκος.

Σὰν πέθανε ὁ δράκος, ἄνοιξαν ὅλες τὶς κάμαρες καὶ ξεσκλάβωσαν ὅλον τὸν κόσμο ποὺ εἶχε σκλαβωμένο. Ξεσκλάβωσαν ἀκόμη καὶ τρεῖς βασιλοποῦλες, καὶ τὶς πῆραν μαζί τους. Κι' ἀφοῦ πῆγαν στὴν κορφὴ τοῦ-βουνοῦ, εἶδε τ' ἀδέρφια του ποὺ τὸν περίμεναν κάτω στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ, κι' ἀφοῦ κρέμασε σκοινιά, πρῶτα κατέβασε τὴν ἀδερφή του, ὕστερα τὴ μεγαλύτερη βασιλοπούλα, καὶ φώναξε:

— Αὐτὴ εἶναι γυναῖκα τοῦ μεγάλου μας ἀδερφοῦ.

Ὕστερα κατέβασε τὴ μεσαία καὶ φώναξε:

— Αὐτὴ εἶναι γυναῖκα τοῦ μεσαίου ἀδερφοῦ μας.

Καὶ τελευταῖα κατέβασε καὶ τὴ μικρότερη καὶ εἶπε:

— Αὐτὴ εἶναι δική μου.

Σὰν εἶδαν τ' ἀδέρφια του πῶς ἡ μικρότερη ἦταν καλλίτερη, τὸν ἐφθόνησαν, κι' ἔκοψαν τὸ σκοινιὰ καὶ τὸν ἄφησαν μονάχο ἀπάνω στὸ βουνό. Κι' ἀπ' τὴ λύπη του γύρισε πίσω στὸ παλάτι τοῦ δράκου καὶ περπάταε μέσα στὰ δωμάτια. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δωμάτια, στρωμένο μὲ πράσινα ροῦχα, εἶδε ἕνα λαγονικὸ κατηφένιο ποὺ κηνηγοῦσε ἕνα λαγὸ κατηφένιο. Σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο εἶδε ἕνα χρυσὸ λαγῆνι κι' ἕνα χρυσὸ μπρίκι ποὺ ἔχυνε μονάχο του νερό. Καὶ σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο εἶδε μιὰ κλῶσσα χρυσῆ μὲ χρυσᾶ πουλιά. Ὕστερα πῆγε καὶ στοὺς σταύλους καὶ εἶδε τρία ἄλογα μὲ χρυσᾶ φτερά, ἕνα ψαρί, ἕνα κόκκινο, κι' ἕνα πράσινο.

— Τί καλὸ νὰ σοῦ κάνουμε, τοῦ εἶπαν τ' ἄλογα, ποὺ μᾶς ἄνοιξες τὴν πόρτα;

— Δὲ θέλω τίποτε ἄλλο, τοὺς εἶπε, μόνο νὰ μὲ βγάλετε ἀπὸ τοῦτο τὸ βουνό.

— Καβαλλίκεψε σὲ μένα, τοῦ εἶπε τὸ πράσινο.

Κι' ἀφοῦ τὸ καβαλλίκεψε, περνάει τὸ βουνὸ καὶ κατεβαίνει στὸν κάμπο. Τοῦ ἔδωσαν δὲ καὶ τὰ τρία ἄλογα ἀπὸ μιὰ χρυσῆ τρίχα, καὶ τοῦ εἶπαν:

— Ὅταν μᾶς χρειάζεσαι, νὰ καῖς μιὰ τρίχα, κι' ἐρχόμαστε εὐθὺς ἐμεῖς.

Κι ἀφοῦ περπάτησε κάμποσες μέρες, πῆγε στὴν πολιτεία ποὺ ἦταν βασιλιᾶς ὁ πατέρας του, κι' ἔβαλε μιὰ προβειὰ στὸ κεφάλι, κι' ὅλοι τὸν πάντεχαν πὼς εἶναι κασιδιάρης, καὶ μπῆκε δοῦλος σ' ἕνα χρυσικό.

Ἀφοῦ πῆγαν τὴν ἀδερφή τους τὰ δυὸ ἀδέρφια στὸν πατέρα τους, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες τρεῖς βασιλοποῦλες, τοὺς ρώτησε ὁ βασιλιᾶς:

— Τί ἔγινε ὁ μικρότερος ἀδερφὸς σας; Καὶ τοῦ εἶπαν πως πέθανε. Ὕστερα τὸ μεγαλείτερο βασιλόπουλο ζήτησε νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴ μεγάλη βασιλοπούλα, κι' αὐτὴ δὲν ἤθελε, μόν' τοῦ εἶπε, ἂν δὲν τῆς φτιάξῃ τὴν κατηφένια λαγονίκα νὰ κυνηγάῃ τὸν κατηφένιο λαγὸ ποὺ εἶχε στοῦ δράκου τὰ παλάτια, αὐτὴ δὲν παντρεύεται. Κι' ὁ βασιλιᾶς ἔβαλε ντελάλη καὶ φώναξε:

— Ποιὸς εἶναι ἄξιος νὰ τὰ φτιάξῃ;

Τότες ὁ κασιδιάρης εἶπε τοῦ χρυσικοῦ πὼς τὰ φτιάχνει αὐτός, καὶ νὰ πάῃ νὰ δώσῃ ὑπόσχεσι στὸ βασιλιά. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔδωσε ὑπόσχεσι στὸ βασιλιᾶ πὼς τὰ φτιάχνει, τοῦ λέει ὁ κασιδιάρης νὰ τοῦ πάρῃ μιὰ ὀκᾶ κρασὶ καλὸ καὶ μιὰ ὀκᾶ κάστανα καὶ νὰ τοῦ τὰ ψήσῃ, κι' αὐτὸς θὰ κλειστῇ μοναχός του στὸ ἐργαστῆρι. Τοῦ τἄφερε λοιπὸν ὅλα, κι' αὐτὸς κλείστηκε μέσα στὸ ἐργαστῆρι. Ὁ χρυσικὸς παραμόνευε ἀπὸ μιὰ κλειδαρότρυπα νὰ ἰδῇ πῶς θὰ τὰ φτιάξῃ. Ὁ κασιδιάρης δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ παρὰ ἔτρωγε τὰ κάστανα κι' ἔπινε τὸ κρασί. Ὁ χρυσικὸς τότες πῆγε καὶ κοιμήθηκε. Μὲ τὰ ξημερώματα ὁ κασιδιάρης ἔκαψε μιὰ τρίχα ἀπ' τὸ ψαρὶ τ' ἄλογο κι' ἦρθε τ' ἄλογο.

— Τί μὲ θέλεις; τοῦ εἶπε.

Τί μὲ θέλεις, τὸν ρώτησε τὸ ἄλογο.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1344)

ὁ κῆπος

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Λοιπὸν ἠκούσατε τί εἶπε ὁ Ἀρχηγός; Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα πράγματα ποὺ πρέπει νὰ μαζεύουμε (χαρτιά, γραμματόσημα κλπ.), πρέπει νὰ συγκεντρώνουμε καὶ τὰ παλαιὰ διδακτικά μας βιβλία. Μ' ἄλλα λόγια τὰ βιβλία τῆς τάξεως τοῦ σχολείου ποὺ εἴμαστε φέτος, ἂν βέβαια ἐπροβιβαστήκαμε σὲ ἀνώτερη τάξι, δὲν μᾶς εἶναι πιὰ χρήσιμα, ἀφοῦ θὰ ἀγοράσωμε ἄλλα γιὰ τὴ νέα τάξι ποὺ θὰ πᾶμε. Τὰ παλαιὰ λοιπὸν αὐτὰ βιβλία τῆς περυσινῆς τάξεως, ποὺ δὲν θἆναι πιὰ χρήσιμα γιὰ μᾶς, εἶναι χρησιμώτατα γιὰ κείνους ἀπὸ τοὺς συναγωνιστὰς μαθητὰς ποὺ δὲν ἔχουν χρήματα οἱ γονεῖς τους νὰ τοὺς ἀγοράσουν τὰ νέα τους βιβλία. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς βοηθήσουμε δίδοντάς τους τὰ δικά μας παλαιὰ βιβλία, ἀφοῦ, καθὼς εἴπαμε, σ' ἐμᾶς δὲν χρειάζονται πιά. Θυμᾶμαι πέρυσι, ποὺ κοντὰ στὸ σπίτι μας καθότανε κάποιος Σκαπανέας, μαθητὴς εὐφυέστατος ποὺ ἀρίστευσε στὶς ἐξετάσεις του. Τὸ ἄλλο ὅμως ἔτος ὁ ἐργατικὸς πατέρας του δὲν εἶχε περίσσευμα νὰ τοῦ ἀγοράσῃ τὰ βιβλία τῆς νέας τάξεως ποὺ θὰ πήγαινε καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν διακόψῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Πῆγα τότε, βρῆκα κάτι ἄλλους συναγωνιστές, τοῦ δώκαμε τὰ βιβλία μας καὶ μαζὶ κάμαμε ἕνα ἔρανο μεταξύ μας καὶ πλήρωσε τὰ τέλη του καὶ τὸ ἐνδεικτικό του καὶ συνέχισε ἔτσι τὰ μαθήματά του.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω μὲ πόση χαρὰ καὶ συγκίνησι μᾶς εὐχαρίστησε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι στὸ σπίτι του.

Ἡ ἀλληλοβοήθεια εἶναι καθῆκον ὅλων μας, καθὼς μᾶς λέει καὶ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ὀργάνωσις.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Οἱ ποντικοὶ στὸ ταξίδι

Πέντε ποντικοὶ μουντζοῦροι
κι' ἄλλοι τρεῖς ἀλευρομοῦροι
μία φρεγάδα ἀρματῶσαν
καὶ φακὴ τὴν ἐφορτῶσαν.

Τρέχει ὁ ἕνας στὸ τιμόνι
«ὤχ! κακὸς καιρὸς πλακώνει».
Πάει ὁ ἄλλος στὴν ἀντένα
«θὰ χαθοῦμε τὰ καϋμένα».
Πάει κι' ἄλλος μέσ' στ' ἀμπάρι
«βρὲ παιδιά, κακὸ χαμπάρι!».

Πάει κι' ἄλλος μέσ' στ' ἁρμάρι
γιὰ νὰ τρώῃ παξιμάδι.
Πάει τὸ ἕνα, πάει τ' ἄλλο
γίνηκε κακὸ μεγάλο.
Πέρα στὸ νησὶ ἐβγῆκαν,
τὄστρωσαν καὶ κοιμηθῆκαν.

5. (Συνέχεια)

— Στὸ καλὸ κὺρ Στάθη μου κι' ὅπως εἴπαμε..., τοῦ εἶπε τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ κύριος Μαρουλῆς κι' ἔπειτα γύρισε καὶ μίλησε στὴν γυναῖκα του:

— Ποιὸ εἶναι, γυναῖκα, τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα τῆς αὐτοῦ ὑψηλότητος τοῦ διαδόχου τῶν Μαρουλήδων;

— Ὅτι τοῦ ἀρέσουν οἱ περιπέτειες καὶ τὸ... ζῆν ἐπικινδύνως, εἶπε ἡ κυρία Πολυξένη μὲ γέλια.

— Λοιπὸν θὰ χορτάσῃ τώρα περιπέτεια ὁ χαϊδεμένος μας ὁ Ἀθηναῖος...

Κι' ἔβαλαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ τὰ γέλια...

* * *

Τὰ δυὸ παιδιὰ μόλις ὁ κὺρ Στάθης ἔφυγε ἀπ' τὸ μύλο γιὰ νὰ βρῇ τὸν πατέρα τοῦ Ζαχαρία στρώθηκαν μπροστὰ στὸν τραχανᾶ, ποὺ τοὺς σερβίρισε ἡ Γεωργίτσα κι' ἡ κυρὰ Πελαγία ἡ μητέρα της, κι' ἔφαγαν τοὐλάχιστον τρία πιάτα ὁ καθένας τους...

Ἔπειτα ξαπλώθηκαν μακαρίως πάνω στὸ «σοφᾶ» τῆς κάμαρας κι' ἄκουγαν τὸ παραμύθι ποὺ ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ κυρὰ Πελαγία...

Ἦταν ἕνα παραμύθι μὲ δράκους καὶ περιπέτειες καὶ μυστήρια ποὺ τὰ παιδιὰ τὸ ἄκουγαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ὡς ποὺ ἔγειραν ἀπ' τὴν κούρασι κι' ἀποκοιμήθηκαν μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα...

....

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ κὺρ Στάθης γύρισε στὸν μύλο καὶ εἶπε στὴν γυναῖκα του καὶ στὴν Γεωργίτσα τὰ νέα τοῦ ταξιδιοῦ του...

— Εἶναι καλὴ δουλειά, τῆς εἶπε, ἀλλὰ τὸ νοῦ σας στὸν Ζαχαρία... Εἶναι γυιὸς τοῦ κυρίου Μαρουλῆ ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἐδῶ εἰρηνοδίκης μας... καὶ τώρα εἰσαγγελέας στὴν Ἀθήνα... Τὰ ἄλλα εἶναι δουλειὰ δική μου. Ὁ ἄλλος ὁ Προκόπης εἶναι ὀρφανός. Συνεννοήθηκα καὶ γι' αὐτόν...

....

Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ψηλώσει καλὰ-καλὰ τὸ πρωῒ τῆς ἐπομένης ἡμέρας κι' ὁ κὺρ Στάθης μὲ τὴν οἰκογένειά του ἦταν στὸ πόδι...

Μόνο τὰ δυὸ παιδιὰ ροχάλιζαν ἀ-

Εἶναι καλὴ δουλειά...

Τὸ παραμυθάκι μας

ΕΝΑΣ ΓΝΩΣΤΙΚΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΟΝΗΡΗ ΑΛΕΠΟΥ

Ἕνας γέρος πετεινὸς στεκόταν ἀπάνω στὴ στέγη μιᾶς ἀποθήκης.

Σὲ λίγο ἔρχεται τρέχοντας μιὰ ἀλεποῦ καὶ φωνάζει:

«Πετεινέ, καλέ μου πετεινέ, σοῦ φέρνω μιὰ εἴδησι ποὺ θὰ σὲ κάμῃ νὰ πετάξῃς ἀπὸ τὴ χαρά σου. Παύει ὁ πόλεμος τῶν ζώων, γιατὶ κουράστηκαν νὰ πολεμοῦν μεταξύ τους. Στὸ βασίλειό μας θὰ εἶναι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἡσυχία καὶ εἰρήνη. Αὐτὴ τὴν εἴδησι μοῦ εἶπαν νὰ σοῦ φέρω ὅλα τὰ ζῶα. Ὦ, φίλε μου, καλέ μου φίλε, ἔλα

τῶν σκαπανέων μας

ἀμέσως κάτω νὰ σὲ ἀγκαλιάσω· εἶμαι τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά μου».

Ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ ἡ ἀλεπού, ὁ πετεινὸς κοίταζε ὁλόγυρα.

«Τί βλέπεις ἔτσι τριγύρω»; ρώτησε ἡ ἀλεπού.

«Τοὺς δύο πιστοὺς φίλους μου, τὸ ζαγάρι καὶ τὸ Μοῦρκο, ποὺ ἔρχονται νὰ μοῦ κάμουν ἐπίσκεψι».

Ἡ ἀλεποῦ ἔκαμε ἀμέσως νὰ φύγη.

«Γιατί φεύγεις, καλή μου ἀλεποῦ; Τί φοβᾶσαι; Δὲν τελείωσε πιὰ ὁ πόλεμος τῶν ζώων μεταξύ τους;».

«Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ ἀλεποῦ ἀπὸ μακριά· δὲν ξέρω ὅμως καλὰ ἂν τὴν εἴδησι τὴν ἔχουν μάθει καὶ οἱ σκύλοι».

ΗΡΑΚΛΗΣ Δ. ΖΑΦΕΙΡΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἄγγελε φύλακα, προστάτη,
μὲ τὰ φτερά σου τὰ ἁπλωτὰ
πέτα στὸν ὕπνο μου καὶ στάσου
στὸ κρεββατάκι μου κοντά.

Θέλω τὸν ἴσκιο σου νὰ νοιώθω
νὰ μὲ φυλάη, καὶ στὸ δρόμο
νὰ μὲ κρατᾶς ἀπ' τὸ χεράκι,
ἄγγελέ μου σύ, νὰ μὴ χαθῶ.

Β. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄνω: Βασίλειος Βήτας ἐκ Ναυπάκτου.
Κάτω: Υἱοὶ Ἰωάννου Βογιατζῆ ἐκ Ραψάνης.

ἔξυπνα — κουτά

Ὁ Κωστάκης βλέπει σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ θείου του πρὸς τὸν μπαμπᾶ του, ἀπ' ἔξω εἰς τὸν φάκελλο, τὴν λέξι «ἐπεῖγον». Καὶ ἀπορεῖ:

— Ποῦ νὰ ἐπῆγε ἄράγε ὁ θεῖος;...

Ἄ, θὰ τὸ γράφη μέσα!...

Ὁ γιατρὸς στὸ Νίκο, ποὺ εἶναι ἄρρωστος:

— Βγάλε νὰ δῶ τὴ γλῶσσά σου, παιδί μου.

— Ἀδύνατο, γιατρέ μου! Ἡ μαμά μοῦ τὄχει ἀπαγορεύσει!

κόμη πάνω στὸν σοφᾶ.

Ὁ κὺρ Στάθης τὰ πλησίασε καὶ τὰ σκούντησε:

— Ἀπάνω τεμπέληδες, τοὺς εἶπε... Γιὰ ξενοδοχεῖο τὸ περάσατε ἐδῶ καὶ ραχατέψατε;

Τὰ παιδιὰ ξύπνησαν... Ἔμοιαζαν μὲ σαστισμένα ἀλλὰ δυὸ τρεῖς... χεριὲς νερὸ ποὺ τοὺς πέταξε ὁ κὺρ Στάθης τοὺς ἔκαναν νὰ συνέλθουν... Θέλοντας καὶ μὴ πετάχτηκαν ἐπάνω.

— Μπρὸς πλυθῆτε ἔξω στὸ νερό, τοὺς εἶπε ὁ κὺρ Στάθης...

Κι' ἀφοῦ πλύθηκαν τοὺς πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ τοὺς εἶπε:

— Τί νὰ σᾶς πῶ βρὲ παιδιά μου; Πάω νὰ πιστέψω ὅτι πέσατε στὰ καπούλια τοῦ ψαρρῆ μου οὐρανοκατέβατοι... Οὔτε τὸν πατέρα σας βρῆκα, οὔτε κανέναν συγγενῆ σας...

Τὰ δυὸ παιδιά, καὶ ἰδίως ὁ Ζαχαρίας, κατσούφιασαν:

— Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε; Εἶπαν δειλά.

— Ὅσο γι' αὐτὸ σκέφτηκα, ἀπήντησε ὁ μυλωνᾶς, νὰ σᾶς κρατήσω ἐδῶ γιὰ παραγυιούς. Θέλω ὅμως δουλειά. Τὸ φαΐ κοστίζει καὶ δὲν θὰ σᾶς ταΐσω τζάμπα. Σύμφωνοι;

Ὁ Ζαχαρίας κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Καλά, εἶπε, ἀλλὰ δὲν ξέρουμε καμμιὰ δουλειά...

— Θὰ σᾶς μάθω ἐγώ, εἶπε πάλι ὁ κὺρ Στάθης κι' ἀμέσως πῆρε τὸ ὕφος τοῦ ἀφεντικοῦ:

— Ἄϊντε τώρα, ὁ σταῦλος ἔχει ἀπ' τὸ χειμῶνα νὰ καθαριστῆ, μπρὸς γιὰ νὰ δουλέψετε τὸ σημερινὸ φαΐ.

Ὁ Ζαχαρίας κι' ὁ Προκόπης ἀλληλοκοιτάχτηκαν.

«Ἄντε - ἄντε, σκέφτηκαν, ὡραία δουλειά».

— Ἐμπρός... Ἡρακλεῖς μου, πάρτε τὶς σκοῦπες καὶ τὸ φανάρι.. τοὺς εἶπε ὁ μυλωνᾶς.

Καὶ θέλοντας καὶ μὴ τὰ δυὸ παιδιὰ πῆραν τὶς σκοῦπες καὶ τράβηξαν κατὰ τὸν σταῦλο.

. . . .

Ὁ Ζαχαρίας ὅταν ἀντίκρυσε τὸν σταῦλο ποὺ θὰ καθάριζαν, μελαγχόλησε...

Ἔφαγαν μέχρι διαρρήξεως.

Θυμήθηκε τὰ χάδια τοῦ σπιτιοῦ του καὶ καταράστηκε τὴν ὥρα ποὺ τοῦ ἦρθε ἡ ἔμπνευσις νὰ καβαλλικέψη αὐτὸν τὸ διαβολογάϊδαρο ποὺ τὸν ἔφερε στὴν κόλασι...

— Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε; τὸν ρώτησε ὁ Προκόπης...

— Ξέρω κι' ἐγώ, ἀπάντησε. Ἐδῶ εἶναι βουνὸ ἀπὸ κοπριές... Νὰ σκάψουμε πρῶτα, θὰ νυχτώση, νὰ τὶς πάρουμε μὲ τὸ φτυάρι θὰ ξημερώση... Κι' ὁ Ζαχαρίας ρίχτηκε σὲ συλλογισμούς...

Ὁ σταῦλος ἦταν μὲ δυὸ τοίχους μόνο καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἶχε πόρτες ἀπὸ καδρόνια... Καὶ δέκα μέτρα πιὸ ἐκεῖ κυλοῦσε τὸ ρυάκι τοῦ νεροῦ... Στὴ στιγμὴ τὸ μυαλὸ τοῦ Ζαχαρία δούλεψε...

— Ἔλα μαζί μου Προκόπη, εἶπε· θυμᾶσαι ἀπ' τὸ σχολεῖο τὸν Ἡρακλῆ;

— Τὸν θυμᾶμαι, ἀλλὰ τὸ σχολεῖο θὰ θυμώμαστε τώρα ἢ τὸ σταῦλο θὰ φτιάξουμε;

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν βγῆ ἀπ' τὸ σταῦλο καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ ρυάκι...

— Τώρα θὰ δῆς, εἶπε στὸν Προκόπη ὁ Ζαχαρίας... Τί ἔκανε, Προκόπη, ὁ Ἡρακλῆς γιὰ νὰ καθαρίση τὴν κόπρο τοῦ Αὐγείου;

— ...Εἶσαι σπουδαῖος, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήση ὁ Προκόπης...

Κι' ἀμέσως οἱ δυὸ μαζὶ ἄρχισαν νὰ σκάβουν στὸ μαλακὸ χῶμα ἕνα χαντάκι ἀπ' τὸ ρυάκι ἕως τὸν σταῦλο...

Σὰν τελείωσαν ἕνωσαν μὲ δυὸ τρεῖς σκαλισιὲς τὸ ρυάκι μὲ τὸ χαντάκι καὶ τὸ νερὸ γύρισε ἥσυχα πρὸς τὸν σταῦλο...

Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἡ δουλειὰ ἦταν εὔκολη.

Τὰ παιδιὰ μπῆκαν κι' αὐτὰ στὸ σταῦλο καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ βοηθοῦν τὸ νερὸ νὰ παίρνη μαζί του τὶς κοπριὲς ὡς ποὺ σὲ ἕνα τέταρτο ὁ σταῦλος ἦταν γυαλί... καὶ τὰ νερὰ εἶχαν διοχετευθῆ πλάϊ στὸ σταῦλο σ' ἕναν μεγάλο λάκκο...

(Ἀκολουθεῖ)

Γιά νά μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἀπόχρωσις.

Ἡ μητέρα διαμαρτύρεται γιά τό βάψιμο κάποιου κλουβιοῦ:

— Μά δέν σᾶς εἶπα νά τό βάψετε πράσινο ἀνοιχτό;

Κι' ἡ μικρή Ἔλλη:

— Μά τί; Αὐτό πού ἔβαλαν εἶναι πράσινο κλειστό;

Καί τόν χειμῶνα;

Ἡ Λιλίκα πού βρίσκεται τώρα στήν ἐξοχή καί ἀκούει νά μιλοῦν ὅλοι γιά παραθερισμό, ρωτᾶ τή μητέρα της:

— Ἀλήθεια μητέρα, ποῦ θά παραθερίσουμε τό χειμῶνα;

Τί τόν ἐνδιέφερε...

Ὁ χασάπης στόν Γιάννη:

— Ὁ σκύλος σου κύριε Γιάννη μοῦ ἅρπαξε ἕνα κομμάτι κρέας.

— Ἆ! καλά πού μοῦ τό εἶπες, νά μή τοῦ δώσω σήμερα νά φάη.

Παιδικόν πνεῦμα.

Στό τραπέζι, ὁ καλεσμένος:

— Σᾶς βεβαιῶ ὅτι πρώτη φορά στή ζωή μου τρώω ἔτσι ὡραῖα:

Κι' ὁ μικρός Μπέμπης.

— Μά κι' ἐμεῖς!

* * *

Μιά μέρα ὁ Τάκης ρώτησε τόν παπποῦ του:

— Παπποῦ, ἐσεῖς εἶσθε μεγαλύτερος ἤ ὁ πατέρας;

* * *

— Κώστα, ὁ Πετράκης εἶναι ἄλογο παιδί.

— Τί; Τρελλάθηκες;

— Βέβαια μοῦ ἔδωσε τόν λόγο του πῶς θά μοῦ δώση δέκα καραμέλες καί δέν τόν κράτησε.

Ἡ αὐτοπροσωπογραφία.

Ὁ μικρός Νίκος πῆγε σ' ἕνα ζωγράφο καί τόν ρώτησε:

— Μοῦ κάνετε σᾶς παρακαλῶ τήν αὐτοπροσωπογραφία μου;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς :

1) Ὄρος τῆς Βίβλου καί ὁδός τῶν Ἀθηνῶν — Ἑστία μολυσματικῆς νόσου, τῆς ὁποίας ἡ καταπολέμησις ἐνεργεῖται συστηματικῶς εἰς τήν Ἑλλάδα.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Σ	Ι	Ν	Α	■	Ε	Λ	Ο	Σ
2	Η	Σ	■	Γ	Α	Ρ	■	Ν	Α
3	Μ	■	Φ	Α	Σ	Ι	Σ	■	Λ
4	Α	Π	Α	Σ	■	Σ	Υ	Κ	Α
5	■	Α	Ρ	■	■	■	Ρ	Ε	■
6	Μ	Ν	Α	Ι	■	Α	Ι	Α	Σ
7	Η	■	Ω	Ρ	Ι	Μ	Α	■	Κ
8	Λ	Α	■	Ι	Σ	Η	■	Α	Ι
9	Α	Λ	Α	Σ	■	Ν	Η	Μ	Α

2) Τῆς ὁποίας — Διότι (ἀρχ.) — Δεικτικόν (δημ.).

3) Ἔχομεν τέσσαρας τοιαύτας τῆς Σελήνης καί πολλάς εἰς τό ποδόσφαιρον (ἑνικός).

4) Ὁλόκληρος — φροῦτα.

5) Μονάς μετρήσεως ἐπιφανείας — Νότα εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

6) Ἀρχαῖον νόμισμα (πληθ.) — Ἥρως τῆς Ἰλιάδος.

7) Τά φροῦτα γιά νά ὠφελοῦν πρέπει νά εἶναι τέτοια.

8) Νότα εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς — Ὁμοία εἰς ἔκτασιν — Ἄρθρον (πληθ.).

9) Νοστιμίζει τά φαγητά — Κλωστή.

Κ α θ έ τ ω ς :

1) Χαρακτηριστικόν ὀργανώσεως (ἔχει καί ἡ Ε.Ο.Ν. τό δικό της) — Φροῦτα τῆς ἐποχῆς.

2) Κλωστή — Ἀρχαῖος Θεός — Ξενικόν ὄνομα.

3) Τίτλος τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου.

4) Τίτλος ἄρχοντος εἰς τήν παλαιάν Τουρκίαν — Τό οὐράνιον τόξον ἔχει τά χρώματά της (ἑνικός).

5) Τάς ὁποίας — Κλωστή.

6) Καυγᾶς — Τό τέλος τῆς προσευχῆς.

7) Χώρα τῆς Δυτικῆς Ἀσίας.

8) Ζῶσα ὕπαρξις — Νῆσος τῶν Κυκλάδων — Αὐτοῦ μεγαλειότης.

9) Αἴθουσα ὑποδοχῆς — Μᾶς ἀκολουθεῖ πάντοτε ὅταν εὑρισκώμεθα στό φῶς.

Γ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι κράτος τῆς Εὐρώπης. Μ' ἄν δυό γράμματα ἀλλάξης, ἄλλο κράτος τῆς Εὐρώπης ἐν τῷ ἅμα θέ νά φτιάξης.

Χ.—Ε. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΙ

Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τά μέν πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ναύαρχον τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, τά δέ δεύτερα περιφέρειαν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

2) Πλοῖον (ἀρχ.), 2) Ἀριθμητικόν, 3) Μυθική ἡρωΐς ἀλλά καί πόλις τοῦ νομοῦ Φθιωτιδοφωκίδος, 4) Πρωτεύουσα μεσογειακοῦ κράτους, 5) Ἔνδυμα τῶν ἀρχαίων, 6) Ἥρως τοῦ Ἰσραήλ.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

Ποικίλη ἀκροστιχίς.

Τό πρῶτον γράμμα τῆς 1ης λέξεως, τό δεύτερον τῆς 2ας κ.ο.κ., ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ν. Ἑλλάδος.

1) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 2) Αἴθουσα ὑποδοχῶν, 3) Ἀπαραίτητον ἐξάρτημα κάθε πλοίου, 4) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 5) Κράτος τῆς Κ. Εὐρώπης, 6) Μ' αὐτό γράφουν.

Ν. ΔΟΥΒΙΤΣΑΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 41ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἀκροστιχίς: Σηκουάνας (Σέρραι, Ἥρα, Κέρκυρα, ὄνος, ὕαινα, Αἰγαῖον, Ναός, Ἀξιός, Σόλων).

Ἀριθμητικόν: $1+2=3\times5=15:3=5-4=1$.

Ἐλλιποσύμφωνον: Στοῦ κουφοῦ τήν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα.

Μεσοστιχίς: Ἄγκυρα (ΔρΑμα, πάΓος, δάΚος, πΥρ, ΠόΡος, διΑνα).

Λεξίγριφος: Καρυάτις (Καρία - τις).

Μεταγραμματισμός: Λαύρα — σαύρα - αὔρα.

Ἡ Διαθήκη

Ὁ δικαστής καθισμένος στό γραφεῖο του ἐδιάβαζε μιά διαθήκη πού τοῦ εἶχε πάει μόλις πρό ὀλίγου κάποιος κύριος.

— Τί συγγένεια εἴχατε μέ τό μακαρίτη;

— Ἦταν πατέρας μου.

Ὁ δικαστής συνέχισε τό διάβασμα. Ἡ διαθήκη εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Καθιστῶ γενικόν κληρονόμον τῆς περιουσίας μου, εἰς κινητά καί ἀκίνητα, τόν φίλον μου Κ. Πετρόπουλον. 29-2-39 Ν. Παπαδόπουλος».

Ὁ δικαστής σήκωσε τό κεφάλι του:

— Λοιπόν, ὑποστηρίζετε ὅτι ἡ διαθήκη αὐτή εἶναι πλαστή;

— Μάλιστα καί μπορῶ νά τό ἀποδείξω.

— Γιά νά δοῦμε.

— Ὁρίστε αὐτό ἐδῶ τό λάθος.

— Ἆ! τώρα μάλιστα. Συμφωνῶ ἀπολύτως εἶπεν ὁ δικαστής μετά τήν ἐξήγησιν.

Ποιό εἶνε τό λάθος τῆς διαθήκης, ἀπό τό ὁποῖον κατάλαβε ὁ γυιός τοῦ ἀποθανόντος ὅτι ἡ διαθήκη ἦταν πλαστή;

Λεξίγραφος.

Τ' ἀλφαβήτου γράμμα.
Μέ τό χρόνο ἑνώνω.
Καί πουλί ἐν τῷ ἅμα
Λύτα σοῦ σκαρώνω.

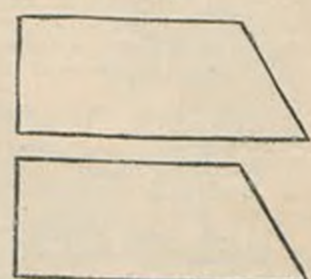
Τ. Ι. ΡΙΖΟΔΗΜΟΣ

Τά «τραπέζια».

Κυττάξτε μέ προσοχή τά δυό τραπέζια καί ἔπειτα ἀπαντήσατε στό ἐρώτημα:

— Ποιό ἀπό τά δυό εἶναι μεγαλύτερο;

Ἀφοῦ ἀπαντήσετε τοποθετήσατε τό ἕνα τραπέζιον ἐπάνω στό ἄλλο, γιά νά δῆτε τή διαφορά πού πιθανόν νά ὑπάρχη.

Διασκεδάζοντας

Χωρὶς χέρια.

Μαζεύονται πολλοὶ παῖκται κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ κυνηγός. Ὅταν δοθῆ τὸ σύνθημα ὁ κυνηγὸς προσπαθεῖ νὰ «χτυπήση» τοὺς ἄλλους. Μόλις ἀγγίση κάποιον, ὁ τελευταῖος γίνεται κυνηγὸς μὲ τὴ σειρά του, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι πρέπει καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ παιχνιδιοῦ νὰ κρατᾶ μὲ τὰ χέρια τὸ μέρος τοῦ σώματός του, ὅπου τὸν χτύπησε ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔπιασε. Ἂν λόγου χάρι χτυπήθηκε στὴν πλάτη, ὑποχρεοῦται νὰ κρατᾶ τὴν πλάτη του, ἂν στὸν ἀγκῶνα, νὰ κρατᾶ τὸν ἀγκῶνα, ὁπότε φυσικὰ φεύγει ἀπὸ τὸ παιχνίδι γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῆ πιὰ τὰ χέρια του' ἂν ὅμως παρὰ ταῦτα θελήση νὰ συνεχίση τὸ παιχνίδι, τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμη, ὁπότε πρέπει νὰ χτυπήση ἐκεῖνον ποὺ κυνηγᾶ μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματός του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χέρια.

Ὅποιος μείνη τελευταῖος ἀνακηρύσσεται νικητής.

Εἶσθε παρατηρητικός;

Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσετε, δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀπαντήσετε στὶς ἑξῆς ἐρωτήσεις:

— Εἶσθε ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς σας Χ, Α, Γ; (ὁρίσατε τρεῖς συμμαθητάς σας).

— Πόσων εἰδῶν πιάτα ἔχετε σπίτι σας καὶ πόσα — περίπου — ποτήρια;

— Ποιὸ εἶναι τὸ ὑψηλότερο σπίτι τοῦ δρόμου σας;

— Εἰς ἴσον ὄγκον εἶναι βαρύτερο τὸ καρπούζι ἢ τὸ πεπόνι;

Σημειώσετε τὶς ἀπαντήσεις σας, γιὰ νὰ βρῆτε ἔπειτα ἂν εἶναι σωστές.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα.

—Ἀλήθεια μπαμπᾶ, εἶναι ὁ Λέανδρος μέλος τῆς Ὀργανώσεως;

— Ποιᾶς ὀργανώσεως;

— Αὐτῆς ποὺ σᾶς εἶπα.

Π. Ν. ΑΡΓΥΡΗΣ

Η ΜΠΑΛΛΑ ΣΤΟΝ ΤΕΝΕΚΕ

Παίρνετε ἕνα παλιὸ τενεκεδένιο δοχεῖο, βαθὺ καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν στρογγυλό, τὸ δένετε μ' ἕνα σπάγκο (ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα) καὶ τὸ κρεμᾶτε ἀπὸ ἕνα καρφὶ στὸν τοῖχο τοῦ κήπου, σὲ μέτριο ὕψος. Ἔπειτα χαράζετε στὸ ἔδαφος ἕνα ἡμικύκλιο, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ κουτί.

Καὶ τώρα τὸ παιχνίδι:

Κάθε παίκτης, μὲ τὴ σειρά του, ρίχνει ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ἀπόστασι (τέσσερα ἕως πέντε μέτρα περίπου) τὴ μπάλλα πρὸς τὸ δοχεῖο.

Ἂν ἡ μπάλλα πέση μέσα, ὁ παίκτης κερδίζει δέκα πόντους.

Ἂν πέση στὸ ἡμικύκλιο κερδίζει πέντε.

Ἂν πέση ἔξω, δὲν κερδίζει τίποτα.

Ἂν ὅμως ἡ μπάλλα κτυπήση στὸν τοῖχο, πρὶν πέση στὸ δοχεῖο, ὁ παίκτης χάνει δέκα πόντους καὶ πέντε ἂν ἡ μπάλλα χτυπῶντας πρῶτα στὸν κύκλο, πέση στὸ ἡμικύκλιο.

Ὁ πρῶτος παίκτης ποὺ θὰ φθάση τοὺς πενῆντα πόντους κερδίζει τὸ παιχνίδι.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν λογαριασμῶν τῶν πόντων χρειάζεται ἕνα διαιτητή. Αὐτὸς θὰ σημειώνη στὸ ἐνεργητικὸ καὶ τὸ παθητικὸ τοῦ παίκτου τοὺς πόντους ποὺ κέρδισε ἢ ἔχασε. Ὁ παίκτης ποὺ χάνει λ. χ. 20 πόντους μπορεῖ νὰ τοὺς ἐξουδετερώση μὲ ἐπιτυχημένες βολὲς καὶ νὰ γράψη στὸ ἐνεργητικὸ του30 πόντους, οἱ ὁποῖοι πάλι μποροῦν νὰ κατεβοῦν στοὺς 20 μὲ μιὰ κακὴ βολὴ κ.ο.κ.

Διπλὸ κεφάλι...

Αὐλός, ὁδός, ἴων, ὄνος, Κῦρος.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῆ ἕνα γράμμα γιὰ κεφάλι καὶ νὰ γίνουν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰ ἀρχικὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀποτελοῦν ἑλληνικὴν πόλιν.

Τ. Ι .ΡΙΖΟΔΗΜΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 41ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 Δᾶτις, 3 Ἡράκλειος, 5 Ἀκὶς — Ἀλκή, 7 Δέος — Ἀδάμ, 9 Πολύτιμος, 11 Λιμήν. Καθέτως: 2 Ἡράκλειον, 4 Ἀσκὸς— Σοῦλι, 6 Ἱμέρα — Ἀλίκη, 8 Λουκιανός.

Κρυπτογραφικόν: Ἡράκλειος, Ἥρα, Ἠλίας, σάλα, ἅλας, Ἑλλάς, Ἀσία, Ἄρης, Λάρισα, Κιλκίς, Ἴος, Κέα, Ἰκαρία, Λέρος.

Πυραμίς: Ψ, Νῶε, Λαμία Ἰσπανία, Μπότσαρης. Καθέτως: Ψωμᾶς.

Κρυπτογραφικόν.

12345678 = Ἑλλ. νῆσος.
87678 = Τροφὴ ζώων.
7578 = Ἥμερον ζῶον.
25678 = Εὐωδιάζει.
371237 = Ρῶσος.
346578 = Ἑλλ. νῆσος.
62878 = Ἑλλ. νῆσος.

Α. Γ. ΣΑΝΝΑΣ

Μεταμόρφωσις.

Ἡ Ρόδος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνη Πάρος.

Ι. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τετράγωνον.

* * * * = Τροφή.
* * * * = Νοστιμίζει.
* * * * = Ἑλλ. προϊόν.
* * * * = Ἤπειρος.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Π. Σ. ΤΣΑΠΑΤΣΑΡΗΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἡ δοκιμή.

Ἡ κυρία στὸν μικρὸν ὑπηρέτη:

— Εἶναι καλὰ αὐτὰ τὰ σπίρτα ποὺ ἀγόρασες ἢ μήπως δὲν ἀνάβουν σὰν τ' ἄλλα;

— Θὰ ἰδῶ, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναμπῆκε σὲ λίγα λεπτὰ λέγοντας.

— Τὰ δοκίμασα ἕνα - ἕνα κυρία, ἄναψαν ὅλα!

Τὸ γάλα!

Στὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς ὁ δάσκαλος:

— Μόνο ὁμοειδῆ πράγματα προσθέτονται. Δὲν μποροῦμε νὰ προσθέσουμε 4 ἀγελάδες καὶ 3 ἄλογα καὶ νὰ ποῦμε πὼς κάνουν 7 ἄλογα ἢ ἀγελάδες.

Κι' ἕνας μαθητής.

— Μὲ συγχωρεῖτε! Τότε πῶς ὁ γαλατᾶς μας προσθέτει μιὰ ὀκᾶ γάλα, μιὰ ὀκὰ νερὸ καὶ κάνει δυὸ ὀκάδες γάλα;

Τὴν «περιεῖχε».

Στὸ σχολεῖο:

— Τοτό, νὰ μοῦ γράψης μιὰ φράσι μὲ ἓξ λέξεις ποὺ νὰ περιέχη καὶ τὴ λέξι ζάχαρι.

Ὁ Τοτὸς σκέπτεται πολὺ καὶ γράφει.

«Σήμερα τὸ πρωῒ ἤπια ὡραῖο γάλα».

— Καλά. Μὰ ποῦ εἶναι ἡ ζάχαρι ποὺ σοῦ εἶπα;

— Μέσα στὸ γάλα, κυρία.

Ἡ νηστεία.

Ἡ μητέρα: — Σήκω πιά, Λιλή. Σήμερα πρέπει νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ μεταλάβης.

Ἡ Λιλή: — Ἀδύνατο, μαμά! Εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς ἔτρωγα γαλατομπούρεκο!

Μεγάλο κακό.

Νίνα: — Γιάννη, ἔχω λόξυγκα... Πές μου τίποτα νὰ τρομάξω, νὰ μοῦ περάση.

Γιάννης: — Σοῦ ἔσκισα τὴν «Νεολαία»...

Νίνα: — Ἄ!... εὐχαριστῶ, μοῦ πέρασε!

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἡ Α. Ε. ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης κ. Ἰ. Μεταξᾶς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κανελλοπούλου, ἐπεσκέφθη τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» εἰς Ζούμπερι, ὅπου μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου θὰ παραθερίσουν καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ θὰ ἐκπαιδευθοῦν δόκιμοι βαθμοφόροι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης καὶ ὅπου ἤδη ἔχουν στρατοπεδεύσει 650 δόκιμοι βαθμοφόροι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ Στρατόπεδον ἦτο αἰφνιδιαστικὴ καὶ οὕτω οὐδόλως ἤλλαξεν ἡ ζωὴ τοῦ Στρατοπέδου κατὰ τὴν προσέλευσίν του καὶ ἐν συνεχείᾳ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του εἰς αὐτό, κατ' ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν του εἰς τὸν στρατοπεδάρχην. Ὅταν ἀφίχθη ὁ κ. Μεταξᾶς, μόλις εἶχε τελειώσει ὁ ἐκκλησιασμὸς τῶν παιδιῶν εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς μίαν πραγματικὰ γραφικὴν καὶ ὑποβλητικὴν τελετήν, καὶ ἐκαλοῦντο ὅλα διὰ τὴν Κυριακάτικην ψυχαγωγίαν τους. Ἕως ὅτου δὲ συγκεντρωθοῦν ὅλα εἰς τὸν τόπον τῶν παιγνιδίων των ὁ κ. Μεταξᾶς ἐνήργησε λεπτομερεστάτην ἐπιθεώρησιν ὁλοκλήρου τοῦ Στρατοπέδου. Ἤρχισεν ἀπὸ τὸ ἀναρρωτήριον καὶ κατέληξεν εἰς τὰ μαγειρεῖα. Κατόπιν κατῆλθεν εἰς τὸ πεδίον παιγνιδίων τῶν στρατοπεδευμένων. Τὰ παιδιὰ δὲν διέκοπταν τὰ παιγνίδια των παρὰ μόνον ὅταν προσπερνοῦσε τὰς ὁμάδας των, ὁπότε καὶ ξεσποῦσαν σὲ συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως στὸν «Πατέρα των», ὡς ἀποκαλοῦν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην.

Ὁ κ. Μεταξᾶς, περιερχόμενος τὸ πεδίον παιγνιδίων, ἐκάλει ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν φοροῦσαν ἀθλητικὴν φανέλλαν νὰ μὴ ἐκτίθενται εἰς ἡλιοθεραπείαν παρὰ μόνον τὴν ὥραν τοῦ μπάνιου των καὶ ἐξέθετε σ' αὐτὰ τοὺς κινδύνους ἀπὸ μίαν ἀντικανονικὴν ἡλιοθεραπείαν. Πρὶν ἀναχωρήσῃ παρηκολούθησε καὶ τὸ μπάνιο τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα, ἀναχωροῦντα, τὸν προέπεμψαν ἀπὸ τὴ θάλασσα — ὅπου κολυμβοῦσαν — μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις.

Ὁ κ. Μεταξᾶς ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησίν του διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ στρατοπέδου, καίτοι αὐτὴ δὲν ἤρχισεν εἰμὴ πρὸ ἐλαχίστων ἡμερῶν.

Τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» καὶ τὴν κατασκήνωσιν τῶν σπουδαστριῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Δ.Α.Σ.Θ. σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία μεταξὺ Ραφίνας καὶ Λούτσας ἐπεθεώρησεν ὁ Κ.Ε.Ν. τὸ Σάββατον τὸ ἀπόγευμα.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰ. Μεταξᾶς ἐπεσκέφθη, ὡς συνήθως κατὰ Παρασκευήν, τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ συνειργάσθη μετὰ τῶν ἁρμοδίων βαθμοφόρων ἐπὶ ζητημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. τρεχούσης φύσεως.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ πλήθη συγκεντρωθέντος κόσμου ἐπευφήμησαν ἐνθουσιωδῶς τοῦτον.

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς τετάρτης ἐπετείου τῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐκδίδεται, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1710/1930 Ἀναγκ. Νόμου, σειρὰ ἀναμνηστικῶν γραμματασήμων τῆς Ε.Ο.Ν. ἐξ εἴκοσι(20) κλάσεων, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα (10) κοιναὶ καὶ δέκα (10) ἀεροπορικαί. Τὰ γραμματόσημα ταῦτα θὰ τεθοῦν εἰς κυκλοφορίαν τὴν 3ην Αὐγούστου ἐ. ἔ., θὰ παραμείνουν δὲ εἰς αὐτὴν διὰ τοὺς φιλοτελιστὰς μὲν μέχρι τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1941, δι' ἐπισήμανσιν ὅμως ἀλληλογραφίας θὰ χρησιμοποιηθοῦν μόνον κατὰ τὴν 3ην, 4ην καὶ 5ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. Ἡ τιμὴ ἑκάστης πλήρους σειρᾶς τῶν γραμματοσήμων τούτων ἀνέρχεται εἰς δραχ. ἑξακοσίας ἑξήκοντα ἓξ(666), ἤτοι δραχ. 333 διὰ τὴν σειρὰν τῶν κοινῶν καὶ 333 διὰ τὴν σειρὰν τῶν ἀεροπορικῶν. Ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ γραμματόσημα ταῦτα πωλοῦνται μόνον εἰς πλήρεις σειράς, πλὴν τῶν γραμματοσήμων τῆς κλάσεως τῶν 3 δραχμῶν ἐκ τῶν κοινῶν καὶ τῶν 2 δραχμῶν ἐκ τῶν ἀεροπορικῶν. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀγοραζόντων πλήρεις σειρὰς θὰ δημοσιεύωνται διὰ τῶν ἐφημερίδων.

Λόγῳ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδιδομένων σειρῶν ἐκ τῶν ἐν λόγῳ γραμματοσήμων (50.000 σειραὶ ἐν ὅλῳ), ἡ μελλοντικὴ ἀξία ἑκάστης σειρᾶς προβλέπεται ὅτι θὰ εἶναι μεγάλη, ὥστε ἡ διάθεσις χρημάτων πρὸς ἀγορὰν τούτων νὰ ἀποτελῇ ἀποταμίευσιν.

Ἐπίσης τὴν 4ην Αὐγούστου τίθεται εἰς κυκλοφορίαν σειρὰ ταχυδρομικῶν δελταρίων, μὲ εἰκόνας ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ εὐρυτέρα διάθεσις τούτων θὰ ἔχῃ ὄχι μόνον ὑλικὰ ὀφέλη διὰ τὴν Ὀργάνωσιν, ἀλλὰ θὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἠθικῶς τὸ ἔργον μας.

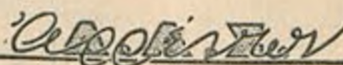
Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Τρεῖς χιλιάδες καὶ πλέον μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, κατανεμηθέντα εἰς ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἀπογραφήν, τὴν συμπλήρωσιν, τὴν ἀντιγραφὴν καὶ τὴν διανομὴν τῶν δελτίων τροφίμων, μὲ ζῆλον καὶ προθυμίαν παραδειγματικήν. Ἡ ἐργασία τούτων, ἡ ὁποία ἔληξε πρὸ ἡμερῶν, ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐξαιρετική. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς σωρείας τῶν εὐαρεσκειῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπεστάλησαν πρὸς τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης ὑπὸ τῶν προϊσταμένων τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν τμημάτων.

ΜΕΓΑΛΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΑ «ΝΤΑΜΑΡΙΑ» ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ

Αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς ἱστορικῆς ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὰς Ἀθήνας ἤρχισαν ἤδη ὑπὸ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης. Βάσει τοῦ καταρτισθέντος προγράμματος οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης θὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν ἑορτασμὸν διὰ σειρᾶς ἑορτῶν καὶ ἐπιδείξεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀρχίσουν τὴν 1ην καὶ θὰ λήξουν τὴν 6ην Αὐγούστου. Μεταξὺ τούτων ὀργανοῦται καὶ μία μεγάλη θεατρικὴ παράστασις, ἡ ὁποία θὰ δοθῇ εἰς τὸ φυσικὸ θέατρο τῆς θέσεως «Νταμάρια» τοῦ Λυκαβηττοῦ, ὅπου πέρυσι ἐδιδάχθη ἐπιτυχῶς ἡ «Πενθεσίλεια» τοῦ Κλάϊστ.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐν λόγῳ παραστάσεως θεωρεῖται βεβαία, δεδομένου ὅτι τὴν σκηνοθεσίαν καὶ τὴν κατάρτισιν τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Φαλαγγιτῶν ποὺ θὰ ὑποδυθοῦν ρόλους ἀνέλαβον διαπρεπεῖς καλλιτέχναι συνεργάται τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἐξεπονήθη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων νέον πρόγραμμα πολιτικῆς διαφωτίσεως καὶ στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν, σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ σπουδασταὶ Φαλαγγῖται παρακολουθοῦν τοῦτο μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ προθυμίας, παρὰ τὸν φόρτον τῶν τμηματικῶν των ἐξετάσεων.

Οὕτω ὑπερεκατὸν μέλη τῶν ΙΙΙ Γραφείων τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Δ.Α.Σ.Α., συναθροιζόμενα εἰς τὸ ἐντευκτήριον αὐτῆς τὸ ἀπόγευμα ἑκάστης Τετάρτης, παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα πολιτικῆς διαφωτίσεως.

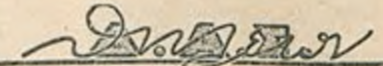
—Τὴν 29ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐτελέσθη εἰς τὸ Πανελλήνιον Σκοπευτικὸν Κέντρον τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ προαγγελθεὶς ἀγὼν πρὸς ἀπόκτησιν Σκοπευτικοῦ Εὐσήμου. Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἔλαβον μέρος ἅπασαι αἱ Ὑποδιοικήσεις τῆς Δ.Α.Σ.Α., διὰ τῶν καλλιτέρων σκοπευτῶν των, ἐκ τῶν ὁποίων 7 ἐπέτυχον καὶ οἵτινες θὰ λάβωσιν ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεώς των εὐσημον Α' Β' ἢ Γ' τάξεως.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Διοικητὴς τῆς Δ.Α.Σ.Α. μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐπεθεώρησε τὴν Ὑποδιοίκησιν τοῦ ἐκεῖσε Πανεπιστημίου, ἀποκομίσας τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν τῶν σπουδαστῶν Φαλαγγιτῶν της, ὡς καὶ διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν ἐργασίαν τῶν ἐπιτελικῶν της γραφείων.

Η ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ Δ)ΣΕΩΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἡ ὁποία ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς ἐξυπηρετεῖ τόσον τοὺς σπουδαστὰς ὅσον καὶ τοὺς οἰκείους των, κατὰ τὸ παρελθὸν δίμηνον παρέσχε τὰς ἐπιστημονικάς της ὑπηρεσίας εἰς 305 ἀσθενεῖς. Ἐπίσης εἰς τὸ Ἰατρεῖον τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐγένετο ἰατρικὴ περίθαλψις καὶ θεραπεία εἰς 150 σπουδαστάς. Ἐξ ἄλλου ἐγένετο ἐπίσκεψις κατ' οἶκον εἰς 100 καὶ πλέον συγγενεῖς σπουδαστῶν, ἀπεστάλησαν εἰς νοσοκομεῖα πρὸς νοσηλείαν περὶ τοὺς 39, ἐγένοντο 60 ἐργαστηριακαὶ ἐξετάσεις καὶ δύο ἰατρικὰ συμβούλια.

Ἐκτὸς τούτων, ἡ ὡς ἄνω ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία ἐπαναλαμβάνει ἐντὸς τῶν ἡμερῶν τὰ διακοπέντα, λόγῳ τῶν τμηματικῶν ἐξετάσεων τῶν φοιτητῶν, μαθήματα ὑγιεινῆς εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Δ.Α.Σ.

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ΡΑΦΙΝΑΣ

Εἰς τὴν Ραφίναν ἤρχισε λειτουργοῦν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου Στρατόπεδον πρὸς ἐκπαίδευσιν Φαλαγγιτισσῶν σπουδαστριῶν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Θηλέων. Ἡ πρώτη ἀποστολή, ἡ ὁποία ἐγένετο ἤδη, ἀπετελέσθη ἐκ σπουδαστριῶν τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν Πειραιῶς καὶ Ψυχικοῦ, τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Αἱ σπουδάστριαι Φαλαγγίτισσαι ἐκπαιδεύονται ὑπὸ συνεργατῶν τοῦ ΙΙου καὶ ΙΙΙου Γραφείου εἰς τὴν στρατιωτικὴν προπαίδευσιν καὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως καὶ πολιτικῆς διαπαιδαγωγήσεως.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐπεσκέφθησαν τὸ Στρατόπεδον ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῆς Κυρίας Ἰ. Μεταξᾶ, ἡ Διοικήτρια τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ παρηκολούθησαν τὴν ὥραν τῆς ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεπτύχθησαν καὶ συνεζητήθησαν ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τὰ θέματα «Πειθαρχία» καὶ «Αὐτοπειθαρχία», ἀνεχώρησαν ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης δὲν θὰ ἔχῃ τὸ σύνηθες πρόγραμμα τῶν περασμένων ἑορτασμῶν.

Τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος ἔκαμαν κοινῇ συνεργασίᾳ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης, ἡ Περιφ. Διοικήτρια Θηλέων Πρωτευούσης, οἱ Ἐπιτελεῖς τῶν ἁρμοδίων Ἐπιτελικῶν Γραφείων ἀμφοτέρων τῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ ἐκλεκτοὶ συνεργάται.

Τὸ δοθησόμενον ἔργον εἶναι παραστατικώτατον, παρμένο ἀπὸ τὴν ἱστορίαν μας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τὴν σημερινὴν ἐποχήν μας τοῦ Νέου Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ ὅλου ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ἐξαιρετικόν. Ἤρχισαν ἤδη αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἐργάζονται δὲ πυρετωδῶς μικροὶ καὶ μεγάλοι.

Ἀπὸ τῆς 1ης ἕως τὴν 6ην Αὐγούστου θὰ γίνουν καλλιτεχνικαὶ ἐπιδείξεις (θέατρο, χορῳδίαι, μουσικὴ κλπ.) καθὼς καὶ τεχνικαὶ εἰς τὴν θάλασσαν, τὰς ὁποίας θὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας Του ἡ Α. Ε. ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν 5ην Ἰουλίου εἰς τὸ θέατρον «Ρέξ» τὸ Τμῆμα Ραδιοφωνίας ἔδωσε μὲ τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα, ποὺ ἀκούσαμε εἰς τὴν ὥραν τῆς Φαλαγγιτίσσης, μίαν ἑορτὴν πεποικιλμένην μὲ χορούς, τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός μας.

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ τῆς Λ.Ε.Κ. εἰς τὰς παιδικὰς ἐξοχὰς Βούλας ἔγινε.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς στρατοπεδεύσεως τὰς ἐπεσκέφθησαν συναγωνιστὴς τῆς Κ. Δ., ὁ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ὁποῖος ὡμίλησεν εἰς αὐτὰς καταχειροκροτηθεὶς ἐνθουσιωδῶς καὶ ἡ συναγωνίστρια τῆς Π.Δ.Θ.Π., οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Π.Δ.Θ.Π.

Λόγῳ τῆς ἐλλείψεως βενζίνης καὶ ἀνθράκων αἱ ἐκδρομαὶ δὲν θὰ γίνωνται τοῦ λοιποῦ μὲ αὐτοκίνητα ἢ μὲ σιδηροδρόμους. Περιωρίσθησαν εἰς μικρὰς πορείας ἢ ὁμαδικὰς ἐκδρομὰς μὲ συγκοινωνιακὰ μέσα, ὅπου αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι, κατασκηνώνουσαι εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως προάστεια, ψυχαγωγοῦνται μὲ ὠφέλιμον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ψυχαγωγίαν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΣΚΗΣΙΝ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΣΠΟΡ

Κατόπιν συνεννοήσεως τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης μετὰ τῶν Προέδρων τῶν Κοινοτήτων Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ Γλυφάδας, ἀπεφασίσθη ὅπως διατίθενται δωρεὰν καθ' ὡρισμένην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος αἱ ἐγκαταστάσεις λουτρῶν τῶν Κοινοτήτων τούτων, διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὴν κολύμβησιν καὶ εἰς τὰ ἄλλα θαλάσσια ἀθλήματα.

Ἡ Διεύθυνσις Συντονισμοῦ Ἐκπαιδεύσεως τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον, διὰ τῆς ὁποίας καλεῖ ὅσας ἐκ τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἡλικίας Α', δηλαδὴ ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, ἐπιθυμοῦν νὰ ἐκπαιδευθοῦν εἰς μίαν Σχολὴν Εἰδικοτήτων νὰ ὑποβάλουν δήλωσιν εἰς τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς τῶν τυπικῶν στοιχείων, νὰ ἀναγράφεται καὶ ἡ ἐκλεγεῖσα ὑπὸ τῆς Φαλαγγιτίσσης εἰδικότης. Εἶναι δὲ αἱ εἰδικότητες αὗται αἱ ἑξῆς:

Πλεκτική, Ὑφαντουργική, Χειροτεχνία, Μαγειρική, Ραφή, Κοπή, Βρεφοκομία, Κοινωνικὴ Πρόνοια καὶ (Ἐπισκέπτριαι Ἀδελφαὶ) Πρῶται Βοήθειαι, Οἰκοπυροσβέσται, Οἰκονοσοκόμοι, Μουσικὴ (Πιάνο, Βιολί, Κιθάρα κ.λ.π.), Σχέδιον, Χοροί, Χορῳδία, Ἀπαγγελία, Ἀθλοπαιδιαί, Σκοποβολή, Πένταθλον, Κολύμβησις, Ποδηλασία, Ἱππασία, Σχολὴ Ἐφέδρων Βαθμοφόρων, Μελισσοκομία, Σηροτροφία, Μέσα συνδέσμου καὶ διαβιβάσεων, Μόρς, Ἀνεμοπορία, Ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, Πολιτικὴ διαφώτισις καὶ Ἐπαγγελματικὴ διαφώτισις.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης διοργανώνει τρεῖς μεγάλας μορφωτικὰς καὶ ψυχαγωγικὰς συγκεντρώσεις Φαλαγγιτισσῶν ἡλικίας Α' — ἄνω τῶν 18 ἐτῶν — ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία θὰ γίνῃ εἰς τὴν «Ὄασιν» Ζαππείου τὴν 6ην καὶ 30' μ. μ. τῆς προσεχοῦς Τετάρτης διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας Α' τῶν Ὑποδιοικήσεων Θηλέων Ἀθηνῶν καὶ Βορρᾶ, ἡ ἄλλη εἰς τὸ «Τροκαντερὸ» Παλαιοῦ Φαλήρου τὴν 7ην μ. μ. τῆς Παρασκευῆς διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας Α' τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου καὶ ἡ τρίτη εἰς τὸ Πειραϊκὸν Γυμναστήριον τὴν 7ην μ. μ. τῆς Πέμπτης διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας Α' τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς θὰ ὁμιλήσῃ ἡ συνεργάτις τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ζωὴ Φράγκου μὲ θέμα «Ποία ἡ θέσις τῆς Φαλαγγιτίσσης Α' εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.» καὶ ἔπειτα θὰ ἐπακολουθήσῃ καλλιτεχνικὴ ἐπίδειξις μὲ πλούσιον πρόγραμμα ἀποτελούμενον ἀπὸ μουσικὰς ἐκτελέσεις, ἀπαγγελίας, τραγούδια, χορούς καὶ ἐκτελέσεις χορῳδίας Φαλαγγιτισσῶν. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος ἑκάστη Φαλαγγίτισσα ἀπερχομένη θὰ παραδίδῃ εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ βαθμοφόρους μίαν δήλωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγράφῃ τὴν εἰδικότητα τὴν ὁποίαν ἐξέλεξε καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκπαιδευθῇ.

ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα παρουσίᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Ζηρίνειον Γυμναστήριον Κηφισιᾶς οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν. μεταξὺ τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Χίου, Λέσβου, Σάμου, Φθιωτιδοφωκίδος καὶ Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ τῆς Περιεφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης.

Τὸν Ἀρχηγόν, εἰσερχόμενον εἰς τὸ Γυμναστήριον, ἐπευφήμησαν ζωηρῶς οἱ παριστάμενοι ἀθληταὶ καὶ φίλαθλοι, διαδηλώσαντες οὕτω διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν των εἰς τοῦτον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν.

Ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος μὲ στολὴν ἀνθυποσμηναγοῦ μετὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ κ. Σπέντζα καὶ τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Θράκης.

Οἱ ἀγῶνες διεξήχθησαν μὲ τάξιν καὶ πειθαρχίαν παραδειγματικήν. Τὰ τεχνικὰ δὲ ἀποτελέσματα τούτων ἔχουν ὡς κατωθι:

1) Δρόμος 100 μέτρων Φαλαγγιτῶν: Ἰακωβίδης (Υ. Β.), Γιαγκίνης (Π. Δ. Χίου), Ρουσάκης (Υ.Β.). 2) Δρόμος 400 μέτρων Φαλαγγιτῶν: Γιαγκίνης (Π.Δ. Χίου), Ποιμενίδης (Υ.Β.), Ἀμπατζιδέλης (Π.Δ. Λέσβου). 3) Δρόμος 3.000 μέτρων Φαλαγγιτῶν: Καμπέρης (Π.Δ. Λέσβου), Νίτσας (Π. Δ. Φθιωτιδοφωκίδος), Τζούμας (Π.Δ. Χίου). 4) Σκυταλοδρομία 4×320 Φαλαγγιτῶν: Περιφερειακὴ Διοίκησις Λέσβου, Ὑποδιοίκησις Βορρᾶ, Περιφερ. Διοίκησις Φθιωτιδοφωκίδος. 5) Ἀκοντισμὸς Φαλαγγιτῶν: Βαρκάρης (Π. Δ. Χίου), Ἀμπατιέλος (Π.Δ. Φθιωτιδοφωκίδος), Λυκιαρδόπουλος (Υ.Β.). 6) Σφαιροβολία Φαλαγγιτῶν: Μαρκούσης (Υ.Β.), Μπιλάλης (Π. Δ. Φθιωτιδοφωκίδος), Λάλης (Υ.Β.). 7) Ἐλευθέρα δισκοβολία: Λάλης (Υ. Β.), Βαρβάρης (Π. Δ. Χίου, Μαρκούσης (Υ.Β.). 8) Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτῶν: Τζανῆς(Υ.Β.), Τζαπάλας (Π.Δ. Χίου), Κουκουλᾶς (Υ.Β.). 9) Ἅλμα εἰς μῆκος Φαλαγγιτῶν: Χωριατέλης (Π.Δ. Λέσβου), Ζῶτος (Υ.Β.), Χριστοδούλου Χρ. (Υ.Β.). 10) Ἅλμα τριπλοῦν Φαλαγγιτῶν: Ζῶτος (Υ.Β.), Σπηλιώτης (Π.Δ. Φθιωτιδοφωκίδος), Ἰατρίδης(Π.Δ. Χίου). 11) Δρόμος 100 μέτρων Φαλαγγιτισσῶν: Παγουρτζῆ (Π.Δ. Φθιωτιδοφωκίδος), Ἀποστολίδου (Υ. Β.), Σαβατιανοῦ (Υ.Β.). 12) Ἅλμα εἰς μῆκος Φαλαγγιτισσῶν: Ἀλεξανδρίδου (Υ.Β.), Ἀραπόγλου (Υ.Β.), Μπερτζελέτου (Υ.Β.). 13) Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν: Μαριφογλου (Υ.Β.), Ἀράπογλου (Υ.Β.), Κουνάκου (Π. Δ. Φθιωτιδοφωκίδος).

Μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀγώνων ὁ Ἀρχηγὸς ἀπένειμεν εἰς τοὺς νικητὰς τὰ ἔπαθλα καὶ διπλώματα.

Εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῶν «ἡμερίδων τῆς Ε.Ο.Ν.», οἱ ὁποῖοι διεξήχθησαν τόσον ἐπιτυχῶς εἰς Χανιὰ μεταξὺ τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Κρήτης καὶ Εὐβοίας, συμμετέσχε καὶ ἡ Π. Δ.Α.Π. διὰ τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου.

Οἱ ἀθληταὶ τῆς Π.Δ.Α.Π. ἦραν πέντε πρώτας νίκας εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ἀγωνίσματα, τέσσαρας δευτέρας καὶ μίαν τρίτην νίκην, ἀναδείξαντες οὕτω τὴν ὁμάδα Πρωτευούσης πρώτην εἰς τὴν γενικὴν βαθμολογίαν, μὲ βαθμοὺς 81 καὶ μὲ ὑπεροχὴν ἔναντι τῆς δευτέρας νικητρίας ὁμάδος Εὐβοίας κατὰ 44 ὅλους βαθμούς.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 7ην τρέχ. ἐτελέσθησαν ἐν Καλάμαις εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ ἐκεῖ Συντάγματος ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν Διοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων, τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας, Λακωνίας, Μεσσηνίας καὶ Ἀρκαδίας, ἡ γενικὴ βαθμολογία τῶν ὁποίων ἔχει ὡς ἑξῆς: 1) Δ.Α.Σ.Α. βαθ. 76. 2) Π.Δ.Α. Μεσσηνίας βαθ. 47. 3) Περ. Δ)σις Ἀργολιδοκορινθίας βαθ. 27½. 4) Π.Δ.Α. Ἀρκαδίας βαθ. 26. 5) Π.Δ.Α. Λακωνίας βαθ. 25½.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Ὁ ἐκ Νεαπόλεως Βοιῶν ἐμποροπλοίαρχος κ. Χαράλαμπος Μαζαράκης δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Λακωνίας εὐχαριστεῖ τὴν Ὀργάνωσιν διότι τὴν 28ην παρελθόντος μηνὸς ὁ Τετράρχης Βασ. Δέρβος καὶ δέκα ἄλλοι Φαλαγγῖται μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς των ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔσωσαν αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς παρατηρεῖται ζωηροτάτη κίνησις ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἀθλητική.

ΜΕΓΑΡΑ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας διωργάνωσε τὴν 30ὴν Ἰουνίου ἑορτὴν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Μεγαρίδος ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγιτίσσης. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθησαν ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως ὡραιόταται κωμῳδίαι καταχειροκροτηθεῖσαι. Τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἡ Ὑποδιοικήτρια μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Π.Δ.Θ. Α., αἱ ἀρχαὶ τοῦ τόπου καὶ πλῆθος κόσμου.

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.— Καὶ εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Λεβαδείας αἱ συγκεντρώσεις γίνονται τακτικώτατα καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι προσέρχονται κανονικῶς εἰς ταύτας. Διδάσκονται μαθήματα οἰκοκυρικῆς, α' βοηθειῶν καὶ ᾠδικῆς. Ἅπαντα τὰ μαθήματα τὰ παρακολουθοῦν μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας.

ΛΑΥΡΙΟΝ.— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Λαυρεωτικῆς αἱ συγκεντρώσεις γίνονται τακτικώτατα. Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι παρακολουθοῦν διαφόρους ὁμιλίας καὶ μαθήματα. Ἐπίσης παρηκολούθησαν θεατρικὴν παράστασιν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Ἀττικοβοιωτίας. Ἐπίσης ἡ ἑορτὴ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἑωρτάσθη μὲ λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν.

ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΣ.— Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Διαδόχου ἐγένετο ἐκκλησιασμός, παρέλασις καὶ ἐπηκολούθησεν ὁμιλία τῆς Διοικητρίας τοῦ Σχηματισμοῦ. Ἐπίσης ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἔψαλαν κατανυκτικώτατα προσευχὴν ὑπὲρ τοῦ Διαδοχικοῦ ζεύγους.

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ.— Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις αἱ Φαλαγγίτισσαι ἀσχολοῦνται εἰς στρατιωτικὴν προπαίδευσιν, ψυχαγωγίαν, χορούς, παιδιάς, κινηματογράφον. Παρακολουθοῦν μαθήματα ὑγιεινῆς καὶ παροχῆς α' βοηθειῶν, καθὼς καὶ μαθήματα οἰκοκυρικῆς.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΚΦΩΝΗΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ Ε. Ο. Ν. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις προκηρύσσει Διαγωνισμὸν τὴν 29ην τρέχοντος 1940 διὰ τὴν πρόσληψιν ἑνὸς (1) ἐκφωνητοῦ καὶ μιᾶς (1) ἐκφωνητρίας διὰ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν.

Οἱ βουλόμενοι ἐκ τῶν Φαλαγγιτῶν ἢ Φαλαγγιτισσῶν νὰ συμμετάσχουν, δέον ὅπως μέχρι τῆς 25ης τρέχοντος ὑποβάλουν σχετικὰς αἰτήσεις εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ραδιοφωνίας παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει.

Οἱ διαγωνισθησόμενοι δέον ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ κάτοχοι πτυχίου Γυμνασίου.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ.—'Η Σχολὴ κοπτικῆς—ραπτικῆς ἐνισχύθη κατ' αὐτάς καὶ μὲ διδασκάλισσαν κεντημάτων. Ὅλα τὰ φοιτῶντα μέλη τῆς Σχολῆς ἀσχολοῦνται πυρετωδῶς μὲ τὴν κατασκευὴν ἐκθεμάτων διὰ τὴν προσεχῆ Ἔκθεσιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν Μυστρᾷ.

Ἐκτὸς τῶν μαθημάτων αὐτῶν αἱ μαθήτριαι τῆς Σχολῆς παρακολουθοῦν ἑκάστην Τετάρτην καὶ μαθήματα γυμναστικῆς καὶ στρατιωτικῶν ἀσκήσεων, ὡς καὶ μαθήματα μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς.

'Η Περιφ. Διοίκησις Λακωνίας ἐργάζεται κατ' αὐτάς διὰ τὴν πραγματοποίησιν θερινοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν εἰς μέρη κατάλληλα πρὸς παραθερισμόν.

ΓΥΘΕΙΟΝ.— Εἰς Γύθειον ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν μονάδων εἰς τὸ Γυμναστήριον, κατὰ τὴν ὁποίαν ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς, μεθ' ὃ ἐγένετο ἐπιθεώρησις ὑπὸ τοῦ ἰδίου.

ΜΟΛΑΟΙ.— Καὶ εἰς Μολάους ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῶν μονάδων ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς. Οἱ βαθμοφόροι ἐβοήθησαν εἰς τὴν γεωργικὴν ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων.

ΠΑΡΑΣΥΡΟ.— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ὁ Σχηματισμὸς ἐξέδραμεν εἰς πλησίον τοποθεσίαν καὶ παρηκολούθησε τὸν ἁλωνισμόν.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΝ.— Οἱ Σχηματισμοὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐθέρισαν τὸ σιτάρι τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ ἐξαιρετικὸν κέφι καὶ ἐνθουσιασμόν.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—'Η Διοίκησις Μεσσηνίας, καθιερώσασα τὴν 23ην Μαρτίου, ἡμέραν ἀπελευθερώσεως τῆς Καλαμάτας καὶ ἐνάρξεως τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, ὡς ἡμέραν τοπικῆς ἑορτῆς καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ λαμπρύνῃ αὐτὴν διὰ παραστάσεως ἔργου καθαρῶς Μεσσηνιακῆς καὶ δὴ Καλαματιανῆς ὑποθέσεως, προεκήρυξε μεταξὺ τῶν μελῶν της διαγωνισμὸν διὰ τὴν συγγραφὴν σχετικοῦ δράματος, καθορίσασα καὶ σχετικὰ βραβεῖα.

Ἐξακολουθεῖ ἱκανοποιητικῶς ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Ναυτοφαλαγγιτῶν ὑπὸ πεπειραμένου καὶ ἱκανοῦ βαθμοφόρου.

Καταβάλλονται φροντίδες διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι ταχυτέραν ἀναχώρησιν τῆς πρώτης ὁμάδος κατασκηνωτῶν. Αἱ κατασκηνώσεις ἐφέτος θέλουσι λάβει χώραν εἰς μαγευτικὴν παραθαλασσίαν τοποθεσίαν, δὲν εἶναι δὲ καθαρῶς ἐκπαιδευτικαί.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.— Διακόσιαι πεντήκοντα ἐργαζόμενες Φαλαγγίτισσες τοῦ Βόλου ἐπέρασαν τὴν ἡμέραν των εἰς ὡραίαν τοποθεσίαν τῆς Λαρίσης μαζὶ μὲ τὶς Φαλαγγίτισσες τῆς πόλεώς μας. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας, ἀναπτύξασα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν στοργὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὸν ἐργαζόμενον κόσμον τῆς Ἑλλάδος.

'Ο ἐνθουσιασμὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἐξέσπασεν εἰς χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ, εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ὁμιλίας προσέφεραν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν δύο ὡραίας ἀνθοδέσμας καὶ ἕνα ἀναμνηστικὸν ἀργυροῦν σῆμα τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ μεσημέρι ἐγευμάτισαν σὲ κοινὸ συσσίτιο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια. Ἐφηρμόσθη ὡραιότατο πρόγραμμα ψυχαγωγίας, ἀπήγγειλαν ὡραῖα ποιήματα καὶ ἐτραγούδησαν πολλὰ τραγούδια ποὺ συνέθεσαν μόνες τους οἱ συναγωνίστριες Λαρίσης καὶ Βόλου γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὸν Κυβερνητικὸ Ἐπίτροπο τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐκλήθησαν νὰ μετάσχουν εἰς συνέδριον ἅπασαι αἱ Ὑποδιοικήτριαι τοῦ Νομοῦ. Τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των παρηκολούθησαν τὰ μαθήματα μετεκπαιδεύσεως ἀνωτέρων στελεχῶν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν.

ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.— Ὑπὸ Φαλαγγιτῶν τῆς I Τετραρχίας ἐγένετο ὁ θερισμὸς τοῦ ὑπὸ τῆς II Τετραρχίας σπαρέντος καὶ καλλιεργηθέντος ἀγροῦ, ἐκτάσεως 2½ στρεμμάτων. Ἡ καλλιέργεια ἔχει γίνει κατὰ τὸ ἥμισυ σκαλιστικὴ καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον ἥμισυ διὰ γραμμικῆς σπορᾶς ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ συνεργάτου διευθυντοῦ κοινωφελῶν ἔργων τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ἐπίσης ἐξαίρεται ἡ πρᾶξις τῶν κατοίκων Ὀρθοβουνίου Καλαμπάκας, οἵτινες προσέφερον ὑπὲρ τοῦ Σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. τοῦ μικροῦ χωρίου των τὸ γάλα μιᾶς ἡμέρας τῶν αἰγοπροβάτων των, συνολικῆς ἀξίας χιλίων δραχμῶν.

Ἡ ὄντως εὐγενὴς καὶ ὡραία αὐτῶν πρᾶξις καταδεικνύει σαφέστατα πόσον κατενοήθη καὶ ἐξετιμήθη ὑπὸ πάντων ἡ θεία καὶ ὑψηλὴ ἀποστολὴ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς τὰ μικρότατα καὶ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένα χωρία τῆς Πατρίδος μας.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Μετὰ τὴν πλουσίαν συγκομιδὴν διαφόρων ὀσπρίων σπαρέντων ὡς γνωστὸν παρὰ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ἰωαννίνων, ἤρχισε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ θερισμὸς τοῦ σίτου, τὸν ὁποῖον οἱ Φαλαγγῖται εἶχαν καλλιεργήσει ἐπὶ ἐκτάσεων πλησίον τοῦ προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ.

Ἀπὸ πρωΐας ὁμάδες Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων μὲ ἐξαιρετικὴν διάθεσιν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ, ψάλλοντες τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ ἄλλα ἐθνικὰ τραγούδια.

Ὁ θερισμὸς ἐγένετο μὲ σύστημα ἐπιστημονικόν, προηγουμένων τῶν θεριστῶν μὲ δρέπανα καὶ ἀκολουθούντων τῶν δεματιστῶν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν συναγωνιστοῦ γεωπόνου.

Τὸν θερισμὸν παρηκολούθησεν ὁ Ὑπουργὸς Γεν. Διοικητὴς κ. Κων. Φιλοσοφόπουλος, ὅστις καὶ ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων παρὰ τῶν θεριστῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Κατὰ τὸ τελευταῖον χρονικὸν διάστημα ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ Θηλέων τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Φλωρίνης ἐσυνέχισαν τακτικώτατα τὰς συγκεντρώσεις των, καθ' ἃς ἄλλοτε μὲν ἐγένοντο ἀσκήσεις καὶ χοροί, ἄλλοτε δὲ διαλέξεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ὡς τὸ «Περὶ Βασιλέως», «Περὶ Θρησκείας», «Περὶ Κοινωνίας» κλπ.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Φλωρίνης συνεχίζονται κανονικώτατα αἱ συγκεντρώσεις. Ἐν τῇ ἕδρᾳ ἐγένετο ἡ προβολὴ τῆς ταινίας «Ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1940». Τὴν προβολὴν παρηκολούθησεν ἅπασα ἡ δύναμις τῶν Σκαπανισσῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Ἡ 163 Φάλαγξ Θηλέων Φλωρίνης ἐξέδραμεν εἰς τὸ γραφικώτατο ὕψωμα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀμυνταίου ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων ἠσχολήθη ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων μὲ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν.

— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ προτύπου κτήματος τοῦ Γυμνασίου Ἀμυνταίου, τὸ ὁποῖον ἐκαλλιέργησεν ἡ Ε.Ο.Ν.

— Ὡσαύτως ἐν τῇ Ὑποδιοικήσει Καστορίας ἐσυνεχίσθησαν αἱ διδασκαλίαι εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμούς. Τοιαῦται συγκεντρώσεις ἔλαβον χώραν εἰς Καστορίαν, Οἰνόην, Ἄργος Ὀρεστικόν, Κωσταράγαθον, Λιθιὰν κλπ. Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς ἀνεπτύχθησαν τὰ θέματα «Περὶ φύλλων μεταβάσεως», «Περὶ Θρησκείας», «Περὶ ὑποχρεώσεων», «Περὶ βαθμοφόρων», «Περὶ «Ἑλληνισμοῦ» κλπ. Ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Ὑποδιοικήσεως προεβλήθη ἡ κινηματογραφικὴ ταινία «Ἑλλὰς τοῦ 1940».

Προσέτι Σχηματισμοὶ τινὲς ἠσχολήθησαν μὲ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν.

ΣΕΡΡΑΙ.— Κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἡ Ε.Ο.Ν. ὁλοκλήρου τῆς χώρας μετέχει ἐνεργῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς διανομῆς τῶν δελτίων τροφίμων.

Εἰς τὴν πόλιν μας ἡ διανομὴ θὰ γίνῃ κατὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα, ἐχωρίσθη δὲ αὕτη εἰς 20 τομεῖς. Εἰς ἕκαστον τῶν τομέων τούτων τοποθετεῖται ἀνὰ εἷς βαθμοφόρος τῆς Ε.Ο.Ν. ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς του 5 Φαλαγγίτας. Ἅπαντες δὲ οὗτοι τελοῦν ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἑνὸς ἀνωτέρου βαθμοφόρου τῆς Ὀργανώσεως, ὁρισθέντος ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

Τὰ τοιαῦτα συνεργεῖα κατενεμήθησαν ἤδη εἰς τὰ δύο Ἀστυνομικὰ Τμήματα, ὅπου ἑδρεύει ἀνὰ μία κεντρικὴ ἐπὶ τῆς διανομῆς ἐπιτροπή, τελοῦσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν οἰκείων διοικητῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων.

Ἐλήφθησαν πάντα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ νὰ γίνῃ συστηματικὴ ἡ διανομή. Ὁ ζῆλος ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ προθυμία τῶν ἀναλαβόντων τὸ ἔργον τοῦτο μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., κατανοούντων πλήρως τὴν μεγάλην αὐτοῦ σημασίαν, ἀποτελεῖ τὸ καλλίτερον ἐχέγγυον ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ φανῇ καὶ πάλιν ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς στοργῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ὅτι θὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας καὶ τὸ νέον αὐτὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ ἀνέλαβε.

ΔΡΑΜΑ.— Εἰς τὴν Σχολὴν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων στελεχῶν Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας ὡμίλησεν ὁ Α' Ἐπιτελὴς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας περὶ ὑγιεινῆς.

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Δράμας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν., ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Νικηφόρου καὶ Ἀδριανῆς.

Εἰς Παρανέστιον, ἕδραν τῆς 245ης Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. Περιφερειακῆς Διοικήσεως Δράμας, ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις τῶν Διοικητῶν Λόχων καὶ Σχηματισμῶν Διποτάμων, Τραχωνίου, Θόλου, Πολυγεφύρου, Περιβλέ-

Συγκομιδὴ σίτου ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Μαγούλας.

Ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων Λαρίσης ἐν παρελάσει.

Ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Φλωρίνης ἐν παρελάσει.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

πτου, Δρατσίστης καὶ Τεμένους, καθ' ἣν ἐδόθησαν ὁδηγίαι ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 245ης Φάλαγγος διὰ τὴν πρόοδον τῆς Ε.Ο.Ν.

'Ο Διοικητὴς τοῦ 'Ανεξαρτήτου Τάγματος Σιδηρονερίου 'Υποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας ἐπεθεώρησε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τοὺς Σχηματισμοὺς 'Οροπεδίου, Κοκκίνων καὶ Μαγνησίου.

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΝ.— Ἤρξατο λειτουργοῦσα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς σχολὴ τραυματιοφορέων πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς 231ης Φάλαγγος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνεργάτου ἰατροῦ κ. Α. 'Αδαμάκη.

— Εἰς τὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως γενομένην παρέλασιν μεγάλην ἐπιτυχίαν ἔσχον οἱ Σχηματισμοὶ τῆς 'Υποδιοικήσεως, οἵτινες καὶ κατεχειροκροτήθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους.

— Εἰς τὴν 'Υποδιοίκησιν Σιδηροκάστρου ἐλήφθησαν εὐχαριστήρια τηλεγραφήματα τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Πριγκηπίσσης Διαδόχου διὰ τὰς ἐξ ὀνόματος τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων πρὸς Αὐτοὺς ἀπευθυνθείσας ἐκ μέρους τῆς 'Υποδιοικήσεως εὐχὰς ἐπί τε τῇ γεννήσει τοῦ 'Επιδόξου Διαδόχου ὡς καὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου.

— Εἰς τὴν 'Υποδιοίκησιν ἐλήφθη εὐχαριστήριον ἔγγραφον τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Γεφυρουδίων προσφορὰν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Κατερίνης.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.— Ἤρξατο ἡ λειτουργία τοῦ στρατοπέδου ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων μὲ ἕδραν τὴν 'Αγίαν Μαρίαν Κυδωνίας, εἰς ὃ θὰ φοιτήσουν ἐκ περιτροπῆς ἐπὶ 20ήμερον 50 μέλη κατὰ τρεῖς περιόδους. 'Η Περιφερειακὴ Διοίκησις κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον καὶ τελείαν λειτουργίαν τοῦ ἐν λόγῳ στρατοπέδου, θέσασα ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικοὺς εἰδικοὺς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου.

Ναυτοφαλαγγῖται Χανίων ἐξέδραμον εἰς τὴν 'Ιερὰν Μονὴν Γωνιᾶς Κισσάμου, ἔνθα παρηκολούθησαν μὲ κατάνυξιν τὴν ὑπὸ τοῦ θεοφιλεστάτου 'Επισκόπου Κισσάμου καὶ Σελίνου τελεσθεῖσαν λειτουργίαν. 'Επεδόθησαν ἀκολούθως εἰς τὸ κολύμβημα, ἡλιοθεραπείαν, ἀθλητικὰς παιδιὰς καὶ διεσκέδασαν μὲ ἐνθουσιασμόν. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονὴν τῶν ἐκδρομέων ὡμίλησε καταλλήλως ὁ παρακολουθήσας τὴν ἐν λόγῳ ἐκδρομὴν ἐπιθεωρητὴς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, ἐξάρας γλαφυρῶς τὴν συντελουμένην εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ε.Ο.Ν. ἐθνικὴν ἀναγέννησιν. 'Ο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐκδρομῆς καὶ ἀρχηγὸς Ναυτοφαλαγγιτῶν Χανίων εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ἐξάρῃ παραστατικώτατα τὴν ἀξίαν τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, πρὸς ἣν συνδέεται φύσει ὁ ἄνθρωπος. 'Η Ἱερὰ Μονὴ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνετωτέραν τὴν παραμονὴν τῶν ἐκδρομέων. Τὸν 'Ηγούμενον ηὐχαρίστησε δεόντως κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐκδρομῆς.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι τῆς 249ης Φάλαγγος συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ γυμνάσιον θηλέων περισσότερον χαρούμενες ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, διότι, ἀπηλλαγμένες πλέον ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου, θὰ ἀφοσιωθοῦν ὁλότελα στὴν ἀγαπημένη τους 'Οργάνωσι, ποὺ γι' αὐτὲς ἀποτελεῖ μιὰ στοργικὴ στέγη, μιὰ θερμὴ φωληὰ ποὺ σκοπὸν ἔχει τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν καλλιέργειαν τοῦ παιδιοῦ καὶ τὴν αἰσθητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτόμου.

'Η Ε.Ο.Ν. 'Αρρένων καὶ Θηλέων Σιδηροκάστρου ἐν παρελάσει.

'Εκεῖ ἐδιδάχθησαν περὶ τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ὑψίστης σημασίας αὐτῆς διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἀτόμων καὶ τῶν 'Εθνῶν. 'Εγένετο κατόπιν συνέχεια τῶν μαθημάτων περὶ ἀεραμύνης καὶ οἰκοκυρικῆς.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἠσχολήθησαν μὲ τὰ μέσα συνδέσμων καὶ διαβιβάσεων καὶ μὲ τὴν περίθαλψιν.

Τὴν δὲ 7ην ὡδηγήθησαν ἐν σώματι ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ἐδίδετο παράστασις πατριωτικοῦ περιεχομένου, ἣν καὶ παρηκολούθησαν μετὰ μεγάλης τάξεως καὶ πειθαρχίας.

'Εγένετο ἐπίσης ἡ συνήθης συγκέντρωσις τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν Λέσχην Ε.Ο.Ν. Θηλέων. 'Εκεῖ, στὴν εὐχάριστο ἐκείνη ἀτμόσφαιρα τοῦ στοργικοῦ περιβάλλοντος καὶ ἐν μέσῳ τῆς Διοικητρίας τῆς Φάλαγγος, ἑνωμένες σ' ἕνα ἀδιάσπαστον σύνολον, σ' ἕνα ἀδιάρρηκτον δεσμὸν ἀλτρουϊσμοῦ καὶ φιλίας, τὸν δεσμὸν ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ 'Εθνικὴ 'Οργάνωσις Νεολαίας, παρηκολούθησαν τὰ δι' αὐτὰς καθορισθέντα μαθήματα.

'Εδιδάχθησαν τὸν Ὕμνον τοῦ Φαλαγγίτου καὶ ἠσκήθησαν εἰς τὸν χαιρετισμόν. Μία δὲ 'Υπενωμοτάρχης ὡμίλησε διὰ τὰ πταίσματα κατὰ τῆς πειθαρχίας. 'Επηκολούθησε κατόπιν τὸ εὐχάριστο διὰ τὶς ἐργάτιδές μας μάθημα τῆς χειροτεχνίας.

Πρὸς τὰς ἐργαζομένας ὡμίλησε δι' ὡραίων λόγων παρεπιδημοῦσα 'Υποφαλ)χης ὑποδείξασα εἰς αὐτὰς τὴν στοργὴν μεθ' ἧς τὰς περιβάλλει ὁ 'Αρχηγὸς καὶ τὸ Νέον Κράτος. Ἔδωσε σαφῆ εἰκόνα τῆς ἐργαζομένης πρὸ τοῦ 36 καὶ τῆς σημερινῆς καὶ ἐτόνισε τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας ἐκπηγάζουσαν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Αἱ ἐργάτιδες μετὰ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησαν τὴν ὁμιλίαν καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ 'Αρχηγοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Γ' 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο ἡ δευτέρα θαλασσία ἐκδρομὴ τοῦ τμήματος Ναυτοφαλαγγιτῶν τῆς Α255ης Φάλαγγος δι' ἐκπαιδευτικῶν λέμβων εἰς Γεωργιούπολιν. Διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ ἐγένετο διδασκαλία κωπηλασίας καὶ ἱστιοπλοΐας. Ἅμα τῇ ἀφίξει εἰς Γεωργιούπολιν ἐγένοντο ἀσκήσεις κολυμβήσεως καὶ διασώσεως πνιγομένων. 'Επίσης οἱ Ναυτοφαλαγγῖται παρηκολούθησαν τὸν τρόπον τῆς ἁλιείας σπόγγων ὑπὸ δυτῶν, διδομένων ἐπεξηγήσεων ὑπὸ τοῦ παρευρισκομένου λιμενάρχου. Τὴν ἐκδρομὴν παρηκολούθησε καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Α255ης Φάλαγγος μετά τινων ἀξιωματικῶν. Διαρκοῦντος τοῦ πλοῦ τῆς ἐπιστροφῆς ἐγένοντο ἀσκήσεις λήψεως σημάτων δι' ὀπτικοῦ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν συναγωνιστοῦ Λοχίτου.

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τρίτη θαλασσία ἐκδρομὴ τῶν Ναυτοφαλαγγιτῶν εἰς Γεράνι, ἡ ὁποία, ὡς καὶ αἱ προηγούμεναι, ἐσημείωσε πλήρη ἐπιτυχίαν ἀπὸ ψυχαγωγικῆς καὶ μορφωτικῆς ἀπόψεως. Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν αὐτήν, ἐκτὸς τῶν συνήθων ἀσκήσεων, ἐγένοντο καὶ ἀσκήσεις ἐγκαταλείψεως λέμβων. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος ὡμίλησε περὶ Βασιλέως.

'Εγένετο ἡ προαγγελθεῖσα κοινὴ συγκέντρωσις τῶν βαθμοφόρων τῶν Περιφ. Διοικήσεων 'Αρρένων καὶ Θηλέων εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ε.Ο.Ν., καθ' ἣν ὡμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς καὶ ὁ συναγωνιστὴς Τετράρχης «Περὶ τῶν καθηκόντων τῶν βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις». Τῆς ὁμιλίας ἐπηκολούθησε συζήτησις.

Εἰς τὴν Λέσχην Ε.Ο.Ν. 'Αρρένων Ρεθύμνης ἐγένετο συγκέντρωσις ἁπασῶν τῶν βαθμοφόρων Ε.Ο.Ν. Θηλέων τῆς πόλεως καὶ πλείστων τῆς ὑπαίθρου. Εἰς τὰς συγκεντρωμένας ὡμίλησεν ἀνωτέρα βαθμοφόρος περὶ κατασκηνώσεων γενικῶς. 'Εν συνεχείᾳ ἑτέρα βαθμοφόρος ἐτόνισε τὰς ὑποχρεώσεις ἃς ἔχει ἑκάστη συναγωνίστρια κατὰ τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμάς. Εἶτα ἀνέπτυξε τὸν λόγον τοῦ 'Αρχηγοῦ, ἐκφωνηθέντα εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς Ε.Ο.Ν. 'Αθηνῶν εἰς Μαλακάσαν.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω Λέσχην ἐδόθη χορὸς πρὸς τιμὴν τῆς ἑορτῆς τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τοῦ Θρόνου καὶ 'Αρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

'Η Περιφερ. Διοικήτρια Ρεθύμνης, συνοδευομένη ὑπὸ ἐπιτελῶν της, μετέβη εἰς τὰ χωρία Ἅγ. 'Ιωάννης, Κάνεβο καὶ 'Αγκουσελιανὰ τῆς ἐπαρχίας 'Αγ. Βασιλείου πρὸς ἵδρυσιν τμημάτων Ε.Ο.Ν.

Εἰς Ἅγ. 'Ιωάννην τὴν ἐπερίμενεν ἐνθουσιώδης ὑποδοχή. Εἰς τὰ συγκεντρωμένα κορίτσια καὶ τοὺς γονεῖς των ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς τῆς 'Οργανώσεως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ἐνεγράφησαν ὑπὲρ τὰς 35 Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι. 'Εν συνεχείᾳ μετέβη εἰς Κάνεβο, ὅπου αἱ νέαι Φαλαγγίτισσαι Ἅγ. 'Ιωάννου καὶ Κανέβου εἶχον συγκεντρωθῆ καὶ τὴν ἀνέμενον. 'Αφοῦ παρέμεινεν ἀρκετὴν ὥραν κοντά τους ἀνεχώρησε δι' 'Αγκουσελιανά. Καὶ ἐδῶ ἔτυχε θερμοτάτης ὑποδοχῆς. Ὅλα τὰ κορίτσια, συγκεντρωμένα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου, τὴν ἀνέμενον μὲ ἀνυπομονησίαν. Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σχολείου ἐνώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως ὡμίλησε γιὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. Μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ ἐνεγράφησαν ὑπὲρ τὰς 40 Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι.

Εἰς τὴν Λέσχην Ε.Ο.Ν. ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς 'Εκθέσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης. Τὰ ἐκθέματα εἶναι ἔργα τοῦ ὑφαντηρίου Θηλέων καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τοῦ τμήματος οἰκοκυρικῶν.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ.— 'Ο Γενικὸς 'Επόπτης Ε.Ο.Ν. κ. Νομάρχης, μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας ἐπεσκέφθησαν τὰς Κοινότητας Καστελλίου καὶ Φουρνῆς πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν 'Αρρένων καὶ Θηλέων. 'Εκεῖ τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ κάτοικοι τῶν προαναφερθεισῶν Κοινοτήτων. 'Ωμίλησεν ὁ κ. Νομάρχης γιὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ ἔργον της, καθὼς καὶ γιὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ 'Αρχηγοῦ. 'Επίσης ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐξέδραμον εἰς 'Ιεράπετραν, Κάτω Χωριὸ καὶ Καββοῦσι, ὅπου ὡμίλησεν ἡ Διοικήτρια διὰ τὰ ἀγαθὰ ποὺ θὰ ἔχουν ἀπὸ τὴν συμμετοχή τους στὴν 'Οργάνωσι.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΣΑΜΟΣ.— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο μεγάλη σύσκεψις ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. 'Αρρένων Σάμου ἐπὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου ἑορτασμοῦ τῆς ἐφετεινῆς ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου. 'Η Ε.Ο.Ν. διοργανώνει κατ' ἔτος κατὰ τὸν λαμπρότερον τρόπον τὸν ἑορτασμὸν τοῦτον. Καὶ ἐφέτος καταβάλλονται προσπάθειαι ὅπως λάβῃ οὗτος τὴν προσήκουσαν ἐπιβλητικότητα.

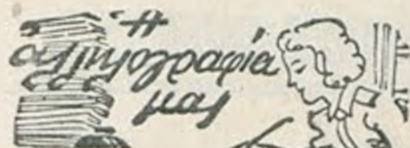
'Απεφασίσθησαν, ἐκτὸς τῶν συνήθων παρατάξεων καὶ παρελάσεων τῶν Σχηματισμῶν, ὁμιλίαι ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, πρωτότυπος λαμπαδηφορία μὲ ἐκκίνησιν ἐκ Μαλαγαρίου καὶ μὲ συμμετοχὴν ἀφθόνων βεγγαλικῶν. 'Επίσης ἐντὸς τοῦ Γυμναστηρίου τοῦ Πυθ. Γυμνασίου θὰ τελεσθῇ ὡραία ἑορτὴ μὲ ὁμαδικὰς ἀθλητικὰς ἐπιδείξεις, ποδόσφαιρον, πετόσφαιραν, παιδιὰς πρωτοτύπους Σκαπανέων καὶ ἐθνικοὺς χορούς μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

'Επίσης κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην μεγάλη χορῳδία Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν θὰ ψάλῃ διάφορα τραγούδια. Πιθανὸν ἐπίσης νὰ γίνῃ καὶ τὸ πρῶτον ἐν Σάμῳ ὁμαδικὴ ἀπαγγελία Φαλαγγιτισσῶν.

Γενικῶς ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς θὰ ὑπερβάλῃ κάθε προηγούμενον.

Ἄσκησις Ε.Ο.Ν. 'Αρρένων Βαθέος Σάμου εἰς σηματοδοσίαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΟΝ. ΜΠΑΤΙΣΤΑΤΟΝ. Καλογραμμένο τὸ κομμάτι ποὺ μᾶς στείλατε, ἀλλὰ εἶναι μεγάλο καὶ ἔπειτα μᾶς ἦλθε πολὺ ἀργά, ὥστε νὰ χάση τὴν ἐπικαιρότητά του. — ΝΙΚΟΛ. ΒΛΑΧΟΝ. Τὸ ποίημά σας, ἐκτὸς ποὺ εἶναι μεγάλο, δὲν εἶναι καὶ ἐπιτυχημένο. — ΤΙΚΑΝ Κ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ. Μᾶς συγκίνησες, καλή μας Σκαπάνισσα, μὲ τὰ ὡραῖα καὶ θερμὰ λόγια σου, ποὺ ἀπεικονίζουν τόσο ζωντανὰ τὴν πατριωτικὴ κι' εὐγενικὴ ψυχή σου. Ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα γράφεις μὲ τόσον παλμὸ καὶ συγκίνησι γιὰ τὸν Ἀρχηγό, μᾶς ἱκανοποίησε ξεχωριστὰ αὐτὸ ποὺ γράφεις γιὰ τὸ περιοδικό μας: «Τώρα στὶς 29 Ἰουνίου ἔχω τὰ γενέθλιά μου καὶ θὰ παρακαλέσω τοὺς γονεῖς μου νὰ μοῦ δέσουν τὰ φύλλα τῆς «Νεολαίας» σ' ἕναν ὡραῖο τόμο». Μπράβο! Καὶ μιὰ καὶ ἔχεις τὰ γενέθλιά σου, σοῦ στέλλουμε κι' ἐμεῖς τὶς πατρικές μας εὐχές, καλή μικρή συναγωνίστριά μας. — ΔΗΜ. Ν. ΜΑΚΡΗΝ καὶ ΔΗΜ. Γ. ΜΑΝΙΩΤΗΝ. Τὸ ποιηματάκι σας δείχνει τὸ θερμὸ πατριωτικὸ αἴσθημά σας, ἀλλά, σὰν μικροὶ Σκαπανεῖς ποὺ εἶσθε, δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸν νὰ ἐπιτύχετε τόσο γρήγορα ποίημα δημοσιεύσιμο. — ΘΕΟΔ. ΑΘ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν ἐνθουσιασμὸ καὶ φαντασία, ἀλλὰ ἔχουν συγχρόνως ἀνωμαλίαν εἰς τὴν γλῶσσαν, τεχνικὰ λάθη καὶ εἰκόνες παρακινδυνευμένες. Ἔπειτα, μᾶς ἦλθαν ἀργὰ καὶ ἔχασαν τὴν ἐπικαιρότητά τους. — Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Στείλατε τὴν διεύθυνσίν σας, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήση ὁ ἰατρὸς ἀπ' εὐθείας, διότι θέματα, ὅπως αὐτὰ ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν, δὲν μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ. — ΚΩΣΤΑΝ Ν. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΝ. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν μας μᾶς ἔρχεται κάθε μέρα κατὰ σωρούς, ἐνῷ ὁ χῶρος μας εἶναι στενὸς καὶ περιωρισμένος. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ὀφείλεται τόσον ἡ ἀραίωσις τῆς δημοσιεύσεως τῆς Σελίδος τῶν Νέων, ὅσον καὶ ἡ συντομία μας στὶς ἀπαντήσεις μας γιὰ τὴν στελλόμενη συνεργασία. Ἀπὸ τὰ δύο νέα ποιήματα ποὺ μᾶς στέλλετε, ἐκρατήσαμε τὴ «Χαρὰ τοῦ βοσκοῦ», ποὺ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε στὴ Σελίδα τῶν Νέων. — ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ ΧΑΤΖΑΚΗ. Ἡ ἔμπνευσίς σας καλή· πολὺ καλὴ ἐπίσης ἡ προσπάθειά σας νὰ δώσετε στὰ ποιήματά σας τὸν τόνο τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ· ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπετύχατε δυστυχῶς αὐτὸ σὲ σημεῖο ποὺ νὰ γίνουν δημοσιεύσιμα. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΣΟΛΑΚΗΝ. Ἔχετε καλὴ γλῶσσα καὶ καλὸ ὕφος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ταιριάζουν πιὸ πολὺ σ' ἕνα λογοτεχνικὸ κομμάτι παρὰ σ' ἕνα ἱστορικὸ σημείωμα. Εἰδικῶς τὸ ὕφος σας ἔχει ἕναν ρυθμικὸ τόνο, ποὺ θὰ εἶχε τὴ θέσι του σ' ἕνα πεζοτράγουδο· προκειμένου ὅμως περὶ ἱστορίας, καταντᾷ μονότονη τυμπανοκρουσία. — ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ Κ. ΘΕΟΧΑΡΗΝ. Τὸ παραμυθάκι ποὺ μᾶς ἔστειλες εἶναι καλὸ καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε· ἀλλὰ γιατί τόση ἀδημονία, ὥστε νὰ μᾶς γράφετε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε «εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος»; Δὲν τὸ ξέρετε ὅτι ἔχουμε πάρα πολλὴ συνεργασία καὶ ὅτι ὅλα παίρνουν σειρά; Μὴ βιάζεσθε λοιπόν. — ΣΟΥΛΑΝ ΨΑΡΟΥΔΑΚΗ. Σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὰ αἰσθήματά σας πρὸς τὸν Ἀρχηγό, ἀλλὰ τὸ ποίημα δὲν εἶναι ἐπιτυχημένο. — Μ. Μ. Πρῶτα-πρῶτα γιατί χωρὶς ὑπογραφή; Ὅπως μᾶς γράφετε, εἶσθε πρόθυμος νὰ μᾶς στείλετε τὴ... φωτογραφία σας, γιὰ νὰ τὴ δημοσιεύσουμε, καὶ ὅμως δὲν μᾶς χαρίζετε τὴν ὑπογραφή σας, ποὺ εἴχατε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σημειώσετε κάτω ἀπὸ τὸ γράμμα σας. Τώρα, ὡς πρὸς τὰ ποιήματά σας, αὐτὰ δὲν εἶναι ποιήματα, ἀλλά... πολιτικολογία καὶ μάλιστα... διεθνής, κι' ὅταν δὲν εἶναι πολιτικολογία εἶναι... ὀνοματολογία τῶν διαφόρων ποδοσφαιριστῶν! Ἀντιλαμβάνεσθε λοιπὸν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν. — ΗΡΑΚΛΗΝ Δ. ΖΑΦΕΙΡΗΝ. Καλὸ τὸ παραμυθάκι ποὺ μᾶς ἔστειλες καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Β. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Τὰ δυὸ ποιηματάκια σας ἔχουν μιὰ τρυφερὴ φυσιολατρικὴ διάθεσι ποὺ μᾶς ἀρέσει, ἀλλὰ δὲν ἔχουν διόλου τεχνική. Ξαναγράψετέ τα. — ΣΤΑΜΑΤΙΟΝ ΝΟΤΑΡΑΚΗΝ ἢ ΘΑΝΟΝ. Ἀργὰ μᾶς ἦλθε τὸ ποίημά σου, κι' ἐξ ἄλλου οἱ περισσότερες στροφές του δὲν εἶναι ἐπιτυχημένες. — ΒΑΣΙΛ. Κ. ΔΟΥΜΑΖΟΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προθυμία σας νὰ συνεργασθῆτε στὸ περιοδικό μας, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ διατύπωσις γενικὰ τοῦ ποιήματός σας μειονεκτοῦν. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τοὺς πρώτους στίχους:

Ἡ Ἑλλὰς προώρισται ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ζήση,
ἐξάπλωσιν τοῦ λόγου Του στὰ ἔθνη θὰ σκορπίση.
Εἶναι λαὸς ὁ πιὸ ἐκλεκτός, ἀπὸ Θεοῦ ἐκτήθη,
πρωτότοκον ἀντικατέστησε, ὡς ἄσωτος εἰσήχθη...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Τ. ΓΡΗΓΟΡΑΤΟΝ. Ἀπορρίπτονται. Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Π. ΤΣΑΠΑΤΣΑΡΗΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν. — Μ. ΚΩΤΤΗ. Ἐγκρίνονται αἱ ἀσκήσεις. — ΜΑΡ. ΒΛΥΣΙΔΟΥ — Ρ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἀπολύτως σωστὲς οἱ λύσεις τῶν λανθασμένων φράσεων. Συγχαρητήρια. Περιμένουμε καλύτερες ἀσκήσεις. — Γ. Κ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΑΚΗΝ. Ἔχει λίγες λέξεις τὸ σταυρόλεξο καὶ μάλιστα σὰν αὐτές: Σίλας (Σύλλας), Σαλαμίναν (Ν τελικόν!). — ΑΡ. Δ. ΚΑΡΥΩΤΟΥ. Ἐγκρίνεται ἡ Ἔλαφος. — Μ. Ε. ΠΕΤΡΑΚΗΝ. Ἐγκρίνεται, ἀλλὰ γιατί δὲν φτειάχνετε καμμιὰ δυσκολώτερη ἄσκησι; — Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Τὸ 9×9 καλό, ἀλλὰ ἔχει μικρὲς λέξεις (τρισύλλαβες καὶ τετρασύλλαβες). Προτιμᾶτε τὰ ἀπολύτως τετράγωνα σχήματα. — Ν. Γ. ΛΥΚΑ. Στεῖλτε κάτι καλύτερο. — ΣΤ. Β. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — ΣΤ. ΑΛ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. Ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια τὸ σταυρόλεξό σας καὶ τὸ χειρότερο χωρίζεται σὲ ἄλλα μικρότερα. — Λ. ΛΑΠΙΩΤΗΝ. Ἐγκρίνεται. — Α. Θ. ΨΥΧΟΓΥΙΟΝ. Γνωστά. — Λ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ. Καλά. — Γ. Χ. ΗΛΙΑΔ. Ὄχι τόσα πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. — Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Τὸ πασχαλινὸ πιθανὸν νὰ φυλαχθῇ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ. — Α. Α. ΧΑΤΖΙΑΝ. Ἐγκρίνεται. — Κ. ΛΕΒΕΝΤΑΚΗ. Πετυχεμένη ἡ λύσις. — Χ. ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. Ἐγκρίνεται. — Μ. ΔΕΔΕΝ. Δὲν εἶναι σταυρόλεξο αὐτό. — Κ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΝ. Γνωστὲς αἱ ἀσκήσεις σας. — Ι. ΧΡΙΣΤΟΓΛΟΥ. Ἀπορρίπτονται.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ — ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

ΤΑ ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΥΡΩ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1325)

ναι τώρα ὡραῖος. Ἐπάνω στὸ ποτάμι, ποὺ ἄλλα χρόνια τὸ περνούσαμε μὲ τ' ἄλογα ποὺ ἐβουτοῦσαν στὰ νερά, τώρα ἔχει φτιασθῆ γεφύρι. Μὲ αὐτοκίνητο εὔκολα καὶ γρήγορα φθάνει κανένας στὴν Ἁγία Λαύρα.

Ἄφθονες, φρέσκες, ἱερὲς καὶ αἰώνιες οἱ ἀναμνήσεις μᾶς κυκλώνουν στὸ μοναστῆρι αὐτό. Ὁ ἱστορικὸς γέρο-πλάτανος σκεπάζει τὴν ἐξωτερικὴ αὐλή του. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ ζοῦν οἱ ἐθνικὲς ἀναμνήσεις ζωηρές. Ἐδῶ ὑψώθη τὸ Λάβαρο τῆς Ἐλευθερίας τὸ 1821. Ὑπάρχει μάλιστα τὸ Λάβαρο φυλαγμένο στὸ μοναστῆρι σὰν ἱερὸ κειμήλιο.

Μὰ τὸ μοναστῆρι αὐτὸ ἔχει μεγάλη ἱστορία. Καὶ σὲ ἕνα διαμερισμά του ὑπάρχουν ἄφθονα κειμήλια: ἱστορικὰ ἀντικείμενα, ἀφιερώματα, πολύτιμα ἀντικείμενα ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀσῆμι, δουλεμένα καλλιτεχνικὰ καὶ στολισμένα μὲ πετράδια...

Μιὰ ἱερὴ καὶ παλαιὰ ἀτμόσφαιρα κυκλώνει στὸ μοναστῆρι αὐτὸ τὸν ἐπισκέπτη... Καὶ τοῦ ξαναφέρνει στὴ μνήμη ἱστορικὲς σελίδες καὶ ἡρωϊσμούς.

Καὶ νά, σ' ἕνα λόφο λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ὑψώνεται στὴν κορυφή τὸ ἀθάνατο ἱστορικὸ μνημεῖο: τὸ Ἡρῷον τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821. Στήλη ψηλὴ ἔχει στηθῆ. Ἀκατάλυτο σημάδι γιὰ νὰ θυμίζη τοὺς ἥρωες καὶ τοὺς ἡρωϊσμοὺς μιᾶς ἀθάνατης γενιᾶς.

Φ. Γιοφύλλης

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΔΕΡΦΟΣ ΠΟΥ ΓΛΥΤΩΣΕ ΤΗΝ ΑΔΕΡΦΗ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΚΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1335)

— Σὲ θέλω, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ φέρης τὴ λαγονίκα μὲ τὸ λαγό.

Κι' ἀμέσως τοῦ τὴν ἔφερε, καὶ τὸ πρωΐ τὴν ἔδωσε στὸ χρυσικό. Ὁ χρυσικὸς τὴν ἔδωσε πάλι στὸν ἴδιο νὰ τὴν πάη στὸ βασιλιᾶ, κι' ὁ βασιλιᾶς, ἀφοῦ τὴν πῆρε, τὸν φόρτωσε μὲ φλουριά· μονάχα ποὺ τὰ φλουριὰ τἄδωσε πίσω στὸ χρυσικό. Τὴν Κυριακή, ποὺ γίνηκαν οἱ γάμοι, βγῆκαν ὅλοι ἔξω στὸν κάμπο κι' ἔπαιζαν τὸ ἀκόντιο. Κι' ἀφοῦ ἔφυγε ὁ χρυσικὸς καὶ πῆγε νὰ περπατήση, ὁ κασιδιάρης ἔκαψε μιὰ τρίχα, κι' ἀμέσως ἦρθε τὸ πράσινο ἄλογο, καὶ τοῦ ἔφερε μιὰ πράσινη φορεσιά. Τὴ φόρεσε καὶ βγῆκε στὸν κάμπο νὰ παίξη τὸ ἀκόντιο. Κι' ἀφοῦ ἔπαιξε πολλὴν ὥρα κι' ἑτοιμάζονταν νὰ φύγη, χύθηκαν ὅλοι νὰ τὸν πιάσουν, μόν' αὐτὸς ἔσπειρε γρόσια καὶ φλουριά, κι' ἔφυγε καὶ πῆγε πίσω στὸ ἐργαστῆρι, κι' ἔβαλε πάλι στὸ κεφάλι του τὴν προβειὰ κι' ἔμοιαζε σὰν κασιδιάρης.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ ἤθελε νὰ παντρευθῆ ὁ μεσαῖος ἀδερφός, νὰ πάρη τὴ μεσαία βασιλοπούλα. Καὶ τοῦ λέει πὼς δὲν παντρεύεται, ἂν δὲν τῆς φέρουν τὸ χρυσὸ λαγῆνι καὶ τὸ χρυσὸ τὸ μπρίκι ποὺ εἶχε στοῦ δράκου τὰ παλάτια. Πρόσταξε λοιπὸν ὅλους τοὺς χρυσικοὺς ὁ βασιλιᾶς ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ φτιάξη. Πάλι ὁ κασιδιάρης ὑποσχέθηκε νὰ τὰ φτιάξη, κι' εἶπε τοῦ μάστορά του νὰ τοῦ πάρη δυὸ ὀκάδες κάστανα καὶ δυὸ ὀκάδες κρασὶ καλό, κι' ἀφοῦ τοῦ τὰ πῆρε, κάθονταν ὡς τὴν αὐγὴ κι' ἔτρωγε τὰ κάστανα κι' ἔπινε τὸ κρασί. Μὲ τὰ ξημερώματα ἔκαψε μιὰ τρίχα, κι' ἦρθε τὸ κόκκινο τ' ἄλογο καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ φέρη τὸ χρυσὸ λαγῆνι καὶ τὸ χρυσὸ τὸ μπρίκι. Τὸ ἄλογο τοῦ τἄφερε εὐθύς, κι' ὁ κασιδιάρης τὰ πῆγε στὸ βασιλιᾶ, κι' ὁ βασιλιᾶς τὸν φόρτωσε μὲ φλουριά. Πάλι βγῆκαν νὰ παίξουν τὸ ἀκόντιο σὰν ἔγινε ὁ δεύτερος ὁ γάμος. Ὁ κασιδιάρης ἔκαψε μιὰ τρίχα, κι' ἦρθε τὸ κόκκινο ἄλογο, καὶ τοῦ ἔφερε μιὰ κόκκινη φορεσιά. Ἀφοῦ τὴ φόρεσε, βγῆκε κι' αὐτὸς νὰ παίξη τὸ ἀκόντιο. Σὰν ἔπαιξε πολλὴν ὥραν, κίνησε νὰ φύγη, καὶ τότες χύθηκαν ὅλοι νὰ τὸν πιάσουν. Τότες αὐτὸς ἔρριξε φλουριά, κι' ὁ κόσμος χύθηκε στὰ φλουριὰ καὶ τὸν ἄφησε.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ παντρεύονταν ἡ μικρότερη, ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ δική του γυναῖκα, κι' αὐτὴ δὲν ἤθελε, κι' εἶπε, ἂν δὲν τῆς φέρουν τὴ χρυσῆ κλῶσσα μὲ τὰ χρυσᾶ τ' αὐγά, αὐτὴ δὲν παντρεύεται. Πάλι ἔκανε τὰ ἴδια ὁ κασιδιάρης, καὶ τὴν Κυριακὴ ποὺ θὰ στεφανώνονταν, βγῆκαν νὰ παίξουν τὸ ἀκόντιο. Βγῆκε κι' ὁ κασιδιάρης μὲ τὸ ψαρὶ τ' ἄλογο καὶ μὲ τὴν ἄσπρη φορεσιά. Καὶ καθὼς ἔπαιζαν, ἔρριξε καὶ βάρεσε τὸ βασιλόπουλο ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναῖκα. Τότες τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν πῆγαν στὸ βασιλιᾶ, καὶ τοῦ ὡμολόγησε ὅλα ὅσα ἔπαθε, κι' ἀκούοντας ὁ βασιλιᾶς αὐτά, πρόσταξε νὰ τοῦ δώσουνε αὐτουνοῦ τὴ μικρότερη βασιλοπούλα, κι' ἔζησαν ὕστερα καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα.

1) Αἰκατερίνη Γεωργοπούλου, Μουσᾶτα Κεφαλληνίας. 2) Ἀνδρέας καὶ Ἑλένη Κεραμίδα. 3) Ἡρῶ Δημητριάδου, Δράμα. 4) Μιχαὴλ καὶ Τιτίκα Βαλαντάση.

Ἡ προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς.

III

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΟΙΝΗΣ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΟΣ

Ἡ Ἀεράμυνα φροντίζει ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης καὶ προετοιμάζει, δι' εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν πολιτῶν, διαφόρους ὑπηρεσίας πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν. Αἱ ὑπηρεσίαι αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς: Οἱ ἀνιχνευταί, οἱ ἀπολυμανταί, οἱ τραυματιοφορεῖς, οἱ νοσοκόμοι καὶ οἱ οἰκονοσοκόμοι, οἱ οἰκοφύλακες καὶ οἱ οἰκοπυροσβέσται.

1ον. Οἱ ἀνιχνευταί

Εἰς τὴν περιοχὴν ἑκάστου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἑδρεύει μία ὁμὰς ἀνιχνευτῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πολίτας καὶ ἕνα χημικόν, καὶ τῶν ὁποίων προορισμὸς εἶναι νὰ ἐξακριβώνουν ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς ἐρρίφθησαν δηλητηριώδεις πολεμικαὶ οὐσίαι. Οἱ ἄνδρες οὗτοι φοροῦν προσωπίδα καὶ μίαν εἰδικὴν ἐνδυμασίαν ὀνομαζομένην «ἀντιυπεριτικὴ στολή», ἡ ὁποία τοὺς προστατεύει ἀπὸ ἕνα καυστικὸν πολεμικὸν ὑγρὸν ὀνομαζόμενον ὑπερίτης.

Ἡ ἀντιυπεριτικὴ αὐτὴ στολὴ εἶναι ὁλόκληρος κατεσκευασμένη ἐξ ἐλαστικοῦ μὲ ἐνδιάμεσον λεπτὸν στρῶμα βαμβακεροῦ ὑφάσματος, περιλαμβάνει δὲ καὶ ἐλαστικὰ ὑποδήματα φέροντα ξύλινον πέλμα (σόλαν) καὶ γάντια ἐλαστικά. Ἐν πολέμῳ τὴν στολὴν αὐτὴν τὴν φέρουν οἱ ἀνιχνευταί, οἱ ἀπολυμανταὶ καὶ οἱ παρέχοντες πρώτας ἰατρικὰς βοηθείας εἰς ἀνθρώπους προσβληθέντας ἀπὸ ὑπερίτην.

Οἱ ἀνιχνευταὶ εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ εἰδικὰ ὄργανα διὰ ν' ἀνακαλύπτουν ἀμέσως τὴν παρουσίαν πολεμικῶν δηλητηρίων. Μόλις ἀνακαλύψουν ὅτι μία περιοχὴ εἶναι μολυσμένη, εἰδοποιοῦν τὴν Διοίκησιν τῆς Ἀεραμύνης, ἡ ὁποία ἀποστέλλει ἀμέσως ἐπὶ τόπου συνεργεῖον ἀπολυμαντῶν, διὰ νὰ καταστρέψουν τὰ πολεμικὰ δηλητήρια.

2ον. Οἱ ἀπολυμανταί

Εἴπαμεν ἀνωτέρω ὅτι καὶ αὐτοὶ φοροῦν ἀντιυπεριτικὴν στολήν. Οὗτοι εἶναι ἐφωδιασμένοι καὶ μὲ εἰδικὰ αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα σκορποῦν ἀπολυμαντικὰ φάρμακα, μὲ τὰ ὁποῖα καταστρέφονται τὰ πολεμικὰ δηλητήρια· ἐπίσης ἔχουν διὰ τὸν αὐτὸν προορισμὸν χειραμάξια, σκοῦπες, φτυάρια, ψεκαστῆρας καὶ σκαπάνες.

Παραθέτω μερικὰ φάρμακα χρησιμοποιούμενα διὰ τὰς ἀπολυμάνσεις.

1) Διὰ τὸν ὑπερίτην:

Διὰ νὰ ἀπολυμανθῇ ἔδαφος 10 τετραγωνικῶν μέτρων μολυσμένον ἀπὸ ὑπερίτην χρειάζονται 2 κιλὰ χλωρασβέστου (βρωμούσας), ἀνακατεμένης μὲ ἄμμον ἢ χῶμα στεγνόν. Τὸ μῖγμα αὐτὸ σκορπίζεται εἰς τὸ ἔδαφος, ἀνακατεύεται καλὰ μὲ τὴν σκοῦπα κι' ἔπειτα πλύνεται μὲ νερό.

Οἱ τοῖχοι, τὰ διάφορα ἀγγεῖα καὶ λοιπά, διὰ ν' ἀπολυμανθοῦν, ἐπιχρίονται διὰ πινέλλου μὲ πολτὸν (λάσπην) χλωρασβέστου.

2) Διὰ τὰ ἄλλα πολεμικὰ δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἀπολύμανσιν: α) τὸ νερό, 2) ἡ θέρμανσις, γ) ὁ ἀερισμός, δ) οἱ ψεκασμοὶ ἢ πλύσεις μὲ διάλυσιν ὑπερμαγγανικοῦ καλίου (1 δράμι σὲ 2½ ὀκάδες νερὸ) ἢ σόδας (5 δράμια σὲ 100 δράμια νερὸ) ἢ οὀροτροπίνης (ἕνα σωληνάριο χάπια σὲ 30 δράμια νερὸ) ἢ ποτάσσας (5 δράμια σὲ 100 δράμια νερὸ) κ.λ.π. Ὅλα αὐτὰ ψεκάζονται μὲ τοὺς ψεκαστῆρας.

Τὸ σαποῦνι μὲ ζεστὸ νερὸ εἶναι ἐπίσης πολὺ καλὸ δι' ἀπολύμανσιν.

3ον. Οἱ τραυματιοφορεῖς

Σὲ κάθε Ἀστυνομικὸν Τμῆμα ὑπάρχει ἐν καιρῷ πολέμου ἕνα εἰδικὸν συνεργεῖον μὲ 20 τραυματιοφορεῖς καὶ 1 ἰατρὸν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. Οὗτοι προστρέχουν ὅπου ὑπάρχουν τραυματίαι καὶ ἀεριόπληκτοι, τοὺς περιμαζεύουν καὶ τοὺς μεταφέρουν εἰς τοὺς σταθμοὺς τῶν α' βοηθειῶν, παρέχουν δὲ καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀνάγκη (ἐὰν δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ νοσοκόμους ἢ τὸν ἰατρὸν) ὡρισμένας πρώτας βοηθείας. Π. χ. σταματοῦν αἱμορραγίας, συγκρατοῦν σπασμένα κόκκαλα ἢ καλύπτουν μὲ καθαρὴ γάζα τὰ τραύματα τῆς κοιλίας ἢ τοῦ στήθους, διὰ νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ μόλυνσιν κατὰ τὴν μεταφοράν.

Οἱ τραυματιοφορεῖς εἶναι εἰδικῶς ἐκπαιδευμένοι διὰ τὸν τρόπον περισυλλογῆς καὶ μεταφορᾶς τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν ἀεροπλήκτων καὶ ἔχουν φορεῖα εἰδικὰ δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν, ἐνίοτε δὲ συνοδεύονται καὶ μὲ εἰδικὰς ἁμάξας ἢ αὐτοκίνητα διὰ νὰ γίνεται εὔκολος καὶ ταχεῖα ἡ μεταφορὰ τῶν θυμάτων.

Τοὺς τραυματιοφορεῖς κατὰ κανόνα συνοδεύουν εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντες νοσοκόμοι, οἵτινες κυρίως παρέχουν ἐπὶ τόπου τὰς πρώτας βοηθείας.

(ἀκολουθεῖ) Γ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

